

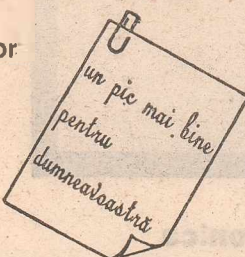
CADAVRELE DE LA PALATUL GHICA

pag. 3



GEPA

Calea
Dorobantilor
nr. 111
Bucuresti



Electro Center

PAVEL KOZAK

REVINE

ÎN ȚARĂ

SIMBĂTĂ 5 SEPTEMBRIE

pag. 12

Flacăra

● Fondată în 1911 ● ● Nr. 35 ● 2 IX — 8 IX 1992 ●

MAFIA GRIULUI DIN SATU MARE

POLIȚIA DOVEDEȘTE CĂ AM AVUT DREPTATE

Sub semnătura domnului Dorin Sălăjan, în revista „Flacăra” a fost publicat articolul „Mafia din Satu Mare vinde rezerva strategică”, în care sînt semnalate unele abuzuri comise de Moga Ioan, director al Societății „Romcereal” Satu Mare, sub oblăduirea unor persoane cu funcții de conducere în județ și stat. În finalul articolului, se afirmă că s-au sustras cereale din rezerva strategică a țării.

Așa cum reiese de fapt și din articol, cercetările în această cauză au demarat, stabilindu-se că cele sesizate sînt reale. În cauza privind pe Moga Ioan, fost director la „Romcereal” Satu Mare, învinuit de abuz în serviciu contra avutului public, prejudiciul fiind de 19.220.618 lei, cercetările sînt continuate fără nici un impediment, de către Inspectoratul de Poliție al Județului Satu Mare.

Inculpatul Moga Ioan a fost arestat preventiv de două ori și pus în libertate, urmînd să fie trimis în judecată pentru faptele comise.

Biroul de Presă al Inspectoratului General al Poliției
Nr. 40848 din 26.08.1992

**Criminalistul Ștefan Fortiș
se destăinuie:
Gheața care ucide**

pag. 8-9

DECAN LA PIAȚA UNIVERSITĂȚII

Noi tipam și ei votau



Tinărul cu barbă din fotografie se afla pe platoul din fața Poliției Capitalei în ziua de 13 iunie 1990, orele 17. Ei bine, acesta nu este Marian Munteanu! Asemănarea e într-adevăr izbitoră, dar realitatea este alta. Dacă s-a nizat pe o astfel de probă, pentru incriminare, cei care au crezut că dețin o dovadă zdrobitoare s-au înșelat. Dar noi, pe lîngă din Piața Universității l-am invitat în redacție pentru a discuta nu despre trecut, ci mai ales despre prezent și viitor (pag. 4-5).

ÎN NUMĂRUL VIITOR, ANCHETA NOASTRĂ DE OPINIE:

Cum credeți că se va încheia epoca Iliescu?

Adevăruri SF

Povestea președintelui care și-a pierdut alegătorii

Președintele țării despre care seriu avea mari probleme legate de realizarea sa. O parte din electoratul care îl votase cu entuziasm în urmă cu doi ani nu numai că nu-l mai dorea în frunte dar îl și contesta cu vehemență.

Fiindcă prea multe se adunaseră într-un interval de timp totuși destul de scurt: foamete, sărăcie, mizerie, șomaj, teroare.

Toți cei din anturajul președintelui se dădeau de ceasul morții pentru a descoperi soluții de învingere a celorlalți candidați.

Dar nici una nu se dovedea viabilă.

Privindu-i cu milă pe cei din jur, președintele li se adresa cu un oftat:

— Eu trebuie să mă gîndesc la toate! Noroc că am așii pe minecă.

Și începu să-i scoată unul câte unul, pentru a-și crește capitalul politic.

Mai întîi ceru Procuraturii să emită un mandat de arestare împotriva unui fost ministru de interne din regimul trecut, personaj odios, urit de popor, care se refugiase chipurile într-o altă țară, dar de fapt se afla sub nasul tuturor, așa că nu fu greu să fie înșăfăcat.

Dar asta nu era destul.

Încercă atunci un atentat asupra lui însuși pentru a stîrni compasiune. Era cit pe aci să izbutească și zise mersi că scăpă teafăr, chiar dacă nu smulse nimănui nici măcar o lacrimă.

Îl puse pe consilierul personal să facă o declarație nebuloasă referitoare la marile frământări sociale care ar culmina cu un război civil în caz că forțele ostile președintelui ar ieși victorioase.

Presă însă se năpusti asupra bietului consilier cerîndu-i probe și acesta, nereușind să le prezinte, fu silit să demisioneze, ba mai mult, însuși seful

statului îl făcu de ris și-l besteli în văzul națiunii.

Deoarece treburile îi mergeau tot mai prost n-avu încotro și declanșă chiar și un mic război civil, în care însă cei implicați își dădură iute seama că sînt folosiți pentru scopuri străine lor așa că încheiară rapid pacea.

Mai scoase cîțiva ași din mineca sa de prestidigitator dar tot fără folos.

Recurse atunci la un gest suprem: îl readuse din exil, dintr-o ascunzătoare secretă, pe fostul dictator despre care toată lumea credea că fusese împușcat din ordinul lui și îl instală din nou pe scaunul pe care îl lăuase. Cînd se dezmeteciră, oamenii nu mai vorbeau nici de revoluția pe care o făcuseră, nu mai cîrteau în legătură cu frigul din casă și pustiul din magazine și își reluară traiul de odinioară fără să mai protesteze, fiindcă li se pusesse din nou călușul în gură.

O uriașă amnezie colectivă îi cuprinsese.

Doar cele mai bine de o mie de morminte ale unor tîneri le provoca uneori perplexitate, deoarece nu mai știau de unde apăruseră.

Iar președintele care țînuse morții să cîștige alegerile redeveni director de editură, nesupărat de nimeni pînă la adînci bătrîneți.

GEORGE ARION

POLITICĂ

CUTIA CU ZVONURI

Cronica

de trei minute

● L-a convins Snegur pe Iliescu, în întâlnirea „unu' la unu'” de la finele săptămânii trecute de la Huși, să fie de acord cu alipirea Basarabiei la România? Întrebarea este permisă deoarece reintegrarea țării ar fi singurul atu electoral al actualului președinte în exercițiu, Mircea Snegur a încercat să-l convingă pe locatarul de la Cotroceni și în primăvara trecută de necesitatea unirii rapide, după modelul german al lui Kohl, dar se pare că n-a găsit audiență atunci. Să fi găsit zilele trecute? Oricum, teama de Moscova e mare... ● A intrat în campania electorală și sfinția-sa Ioan Robu, șeful bisericii catolice din România care, în corectă și implacabilă tradiție a confesiunii sale, ne îndeamnă să mergem la vot. Vom vota ce vom minca sau invers? ● Avem ambasador la Strasbourg, la Consiliul European. Ne reprezintă dl. Nicolae Micu, diplomat de carieră. Cine-l dl. Micu? ● Mai greu cu bătrînii, la P.N.T.-C.D., care s-au străduit să ocupe locuri fruntașe pe listele pentru parlament. Spre supăarea domnului Coposu care ar fi dorit să fie mai mulți tineri cap de listă ● Dl. Theodor Stolojan nu se dezmințe: se ține de contabilitate. Asemenea soldaților din ciclul II, cetățeanul prim-ministru și-a făcut un AMR. Au Mai Rămău — 25 de zile, adică 600 ore, adică 36 000 minute... ● Prin partidele politice bogate — vezi Frontul Salvării Naționale sau Noul Partid Liberal — face ravagii telefonăria prin satelit. Mai nou și prin guvern. Tot mai grea e viața S.R.I.-ului ● Fiindcă veni vorba: se înființează Institutul Superior de Informații ● A trezit emoție în mediile jurnalistice de la București solicitarea confrăților occidentali de a oferi explicații pe marginea unor pretinse pericole în preajma alegerilor. După cum se știe, mai multe companii și ofiții de turism din Vest și-au sfătuit clienții s-o lase mai încetul cu excursiile în România ● Consiliul Național al Audiovizualului va încasa pînă la sfîrșitul anului salarii de peste 35 milioane lei ● Singurul partid neparlamentar care a izbîndit în această campanie electorală este cel al domnului Ion Puia — Partidul Național Creștin Democrat — linia Maniu-Mihalache. Înfrîntind Securitatea, dl. Puia a înscris în 1987 P.N.T.-C.D.-ul în Internaționala Creștin-Democrată ● O știre evasi-cenzurată în presa bucuresteană: o posibilă întâlnire între liderii Uniunii Mondiale a Maghiarilor și cei ai Uniunii Mondiale a Românilor Liberi ● Dl. Ion Iliescu și-a făcut un partid și în industrie. P.D.A.R.-ul se numește aici Partidul Industriei, iar Surdu se numește Dan Constantinescu ● Independenții Adrian Păunescu, Petre Sălcudeanu și Nestor Vornicescu, mitropolitul, ocupă în mod ilegal listele P.S.M. și F.D.S.N., potrivit art. 5, alin. 5 din Legea nr. 68/1992

EUGEN MIHĂESCU ■

S-A EMIS UN MANDAT de arestare împotriva lui Alexandru Drăghici, incriminat pentru fapte pe care le-a comis în vremea cînd era ministru de interne. Faptele respective sînt greu de contestat de împricinat, dovadă și dispariția sa de la domiciliu (după unele surse, nu știm cit de demne de crezare, s-ar afla în Ungaria). Problema e însă alta: va putea fi judecat Ale-

xandru Drăghici și condamnat pentru faptele sale de acum peste 25 de ani? Unii juriști sînt sceptici, deoarece, după cum e cunoscut, după o anumită perioadă de timp, orice crimă se prescrie.

DESPRE CUNOSCUTUL hotel Belona din Eforie Nord circulă zvonuri ciudate. Aflat la o a doua renovare după evenimentele din decembrie '89, el n-a fost

nici anul acesta la dispoziția turiștilor dornici să fie găzduiți în frumosul hotel. Gurile rele susțin că ar fi vorba de o spălare de bani negri, proveniți chiar din conturile Ceaușescu. Gurile bune zic că totuși e vorba doar de o renovare...

VICTOR SURDU, președintele P.D.A.R., i-ar fi propus domnului Corneliu Coposu, președintele P.N.T.-c.d., o

alianță electorală, deoarece ambele partide au o bază țărănească. Nu știm dacă e adevărat sau nu, dar domnul Coposu l-ar fi refuzat pe domnul Surdu. Motivul? Președinții celor două partide n-au un număr egal de ani petrecuți în închisoare, ba, mai exact spus, a-dăugăm noi, unul nici măcar n-a trecut printr-un asemenea sinistru loc și nici nu-i dorim...

PÎNĂ LA URMA S-AR PUTEA să existe fotografii de la incidentul de la Constanța dintre dl. Iliescu și presă. În număr de cinci, ele s-ar afla acum în posesia celor de la Express, plătite fiind cu două milioane lei (deci 400 000 lei bucata). Rămîne acum de văzut dacă au fost cumpărate ca să fie publicate la momentul oportun sau numai în scopuri de șantaj.

Șase — șase

Deci, cei șapte magnifici sunt șase, toți unul și unul și care mai de care fiecare. Calificați în marea finală, controlați și validați la lumina BEC-ului, s-au aliniat la start și ciulesc urechea la pocnetul pistolului electoral; vor țîșni ca din pușcă, să-și rupă pieptul în panglica de la Cotroceni, sub ploaia de confetti și șampanie ce va urma după 27 septembrie. A mai încercat cite unul să fure startul (nu spui cine, persoană importantă!), vizitînd cu voioșie micile ecrane, dar de fiecare dată presa l-a luat cu imensă delicatețe de urechi și l-a adus înapoi, la linia de plecare, unde a ingenuncheat, bombănind și negînd totul, dar supus și împăcat, în cele din urmă, cu soarta sa ingrată; ce să-i laci, asta e!, așa se-nîmplă cînd un stadion întreg e cu ochii pe tine, iată un motiv în plus ca să scuipăm în sin și să nu-i invidiem pe bibici. Misie grea!

Ce putem observa la o sumară și extrem de rapidă privire? Păi, la o sumară și extrem de rapidă privire noi putem observa că:

Dl. Ion Iliescu, după o serie frenetică de conlucrări pozitive (în special cu presa), se situează, conform IRSOP-ului, în topul preferințelor electorale. Am zis, n-am dat cu parul în IRSOP... Mai departe: marele absent din cursă, dl. Petre Roman, „os de ardelean” (l-am văzut cu ochii mei la televizor cînd a spus chestia asta), i-a cedat trandafirul d-lui Caius Traian Dragomir, care, împins în scenă, a-nceput brusc să ridă popular. Mai încruntat din fire, dl. Gheorghe Funar s-a năpustit ca ursul să culeagă zmeura dintre spinii Ardealului. Dl. Mircea Druc și-a pus și dînsul în gînd să dea iama prin „trandafir de la Moldova”, că-n rest „merii” s-au cam scuturat și, oricum, nu ei erau miza. Dom' Minzatu e și el pe-acolo.

În rest, totul e limpede. Iar dacă la ieșirea din cursă, dl. Iliescu va respecta neabătut ordinea de la înscrierea la BEC, avem toate motivele să punem de pe-acum șampania la gheață. Că e căldură mare, nene lăncule!

EUGEN CHIROVICI ■

Un circar pentru Ion Iliescu

Dl. Ștefan Cazimir, președinte peste ceea ce a mai rămas din Partidul Liber Schimbist, îl sprijină pe dl. Ion Iliescu, „catindat” al FDSN, PUSD, PRM și al altor asemenea rinoceri politici la fotoliul capitonat de la Cotroceni.

Gestul dlui profesor nu mai miră pe nimeni, dată fiind prestația sa de satelit al președintelui Iliescu în Circoteca Națională (am numit, desigur, Parlamentul României).

Nu știm încă dacă dl. profesor vorbește serios sau nu. Nedumerirea noastră nu este deloc întîmplătoare pentru simplul motiv că nu poți fi sigur pe acest personaj cu veleități politico-umoristice care una zice și alta face. Dar trebuie să recunoaștem un lucru: dl. Ștefan Cazimir se apropie cel mai mult de cercul care domnește în Parlament. Tocmai de aceea susține prin votul său un alt circar. Un circar care îmbină însă comedia bulevardieră cu tragedia, adică omoară zîmbind. Sau — dacă vrei — care zîmbește în timp ce omoară.

LUCIAN TUDORANCEA ■

Persoane dubioase

La recenta conferință de presă a PLD, dl. Nica Leon, președintele acestui partid, a declarat: „Dl. Stolojan nu are un program economic de guvernare a țării. El acționează la indicațiile unor persoane dubioase pentru a crea tensiuni sociale și dezbinare între români. PLD a pus la dispoziția primului-ministru un program economic coerent, dar nici pînă astăzi nu ni s-a răspuns. Și sindicatele, mai precis liderii acestora, au refuzat dialogul cu noi pe motivul că ei nu fac politică. Dar cine trebuie să facă politică în această țară? Tot comuniștii?”

LUCIAN TUDORANCEA ■

„Amenințat obscur”

Dl. Minzatu, proaspăt candidat la președinția României, ne-a declarat că este amenințat obscur. Astfel, după ce a refuzat să plece ambasador la propunerea personală a dlui. Iliescu, dl. Minzatu ar fi fost sfătuit de o prezicătoare, pe care n-o mai văzuse de zece ani, să renunțe la candidatură, căci îi este viața în pericol!

Dle „Apă vie”, nu ne îmbățați cu apă rece?! (Florin Bichir)



EVENIMENTE MARI ...

● VIITORUL ROMANESC revine, sub direcția lui Nicolae Cristache, în prim planul Diviziei Naționale a presei. În nr. 1, totul e de citit. Probabil și pentru faptul că totul a fost citit și rotunjit înainte de a fi dat la cules. Cum nr. 2 e întotdeauna mai greu de întocmit, așteptăm numărul 3. Fie-ne îngăduit să reluăm, într-o desfătare a unei anumite părți a națiunii, știrile referitoare la deputatul George Stancov. Acesta și-a palmuit fiul — în vara lui '90 — pentru că a strigat, odată cu generația, „Jos Iliescu”. „Îmi pare rău”, declară deputatul Stancov, „că mi-am cîrpit feciorul pentru președintele Iliescu. Mai ales că avea dreptate iar eu, ca timpotul, mi-am dat seama mult mai tîrziu”. Oare cîți cetățeni au decența să le ceară iertare copiilor lor pentru faptul că fiili sînt, politic, mai maturi? ● LASZLO TÖKES produce, la Budapesta, o declarație care poate fi publicată pe pagina întîii în „România Mare”: „nici o problemă vizînd Ardealul nu poate fi discutată fără populația majoritară din această regiune”. Partidul

„România Mare” anunță înscrierea în listele proprii de candidați pentru Parlament a ungarului Iuliu Furo. Fostul general Mihai Chițac vrea să intre și el în Cameră ca independent. Vrea să fie coleg cu Radu Câmpeanu și Coposu pe care, prin UM 0215, i-a spionat și bălăcărit tot anul 1990. Dacă purtătorul de cuvînt al lui Vadim va fi un evreu — lucru care n-ar mai mira, dat fiind că situația lui Saddam e pe cale să se rezolve — nu mai rămîne decît ca Petre Roman să preia Uniunea Liberală Brătianu cu cartofi cu tot. ● A DOUA SECURITATE? Sub acest titlu, „Curierul Național” publică un grupaj de texte și facsimile stupefiant: cu oblăduirea lui Petre Roman, o unitate special creată — UM 0215 — a organizat, în 1990, toate situațiile de natură să compromită opoziția, să discrediteze, prin publicarea unor falsuri, pe liderii acesteia, să sperie poporul cu pericolul legionar. Ca să nu mai spunem că sîsirea minerilor a avut organizarea minuțioasă a unui congres al P.C.R. Cum nici o dezvăluire nu mai impresionează,

dacă nu e urmată de o învăluire, așteptăm publicarea dosarului pe care Roman i-l-a întocmit lui Iliescu. Poate chiar în primele ședințe ale Parlamentului. ● ÎN „ROMÂNUL”, controversatul general Lucian Culda își prăște șefii pentru că i-au desființat departamentul. Așa-numita „scrisoare deschisă” către Theodor Stolojan e cea mai stranie luare de poziție publică a unui militar de profesie. Generalul îi cere soldatului ascultare necondiționată, dar cînd e atins la interese vine cu delatiunea la gazetă. Într-o dată se vadește că avansații în front ai revoluției sînt mari în grad și mici în caracter. ● EUGEN FLORESCU deschide în „Vremea”, noul ziar al lui Adrian Păunescu, cea mai directă și mai documentată ofensivă contra „Bestiei Brucan”. Nimeni nu e mai îndreptățit să-l cunoască trecutul lui Brucan în presa de după 1945 ca Eugen Florescu, pentru că umbra lui Brucan a fost simțită în secția de presă a CC-ului și după ce acesta a plecat de la „Scînteia”. Iată cum vorbea Brucan, prin

anii ipstălarilor sale ca șef al ideologiei de clasă: „Cum, adică?! A făcut ironii la adresa Armistițiului cu sovieticii și MAI ESTE LIBER?”. Îl căutam prin Europa pe Drăghici, dar îl ascultăm pe Brucan la televiziune învățîndu-ne să nu mai fim stupizi!

● ȘTEFAN CAZIMIR, liber schimbistul, a trecut la FDSN fără să-și anunțe partidul. Drept urmare, partidul „l-a abandonat”. Astfel că partidul cu floarea-n gură a rămas numai cu trei membri și devine partidul cu deștu'n gură. ● ÎN VRANCEA, lumea știe că, la Constanța, un ziarist a sărit în mașina prezidențială ca să-l ia de gît pe domnul Iliescu. ● „PROSTUL TRBUIE SĂ FIE VĂZUT” declară în tr-un interviu în „Zig-Zag” Răzvan Theodorescu „pentru că dacă nu e văzut (la TV — n.n.) e omul de geniu care n-are libertate de expresie”. După Brucan, încă un specialist în proști și deștepți. ● ONOROLOGUL Dan Voiculescu, șeful reprezentanței „Crescent”, e creatorul Partidului Umanist Român. El e primul nostru onorolog, adică cel mai mare priceput în știința studierii onoarei — onorologia — pe care a și creat-o. Umanistii crescentologi vor fi cu toții onorologi. ● SE VOPSESC JUNIORII. Federația română de baschet a trimis în competițiile continentale ale celor mai tineri sportivi juniori și junioare cu copii acasă. Pen-

CADAVRELE DE LA PALATUL GHICA

Ne-am deplasat din nou la fostul palat Ghica, unde în anii 1950—1954 a funcționat Securitatea raionului Snagov. După ce în anul 1983 s-au dezgropat, cu totul întâmplător, trei cadavre, nu departe de fostul sediu al Securității, autoritățile comuniste venite la fața locului au închis ancheta. De asemenea, domeniul și, desigur, palatul au fost preluate de către gospodăria de partid. Accesul a fost permis și Securității. În 1990, Palatul a fost preluat de către Academia Română care a început să-l revende de drept. În 1991, săpând o groapă pentru conservarea cartofilor, administratorul Nicolae Pantazi a descoperit câteva cadavre într-o groapă comună. După intervenția Poliției și a Procuraturii s-au continuat săpăturile și s-au găsit 36 de cadavre.

În urma intervențiilor unor reprezentanți ai Asociației Fostilor Deținuți Politici pe lângă Ministerul Justiției și Ministerul de Interne, pe 11 august a.c. s-au făcut noi săpături. Surpriza a fost neașteptată: la Palatul Ghica era un șantier de cadavre.

Palatul Ghica a fost construit între anii 1932—1937 în comuna Căciulați, devenită, ulterior, sat. Răposaii conducători au transferat patrimoniul Palatului la Snagov, unde și-au împodobit casa de odihnă. Palatul a fost lăsat în voia soartei, pentru că era neîncăpător pentru o familie megalomană. Și pentru că știu, poate, despre suferințele adormite printre copacii ce împrejmuiesc clădirea.

Grație sprijinului acordat de ministrul de interne, dl. Victor Babiuc, pe data de 11 august, trupe ale UM 0396 Băneasa au dezgropat, până pe 25 august, 130 de cadavre. Peste unele au crescut rădăcinile copacilor și le-au schimbat puțin din poziția inițială. Altele au fost găsite prea putrede pentru a fi transportate la Institutul Medi-

co-Legal intacte. În gropile făcute la diverse adâncimi (20—50 cm), ceea ce denotă că morții au fost îngropați pe rând, se găsesc schelete de copii, femei, bărbați tineri și bătrâni. La data descinderii noastre la fața locului, soldații din trupele de jandarmi au găsit deasupra unui cadavru un vas foarte mic de culoarea frunzelor ruginite. Avea două tortițe foarte subțiri și o formă ciudată, ca de ceainic. Experții prezenți și-au dat cu părerea că ar fi un obiect

Babiuc dezgropă morții

de cult și că scheletul ar fi fost al unui preot, având în vedere faptul că, în perioada colectivizării, din satele învecinate comunei Căciulați au dispărut câțiva slujitori ai bisericii. Dl. Nicolae Pantazi, administratorul domeniului, ne spune: „Până acum am găsit și alte obiecte care au aparținut celor morți. Ornamente de cojoc, un brâu cusut cu fir metalic, fir tare și-a păstrat chiar și culoarea, o pereche de cercei. Lucru care confirmă pe zi ce trece că acești oameni au fost țărani, neajudecați de nici o instanță și omorâți în taină“.

Întrebându-i pe soldații care săpau, dacă, dezgropind, îi macină anumite sentimente, au tăcut. În schimb, Benedek Șoos, din Mureș, a afirmat: „Nu-i chiar ușor să dezgropi niște oase așezate unele peste altele. Am găsit cite doi, trei, și-ntr-un loc chiar șapte morți. Nu-i vorba de milă. Numai că te-ntrubi cine a putut să comită asemenea crimă și să treacă pe lângă ea nepăsător? Cine putea să ucidă în numele unui „act eroic“ decît slujitorii comunismului, oamenii care aveau puterea în mînă, și care credeau că ea poate dăinui veșnic? Comandantul „Securității Poporului“ din raionul Snagov, sub ochii cărui au fost torturați și împușcați ațiția oameni, a murit în vara anului 1991. Dar ceilalți trăiesc. „Într-un oraș sau altul trec drept niște bătrîni pașnici și cinstiți. Și uite că legislația din România le este favorabilă. Aceste crime care pot fi oricînd dovedite prin probe concrete, rămîn nepe-depsite. Rapid ar trebui să se elaboreze, totuși, o lege care să aibă în vedere „genocidul“ făcut de securitatea comunistă. Pentru că numai la Căciulați au fost dezgropați 130 de morți. Dacă ar fi adunați din toate gropile comu-

ne existente și cunoscute, deja, în țară, s-ar constata că au fost asasinați cu sutele. Și ne-ntrubăm: cine, cit și ce plătește?

Alexandru Pantazi are un fiu care se numește Nicolae Pantazi. Locuiește în aceeași casă din satul Căciulați, comuna Moara Vlășiei. La rîndul său, Nicolae Pantazi are și doi copii minori: Mara și Ionuț. Dl. Nicolae împreună

Securității contraatacă din umbră

cu tatăl său se află aproape tot timpul în incinta Palatului Ghica, urmărind îndeaproape dezgroparea oamenilor executați de Securitate.

„Pe data de 11 august, ne declară dl. Alexandru Pantazi, am început săpăturile la Palat. Pe 14 august, la ora 11,20, seara, am primit un telefon de amenințare. Era vocea unui bărbat care mi-a spus: băi Țușcatule, iar ai început să dezgropi morții? Mai bine te-ai potoli de unul singur!“

Cuvintele s-au întrerupt brusc. În schimb, pe 18 august, o echipă de la FREE (Filiala Rețele Electrice Buftea) a descins la domiciliul familiei Pantazi pentru un control. Pe 19 august, aceeași echipă a venit din nou și a debransat rețeaua electrică. În prezența minorilor Mara și Ionuț, cei de la FREE au răscolit toată casa. Au căutat în sifoniere, au deschis scrinul familiei, au căutat pină și sub covoraș. Ce au căutat?! Mari consumatori de energie! Debransarea s-a făcut dintr-un motiv, aparent, întemeiat: furt de energie.

Totuși, familia Pantazi n-a furat energie. Contoarul funcționează normal. „Am avut un contoar defect acum trei ani, precizează dl. Alexandru Pantazi, dar a fost schimbat cu un altul. La expertiză s-a constatat că avea un defect de fabricație. Deci, nu se pune problema să se lege acest incident de o problemă mai veche“. Pe lângă toate celelalte, echipa de la FREE se face vinovată de „vi-

ol de domiciliu“. Ea nu putea intra în casa respectivă decît în prezența și cu girul stăpînului, sau pe baza unei împuterniciri speciale, eventual a unui mandat de percheziție. Numai că, din ordinul dlui Soare de la Filiala Rețele Electrice Buftea, cei doi au făcut o percheziție mai minuțioasă decît cele puse la cale de Securitate, întocmind un proces verbal pe care a semnat minorul Mara Pantazi.

Desigur, inculpatului nu i s-a lăsat o copie a acestui proces verbal.

Dl. Nicolae Pantazi a cerut dlui Soare o copie a procesului verbal. Acesta a replicat: „Bă, dacă zici că e minor copilul, tai semnătura, rup procesul verbal, spun că nu vrei să semnezi și tot nu ți-l dau“. pe care s-a consemnat: mare consumator de energie — o mașină de spălat aflată în curte, un boiler ș.a. Stimabilii tovarăși n-au văzut, însă, că mașina de spălat nu are motor și că este destinată gropii de gunoi. O situație asemănătoare s-a creat și-n cazul boilerului.

Să fie vorba de rea-credință, sau cineva a dat ordin să se găsească nod în papură pentru a-i liniști pe cei care continuă să dezgropă adevărul? A doua variantă pare plauzibilă, avînd în vedere evoluția situațiilor și faptul că în unele cercuri dl. Soare s-a exprimat în sensul că „totul pleacă de la orientarea politică a celor doi Pantazi“.

Ei, tovarășe Soare, mai ai dumneata multe de învățat! Poate înveți cînd vei face cunoștință cu Procuratura. Și cînd vei citi cu mare atenție Codul Penal. Știi dumneata că numai parlamentarii se bucură de imunitate. Securitatea, deocamdată, nu face excepție.

MARIA TIMUC ■

Despotul luminat și pupăciosul

Pitorescul personaj care i-a sărutat mina președintelui Iliescu, înaintea incidentului cu ziaristul de la „Telegraf“, nu este la prima abatere — ne-a declarat dl. Radu Mazăre, redactorul șef al cotidianului constănțean. Cu o zi înainte, același om tucuriu și

la fel de afumat, a încercat să sărute și mina dlui Emil Constantinescu. Printr-un gest pe cit posibil elegant, acesta a evitat.

Așa o fi omul, pupăcios... și dl. Iliescu, luminat...

FLORIAN BICHIR ■

COMUNICAT DE PRESĂ

Biroul de presă al campaniei Dlui Sorin Marpozan este împuternicit să declare următoarele:

Astăzi 27 august 1992 orele 12.30 campania mea electorală s-a încheiat fără depunerea oficială a candidaturii la funcția de Președinte al României. Mulțumesc tuturor voluntarilor care, prin eforturile lor, au reușit colectarea unui număr însemnat de adeziuni, cit și zecilor de mii de alegători care au susținut candidatura mea. Această campanie și acest efort comun al nostru, cei fără afiliere politică și care nu mai cred în politică, așa cum se face ea azi în România, a fost un succes, în ciuda faptului că nu vom fi prezenți pe buletinele de vot în septembrie. A fost succesul celor care cred într-o Românie unde demnitatea și încrederea în forțele proprii vor învinge mai devreme sau mai tîrziu. Eforturile noastre au demonstrat, însă, și faptul că succesul nu depinde numai de munca cinstită, de dăruire și onestitate.

Participarea noastră la cursa electorală a fost marcată de factori negativi, care s-au dovedit insurmontabili în condițiile actuale:

— ordonanțe anticonstituționale ale Parlamentului și ale comisiilor sale speciale, care neagă libertatea de exprimare și dreptul la informație consfințite în Constituție și au avut drept rezultat instituirea unui climat de închitare pe parcursul campaniei electorale de pînă acum;

— atitudinea pîrtinitoare și duplicitară a conducerii serviciilor publice de radio și televiziune, care au încălcat grav Constituția, prin refuzul de a permite exprimarea liberă și accesul la informație;

— pasivitatea Președinției, care a decis să nu își exercite îndatorirea constituțională fundamentală de a veghea la respectarea Constituției;

— timiditatea sau duplicitatea Curții Constituționale, care își declină competența și refuză să declare ca fiind anticonstituționale măsurile ale Parlamentului sau ale comisiilor sale speciale, care au un caracter profund antidemocratic și discriminatoriu și drept rezultat direct coruperea dreptului legitim de a fi ales și de a alege;

— corupția și fraudele manifestate prin abuzul de încredere al unor indivizi și organizații;

— perpetuarea degradării intelectuale și spirituale a poporului, manifestată prin teama de repercusiune, lipsa de angajament și dedicație, care au servit intereselor comunismului și servesc în continuare intereselor politicienilor de azi.

Toate acestea demonstrează încă o dată că democrația din România este deosebit de „originală“ și subredă și că forțe deosebit de puternice doresc doar o democrație apăsătoare și teoretică, dar nu și practică, pentru întreaga națiune. La fel este demonstrată dorința și succesul politicienilor de a menține o stare de lucruri favorabilă lor și numai lor, nepermițînd accesul celor neinițiați sau care se răzvrătesc împotriva corupției politice și publice.

În mesajul meu spuneam că „dacă ar fi ca rezultatul demersului meu să se reducă doar la o pauză de reflecție pentru o mînă de oameni, înseamnă că am reușit. Iar dacă din încrederea acestei mîni de oameni ar rezulta încrederea și efortul altor oameni, înseamnă că am învins“.

Am învins în primul rînd pasivitatea noastră și am permis speranței de mai bine să renască. Mai devreme sau mai tîrziu vom reuși să învingem și pasivitatea celorlalți și să le redăm speranța într-un viitor demn.

27 August 1992

tru că în ciuda acestor înțelepte măsuri de maturizare accelerată a loturilor rezultatele au fost slabe — cînd nu au fost de-a dreptul proaste — s-a întocmit un plan de măsuri pentru reactivarea, la loturile de juniori, a generațiilor Klaps și Sașa Bîrlădeanu. ● **MIRONOV CONTRA ILIESCU.** Răspunzînd invitației „Evenimentului zilei“ de a comenta aserțiunile lui Alexandru Mironov cum că „presa a împins România pe marginea prăpastiei“ și că, datorită erorilor presei, „într-o lună vom ajunge la război civil“ mai mulți șefi de publicații conchid că dacă vroia cineva să-i facă un rău mai mare domnului Iliescu prin declarații nu numai agresive dar și lipsite de orice noimă, nu putea. De unde rezultă că, de fapt, domnul Iliescu este purtătorul de cuvînt al domnului Mironov. ● **BITTER-UL SUEDEZ MAURER** ocupă, la televiziune, mai mult spațiu de antenă decît candidații la președinție. Bitter-ul în chestiune „se poate folosi pentru răni deschise“. Pentru vindecarea rănilor deschise mai bine îl folosim

pe Ion Gheorghe Maurer și nu în picături ci cu toptanul. E plin cartierul Primăverii cu oameni ai rănilor deschise. Zilele trecute, Lina Ciobanu, cu cocul ei cu tot, se certa la „Alimentara“ turcească de la televiziune cu casierita pentru un rest de trei lei. „Bitter-ul Maurer ajută armonios digestia și reface starea generală“. O să avem nevoie să ne refacem digestia odată cu noile prețuri la 1 septembrie și după alegerile din 27 septembrie. ● **AUTODAFEUL UNUI MERCEDES.** Patronul restaurantului „La Nuți și Gelu“ din Măgurele amenință că va da foc unui Mercedes, proprietate personală, pe care poliția refuză să-l înscrie în circulație fiindcă e mai vechi de 8 ani. Propunerea noastră e să-l schimbe cu o „Dacie 1100“, una din sutele de „Dacii“ cu peste 20 ani vechime care circulă pe șoselele patriei. Sau cu un „Wartburg“ din cele noi, fabricate în 1967. Cu „Mercedes“-ul riști mai mult decît cu „Trabant“-ul. Decît să mori mușcat de cobra, mai bine să mori de „Mobra“.

TUDOR OCTAVIAN ■

EVENIMENTE MICI

CONFERINTELE
DE PRESĂ
FLACARAADULAT,
CIOMĂGIT,
SUSPECTAT:

Marian Munteanu

GEORGE ARION: Prima întrebare pe care vrem să v-o punem s-ar referi la situația dv., deoarece pare că ați fi intrat într-un con de umbră. Există vreo explicație a acestui fapt?

MARIAN MUNTEANU: În mod absolut deliberat am ajuns la concluzia că tipul de acțiuni în care ne implicaserăm în perioada anului 1990 trebuie înlocuit cu unul diferit. Și am luat hotărârea să ne retragem din tot ceea ce înseamnă acțiuni de impact, mitinguri, luări de poziție, comunicate. Am luat hotărârea să acționăm politic, efectiv. Or, pentru a atrage politic o generație sub 30 de ani, ai nevoie de un timp mai îndelungat de pregătire și de aștezare.

EUGEN CHIROVICI: Participați, totuși, la cursa electorală pentru Parlament?

MARIAN MUNTEANU: Acum da. De fapt, asta va fi prima noastră ieșire publică, serioasă, de la înființare; iar după 1990, este prima intrare într-o competiție.

Tineretul habar n-avea cine erau membrii CFSN-ului

GEORGE ARION: Nu vreau să fiu rău, dar unii spun că această acțiune v-ar fi fost sugerată.

MARIAN MUNTEANU: Da, cunosc toate aceste lucruri. În momentul în care o anumită persoană ajunge să se bucore de un anumit interes, toată lumea dorește ca în acel moment omul respectiv să acționeze după placul observatorului. Eu plec de la ideea că sîntem oameni liberi. Și ne mișcăm liber. Acuzațiile? Eu nu cred că a mai fost cineva atacat mai mult, iar în ceea ce ne privește pe noi, atacurile au depășit simplele afirmații. Noi am fost atacați la nimicire, nu la simplă desființare publică.

În 21 decembrie, indiferent de toate scenariile, este evident pentru cine cunoaște societatea românească, o masă de tineri, în mod spontan, s-a implicat într-un fel radical, într-o manifestare politică majoră. Sigur, fără organizare, fără un program revoluționar, ci pur și simplu peste noapte, la un mod cu totul și cu totul spontan.

Tineretul nu cunoștea gruparea care preluase puterea, pentru că nu avea habar cine erau membrii CFSN-ului. Treptat, lucrurile s-au limpezit, am început să știm, să înțelegem că cutare este un mare fost, sau că cutare este implicat în nu știu ce legături cu vechiul regim. Ideea era: dom'ne sintem cam frunzi pe sfoară. Sigur, mulți au zis, domnule, abia pe 12 ianuarie am înțeles, sau pe 28 ianuarie. Mă rog, mai devreme sau mai târziu, oamenii încep să se lămurească. Or, acest tineret — și s-a văzut foarte clar în Piața Universității — cam înțelege că nu factorii de putere, adică cei concentrați în jurul lui Ion Iliescu, reprezintă linia corectă a schimbărilor necesare. Ei s-au depărtat atunci foarte clar în partea cealaltă, înspre tradiție, înspre partidele istorice. Dar, după 1990, lucrează o despărțire a tineretului și de forțele acestea. Avem o dovadă foarte clară în alegerile locale, din februarie 1992. Imensa majoritate a tineretului nu s-a prezentat la vot. Au lipsit cam 30 la sută, după cum știți. Or, acest procent este format în mare parte de electoratul între 18—30 de ani, adică vreo 5 milioane de oameni. De ce nu a votat cu opoziția, care prezenta în alegeri o platformă comună, un simbol comun? Oa-

menii aceștia au refuzat să voteze. Au simțit că nu sînt reprezentați. Sigur că sînt o mulțime de alte elemente care intră în joc, situația socială, economică, dezamăgirea generală, însă există un instinct politic care de cele mai multe ori nu înșală. Ei s-au simțit nereprezentați. Dar este cert că acest tineret are nevoie de o reprezentare politică proprie, iar aceasta nu poate fi făcută, după părerea noastră, decît printr-un partid politic care să provină din interiorul acestei generații. Iar noi ce-am făcut? Am încercat să adunăm cît mai...

EUGEN CHIROVICI: Considerați, deci, că opoziția democratică nu reprezintă aspirațiile și interesele tineretului?

MARIAN MUNTEANU: Nu în suficientă măsură. În primul rînd, nu vreau să se transforme discuția noastră într-o critică la adresa opoziției sau a Convenției Democratice, într-un moment în care și așa o duce foarte prost. Noi oricum i-am susținut, mă refer la 1990. Totuși, în acest moment, ce se petrece în opoziția românească? Convenția Democratică ce e? Este un nou F.S.N.! Să-mi fie cu iertare. Nu ideologic, dar organizatoric și ca mod de acțiune, este un nou F.S.N. Noi nu am luptat pentru F.S.N., oricum s-ar numi el.

GEORGE ARION: E o coaliție...

MARIAN MUNTEANU: Nu este o coaliție. Este un partid politic de tradiție, P.N.T.-C.D., împreună cu o serie de grupuri sau de persoane.

TUDOR OCTAVIAN: Cui pe cui se scoate, nu, dle Munteanu?

MARIAN MUNTEANU: Vedeți dv., sigur că, aparent, o asemenea adunare uriașă constituie o forță, dar se va vedea și în jocul electoral cît de puțin va reprezenta Convenția Democratică, în raport cu pretențiile. S-a văzut la alegerile locale. Nu așa se cîștigă o poziție de putere în stat. Convenția Democratică trebuia să ia puterea! Puterea administrativă locală sau, în Parlament, puterea centrală; și să schimbe, prin acte legislative, întreaga politică a României. O asemenea acțiune nu se realizează prin perpetuarea unor grupușcule, prin perpetuarea unor atitudini neclare. Se merge cu partide fără ideologie, cu asociații care nu-și au locul acolo, cu slogane.

TUDOR OCTAVIAN: Nu cumva se întâmplă un lucru ciudat, că liderii aceștia sînt în momentul de față mai proști decît electoratul pe care vor să-l cîștige?

MARIAN MUNTEANU: Domnule, după părerea mea electoratul român nu are încă partide pe măsura lui!

TUDOR OCTAVIAN: Știți, aseară citeam cartea lui Tușea și am căzut pe interviul cu dv. și un grup de studenți. Discuția reliefa două lucruri extraordinare, două concepte: conceptul de duminică, care-i altceva pentru poporul român, luminare, intrarea în temă, și al doilea concept era cel de vitalitate năucă a tineretului și a poporului nostru. În ce stadiu au ajuns aceste elemente definitorii pentru mulțimea, cea tină, să zicem? Gradul de duminică și cît de năucă mai este această vitalitate?

MARIAN MUNTEANU: Conceptul a fost în alt context. El pleacă de la cuvintele lui Nae Ionescu, care i-a spus lui Petre Tușea: „Omul nu se transformă, nu devine, nu evoluează, ci se dăruiește”. Deci oamenii tot așa sînt, ci pot trăi momente de confuzie, dar tot ei sînt. Dacă sînt buni, buni rămîn, dacă sînt răi, răi rămîn. Ideea pe care merge dl. Tușea, și merg și eu, este că acest popor nu este idiot. Sigur că el poate fi înșelător prin diverse mijloace, poate fi



stimulat în diverse acțiuni, dar nu este un popor prost. Masele nu au încredere în structuri slabe. Tot dl. Tușea spunea „partidele sînt cai de aur ai națiunii române”. Cînd acești cai devin gloabe, poporul român îi aruncă la abator. Degeaba se face propagandă dacă poporul sînte slăbiciunile.

TUDOR OCTAVIAN: Insist totuși, de ce sînt atît de vitali bătrînii, chiar în vitalitatea lor năucă? Birlădeanu, Klops, Flaps, o vitalitate împotriva firii, și atît de lipsiți de vitalitate tinerii?

MARIAN MUNTEANU: În primul rînd, acești oameni din generația vîrstnică, să nu uităm că ani și ani de zile au suferit, suferința asta naște o anumită încredințare. Radicalizarea asta se realizează în anii grei de suferință. Ei au fost oameni de luptă, nu de șuetă sau de birfă politică, oameni care în tineretea lor înepuseră o carieră politică. Le-a fost rețezată această posibilitate. Acuma pot s-o facă. Normal că acum s-o facă foarte puternic.

TUDOR OCTAVIAN: Deci, credeți într-un sentiment de frustrare?

MARIAN MUNTEANU: Vitalitatea, da.

Rezerva de cadre de la „Ștefan Gheorghiu” deține acum puterea

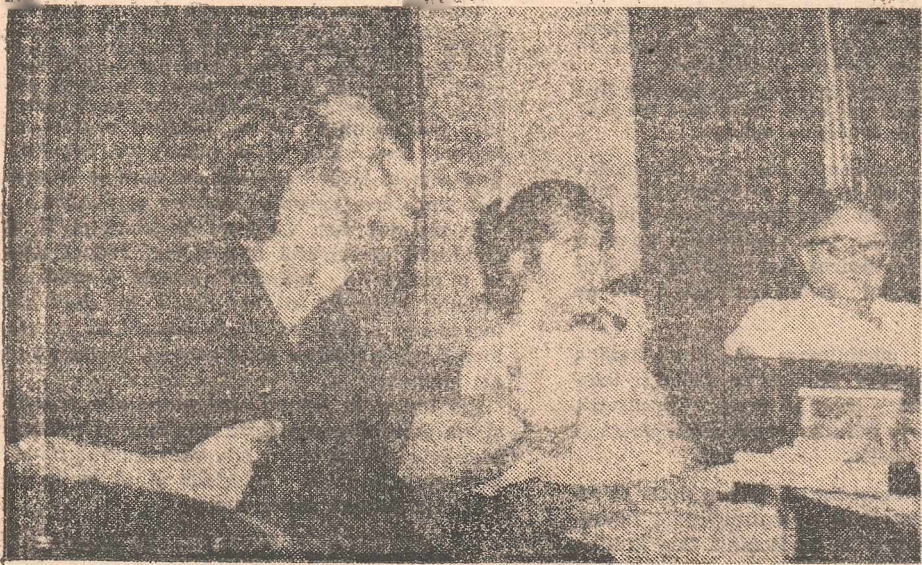
VICTOR NIȚĂ: Eu nu vreau să continui discuția, vreau doar să spun, ca și colegul meu, că tineretul este exact la polul opus vitalității acestor bătrîni; vreau să spun că tineretul a căzut în mina celor mai abili politicieni,ăștia sînt eșalonul 3-4-5-7 de activiști ai fostului partid comunist, mă refer la un uriaș detașament foarte bine pregătit politic, uriașul contingent livrat de-a lungul timpului de Academia Ștefan Gheorghiu, tipii care știu foarte exact de ce și pentru cine să facă politică, și aceștia s-au amestecat într-o conjurație a tăcerii în sînul acestui tineret pe care l-a dezarmat. Mi se pare că dv., studenții de-atunci și oamenii politici de-acum, ați pierdut bătaia cu ștefan-gheorghistii, care în clipa de față sînt primari, secretari de consilii comunale, sînt în guvernul F.S.N. al lui

Roman... Severin, Măgurcanu... Ce părere aveți? Am primit o scrisoare cu această analiză...

MARIAN MUNTEANU: Sigur că aveți dreptate, zonele acestea la care vă refereți cuprind numeroși oameni din generația, hai să-i spunem, tină, între 30—40 de ani. Adică oamenii formați, implicați deja un pic în aparatul vechi, dar nu foarte mult, oameni care au o experiență în niște instituții și care acum sînt utilizați, este un fel de clasă politică, de fapt clasa politică pe care o forma regimul comunist în perioada decăderii sale. Ceaușescu reprezenta valul acela al '50-istilor și se pregătea noul val, reprezentat cu strălucire, de altfel, de o personalitate ca dl. Petre Roman. Este clasic pentru omul comunist format cu deschidere. Adică nu mai este comunist, e socialist. Nu mai e politrucul incult, este un om care are niște viziuni, se mișcă în alte medii, utilizează niște instrumente cu lejeritate. Din punctul meu de vedere, al unui om de dreapta, nu s-a schimbat nimic. Sigur, e mai elegant, nu se mai dă cu bita în cap, se cumpără instituțiile, întreprinderile, dar linia este una și aceeași. Dar tineretul nostru, căruia mă adresez, este acea generație de copii născută după '67, după decretul celebru. Ei au ieșit în stradă masiv. Semnificativ pentru decembrie '89 sînt aceștia, eu eram deja printre cei vîrstnici pe acolo (sînt născut în '62). Or, o asemenea generație nu are cum să dețină structuri proprii. Elemente care să formeze o nouă clasă politică sînt abia acum în formare. Unul din obiectivele noastre este tocmai să favorizăm formarea unei clase politice noi, sigur că axată pe anumite principii, pe moralitate și nu pe interes.

VICTOR NIȚĂ: Da, dar pînă atunci, România este fără pe care o conduc acești gheorghisti. În loc de punctul A de la Timișoara, eu aș fi propus punctul anti-Ștefan-Gheorghiu. Asta propune cetașeanul care-mi scrie.

MARIAN MUNTEANU: Este foarte frumos, însă din păcate este greu de realizat asta. Pe de-o parte, nu poți elimina întregul aparat din pozițiile deținute în instituții, pentru că înseamnă să dizolvi statul. Or, noi nu ne gîndim la nici o acțiune, care să vizeze dezintegrarea.



rea statului român, asta v-o spun cu orice preț. Știu că, de exemplu, în instituțiile fundamentale, de anvergură ale statului, sunt majoritare elemente de acest tip. Dar eu prefer să existe statul, cu elemente care sînt, decît, Doamne ferește, un vid funcțional, în care să se instaleze cine știe cine.

VICTOR NIȚA: Cu toată părerea de rău trebuie să vă spun că în acest moment statul este o pătură, care a pus mîna pe puterea politică și o altă, de aceeași sorginte, care a pus mîna pe puterea economică.

MARIAN MUNTEANU: Misiunea noastră, mă rog a celor care cred într-un anumit viitor politic al acestei națiuni, este să facă în așa fel încît să nu le permită acestor indivizi să-și ducă politica lor pînă la capăt. Noi trebuie să ne organizăm în mers. Într-un timp cît mai scurt să generăm cadrele care să poată umple golurile. Cu ce să leșim? Cu oameni care ies în stradă și care afirmă niște principii generoase? Ei ies, săracii, și au ieșit. Clasa politică pe care s-au sprijinit ei, partidele istorice, să-mi fie cu iertare, ce-au făcut? Ce-au făcut? Noi eram în stradă și tipam, iar reprezentanții noștri în Parlament, în CPUN, votau Legea electorală!!

VICTOR NIȚA: Credeau că fac politică și ei mimau...

MARIAN MUNTEANU: Au votat Legea electorală? Au votat-o. Au legiferat tot, în timp ce noi eram în stradă! Și noi am luat și bilele pe spinare.

ALEXANDRU PĂSĂRIN: Kevin la prima întrebare, dv. ați vorbit de o schimbare de tactică. Au fost și voci care au spus că vi s-a impus, printr-un șantaj...

MARIAN MUNTEANU: Nu avea nimeni ce să-mi impună, nimic! Și ar fi trebuit să știți lucrul acesta, pentru că tot s-a încercat să mi se impună numeroase lucruri, din ianuarie 1990 încoace. În 1990, cînd FSN-ul devenise un monolit zdrobitor, împotriva lui trebuia să se lucreze. Și a fost foarte clar că ne batem cu morile de vînt. Eu mi-am dat seama după cum a început ancheta în CPUN; am fost în 28 ianuarie cînd s-a format CPUN-ul și am văzut ce s-a făcut acolo. Mi-am dat seama că clasa asta politică pe care noi, vrînd-nevrînd, o susținem, nu se va descurca, în raport cu blocul FSN. Nu au nici cadre, nu au nici un fel de putere. Dar ideea a fost nu putem face vreo concesie în acest moment. Poziția noastră a fost amărîta aia de piață. Cînd noi am venit cu o platformă politică, am fost atacați că simțom fasciști. De ce? Pentru că mergem pe ideea instituțiilor fundamentale: pe biserică, armată. Luați mesajul de-acum 2 săptămîni al domnului Emil Constantinescu și veți vedea cu ce începe: cu biserică, cu armată. Dacă eu vin cu platforma asta în 1991 și mă departajez de alte partide din Convenție, spunînd că trebuie mers pe acest lucru în mod real și concret, sînt fascist? Dar cînd dumneata faci campanie electorală, ești democrat! Cu aceleași cuvinte.

TUDOR OCTAVIAN: Dv. ați spus: eu sînt de dreapta. Lămuriți ce înseamnă de dreapta. Oamenii cred că ceva de dreapta este ceva rău.

MARIAN MUNTEANU: Domnule, 90 la sută sînt de stînga în țara asta. Inclusiv PNT-ul e de stînga.

„Mă, tu ești legionar fără să știi!”

TUDOR OCTAVIAN: Doamne, nu e chiar așa. Stați să vă spun o întâmplare. Eram la Brăila, cu unchiul meu, și ne-am întîlnit cu un vechi prieten de-al lui, coleg de la canal. Adică au tăiat stuf împreună. Și brăileanu' s-a speriat puțin cînd a auzit că asta e de dreapta. Și asta-i spune: măi, tu ești anticomunist? Da. Mă, ești religios? Da. Mă, ești naționalist? Da. Păi, atunci ești de dreapta. Mă, tu ești legionar fără să știi, tu ai fost tot timpul legionar, deși erai membru al PCR. Sensul de legionar este cel pe care-l dă dl. Iliescu, este un termen pe care nu-l stăpînește.

EUGEN CHIROVICI: Și v-aș ruga să faceți și delimitarea între extrema dreaptă și dreapta radicală. Mișcarea pentru România e de dreapta, e extrema dreaptă?

MARIAN MUNTEANU: În linii mari, atunci cînd spui că ești de dreapta, este exact cum ați spus dv. Dacă pui valorile naționale înaintea celor individuale, dacă pui valorile creștine la fundamentul întregii alcătuirii a societății românești, dacă pui morala ca principiu de organizare a vieții și politici, ești de dreapta. Acestea sînt cîteva elemente fundamentale care îl definesc pe omul de dreapta. Pui proprietatea privată înaintea celei colective. Sigur că, din motive propagandistice, poți evita folosirea cuvîntului. Eu vă declar deschis: sînt naționalist. Dar asta o spun de ani de zile. Naționalisti au fost oameni ca Eminescu. Omul nu se definește drept cetățean al lumii, ci ca o etnie.

GEORGE ARION: Nu a devenit un concept desuț?

MARIAN MUNTEANU: Da. Dar sînt forțe internaționaliste, dizolvante, care încearcă cu orice chip să oprească această orientare naturală: pentru că poporul nostru a mers totdeauna pe linia asta. Poporul român este conservator prin excelență. România are în acest moment cea mai mare densitate creștină din lume. Este singura țară din

lume în care există 87 la sută creștini ortodocși.

ALEXANDRU PĂSĂRIN: V-aș întreba în ce forță politică există în țara noastră aștei încredere mai multă, sau, mai precis, ce forță politică credeți că are șanse mai mari, chiar dacă n-aveți încredere în ea?

MARIAN MUNTEANU: Nici o forță politică nu va avea o reprezentare puternică. Forțele vor fi echilibrate. Foarte corect. Se întîmplă, însă, alt lucru: dacă nu ești cumva cu Convenția Democratică, ești antidemocrat. Cum adică? Cine este acea forță care poate spune, Doamne, eu am monopolul democrației? Este o mentalitate totalitară! A afirma că numai tu reprezînti o direcție fundamentală, înseamnă că ești totalitar.

TUDOR OCTAVIAN: Dar un totalitarism nu poate fi echilibrat decît printr-un alt „totalitarism”.

MARIAN MUNTEANU: Nu trebuie să se mai meargă cu idei totalitare. Să mergem pe afirmarea unor principii corecte, a unor valori corecte.

TUDOR OCTAVIAN: Dar noi avem principii și ei au bîte, domnule!

MARIAN MUNTEANU: Adică dv. îl justificați! Dar dacă eu consider că linia pe care se merge are anumite puncte care nu sînt favorabile nici intereselor generale ale națiunii române și în nici un caz generației mele? Să intru în Convenție ca să fac pe placul cui? A 15-20 la sută din electorat?!

TUDOR OCTAVIAN: Dv. cu cine votați?

MARIAN MUNTEANU: Pentru Camera și Senat? Evident, cu noi! O să votez cu partidul meu, n-o să votez cu alt partid.

TUDOR OCTAVIAN: Dar la președinție?

MARIAN MUNTEANU: Nu o să susținem în mod distinct un candidat. Cel

În Piața Universității balconul era împodobit cu drapelul Europei unite. Astăzi, tînrul care electriza 100.000 de oameni și-a întors privirile spre Răsărit. Fiecare balcon are istoria și pămîmirile sale secrete.

puțin în primul tur de scrutin. Dacă noi ne-am afla cu unul sau cu altul, am merge împotriva generației, pentru că oamenii pot găsi sprijin în cel puțin trei candidați, trei persoane care ar putea fi susținute de tineri care, în mod natural, se îndreaptă spre mișcare și, deci, recomandînd numai unul, ar însemna să fragmentez mișcarea.

TUDOR OCTAVIAN: Care sînt cei trei?

MARIAN MUNTEANU: Există Mircea Druc, care se bucură de simpatie, din considerentele pe care le știți, Emil Constantinescu, care este un om apropiat de mișcarea studențească, iar pe altă linie ar fi Funar, care ar putea fi sprijinit de un tineret mai radicalizat pe ideea naționalistă. Deci sînt trei candidați, din trei perspective oarecum deosebite, care ar putea găsi sprijin în rîndul unui electorat tînr, pe care noi mizăm. Părerea mea este că nici unul nu are șansa de a lua din primul tur.

ALEXANDRU PĂSĂRIN: Ce părere aveți despre comportarea dlui. Iliescu de la Constanța?

MARIAN MUNTEANU: M-a surprins, pentru că nu-l credeam atît de vajnic.

VICTOR NIȚA: Vajnic retrograd!

MARIAN MUNTEANU: A fost o mare surpriză pentru că, după percepția mea, este un om mai degrabă slab, și nu este capabil de gesturi de autoritate, în general.

CATALINA ȘTEFANESCU: „România mare”, era încîntată că și mămăliga face explozie.

MARIAN MUNTEANU (rîzînd): Pe undeva au sesizat bine. Cred și eu că erau încîntați, aveau motive.

TUDOR OCTAVIAN: Nu știu dacă ați observat, dar dl. Iliescu face cu regularitate cîte-o prostie, la două săptămîni, o lună sau mai des. Care credeți că va fi următoarea, v-ați gîndit cumva?

MARIAN MUNTEANU: Prostia are atît de multe variante, încît... Sigur că nu accept ideea că un șef de stat să se bată cu cetățenii, indiferent ce i-ar spune.

ELENA GRECESCU: V-am văzut în ziua de Paști, în Piața Revoluției. Stăteați la o oarecare distanță, oarecum zîmbind, oarecum sceptic. Regele ieșise în balcon, lumea era entuziasmată. Care este părerea dv. despre monarhie, venirea regelui în țară, rezolvarea problemelor?

MARIAN MUNTEANU: Mișcarea



Fotografii de ELENA GHERA

noastră s-a constituit la scurtă vreme după referendum. Noi nu avem nici un fel de implicare politică în elaborarea sau influențarea opiniei publice pro sau contra republicii.

TUDOR OCTAVIAN: Noi avem o republică cu președinte de regat!

MARIAN MUNTEANU: Deci, sîntem în afara acestei discuții. Există o confuzie și o oarecare neliniște cu privire și la una și la cealaltă.

Comunitate cu Rusia!

EUGEN CHIROVICI: Aș vrea să vă rog să facem măcar noi, aici, un salt în Europa și să ne spunem cum împacăți ideea națională cu ideea integrării europene, care impune chiar renunțare la parte din atribuțiile suveranității.

MARIAN MUNTEANU: Impac ideea națională cu ideea integrării europene așa cum o impac cu democrația, adică mergînd pe-o platformă național-democratică. Din punctul de vedere al mișcării, nu se poate pune problema renunțării în unele prerogative ale statului național, sub nici o formă, sub nici o discuție. Suveranitate, independență, problemele de apărare, de politică economică internă, nu se poate pune problema renunțării. Dacă România ar fi un stat cu instituții puternice cu putere economică, ne-am putea permite o deschidere absolută, și am putea intra în această familie de pe poziții relativ egale, sau cît de cît apropiate. Dar în momentul în care avem o țară fără structuri, fără o economie puternică, a deschide acum o asemenea poartă înseamnă dezintegrare imediată, iar statul român este condamnat la dispariție în maximum 10 ani, printr-un proces intern. Dar noi nu sîntem izolaționiști. Dimpotrivă. Sîntem al naibii de deschiși. Toți copiiiăștia vor să trăiască occidental, dintr-un anumit punct de vedere, dar nu din toate. Pentru că trebuie preluat ceea ce este cu adevărat util: performanțe tehnice, organizatorice, un tip de confort, dar noi mergem pentru conservarea valorilor culturale și spirituale românești. Asta înseamnă de fapt național-democrație.

EUGEN CHIROVICI: Ce alternativă vedeți la ideea integrării europene?

MARIAN MUNTEANU: Noi credem că trebuie puse pe prim plan acele valori în care putem găsi corespondențe în zonele din jur. Ideea unei comunități creștine, chiar pe plan politic, nouă ni se pare extrem de viabilă. Conceptul european este un concept creștin. Nu cred că poate exista o bază pentru făurirea unei comunități supranaționale, decît ideea creștină. Normal că noi sîntem mai interesați să mergem pe ideea unei comunități ortodoxe.

EUGEN CHIROVICI: Deci o comunitate cu cea mai mare țară ortodoxă, Rusia?!

MARIAN MUNTEANU: Da. În speșă, aș vrea să vă spun că, cum spunea dl. Tușea, se va scutura și va ieși din întunecare.

EUGEN CHIROVICI: Cred că v-am prins în off-side! Mi se pare cît puțin îndrăznească ideea unei comunități cu Rusia! Dușmanul nostru multiseclar...

MARIAN MUNTEANU: Domnule, eu nu cred că un popor este dușmanul funciar ireversibil al altui popor. Eu nu merg pe ideea că popoarele sînt dușmane prin definiție. Ele sînt plasate în diverse ipostaze prin acțiunea unor forțe. Nu pot să mă plasez pe ideea dușmăniei, pentru că e necreștină.

EUGEN CHIROVICI: Dar ideea imperială îi guvernează pe ruși!

MARIAN MUNTEANU: Sigur că da, că doar nu sîntem naivi. Știm foarte bine ce înseamnă imperiul, dar noi întotdeauna am trăit în vecinătatea unor imperii. Sîntem o țară mică și tot ceea ce înseamnă politică externă trebuie să știm să scoatem cît mai mult cu mijloacele firave pe care le avem. Manifestările sinucigașe nu sînt proprii poporului român.

EUGEN CHIROVICI: Ați discutat cu dl. Petre Țușea ideea comunității cu Rusia?

MARIAN MUNTEANU: Da. Și avea o părere favorabilă. A făcut o precizare care a apărut în presă, prin 1990. Dînsul a făcut public un atac foarte puternic la adresa rușilor, după care a venit cu o precizare, cum sînt uneori înșelate popoarele în istorie: „Eu nu m-am referit la marea popor rus, care este un popor creștin, care a făcut sacrificii uriașe pentru creștinism, ci mă refer la masa rusească, năucă, care a fost manipulată și aruncată în toate părțile.” Este o distincție necesară. Nu putem merge la nesfîrșit pe ideea că sînt elementul distructiv al Europei. Bineînțeles, trebuie să fim atenți, că nu se pune problema să deschidem fron-

tierele.

EUGEN CHIROVICI: Discuțiile despre vecini, despre doctrină, platforme acțiuni politice, sînt interminabile. Hai-deji să fim mai scurți. De ce a dispărut ziarul dv.?

MARIAN MUNTEANU: Banii. Nu sînt bani. Nu acceptăm donații condiționate.

EUGEN CHIROVICI: Și propaganda cum v-o faceți?

MARIAN MUNTEANU: Vom alerga și vom vorbi.

RADU POPA: V-am urmărit încă din '90. Ați propagat ideea creștină, niciodată nu ați instigat la violență. În septembrie ați apărut cu o cască de miner pe cap. Eu de-aici am tras concluzia că i-ați iertat.

MARIAN MUNTEANU: Nu ei erau dușmanii reali. Erau unealta.

RADU POPA: Activitatea dv. politică se mai împacă cu ideea creștină?

MARIAN MUNTEANU: Noi nu atacăm. Noi avem cîteva idei, pe care ni le susținem. Alții se agită în jurul nostru, tipă, sînt disperati. Noi nu primim lupta politică precum un conflict de pe planuri dușmănoase, ci ca pe o luptă între idei, mai bune și mai puțin bune. Aici este o competiție în care cel mai bun va câștiga. Noi sperăm că nu vom face niciodată nimic care să intre în contradicție cu această noțiune a noastră fundamentală.

RADU POPA: Conțați pe reciprocitatea adversarilor?

MARIAN MUNTEANU: Nu, pentru că precis ne vor ataca și ne vor lovi. Credeți că nu știam înainte de iunie ce-o să se întîmple? O atitudine de non-violență nu-nseamnă că o să-mi imaginez că n-o să pătesc nimic.

RADU POPA: Dar în momentul în care dv. veți deține anumite probe compromițătoare despre anumite personalități politice, nu le veți face publice?

MARIAN MUNTEANU: Dacă ar exista probe prin care să se facă dreptate, nu aș ezita să le dau publicității. Dar nu dețin asemenea probe. Referitor la mineri, cu unii dintre ei am și vorbit. Nici nu știu pe ce lume se află. Ce să-l fac lu' ăla? Să-l bag în pușcărie pentru tentativă de omor? Cînd nu ești vinovat, și în ultimă instanță decizia pleacă din altă parte. De ce să plătească un nenorocit pentru niște oameni care n-au nici un fel de scrupule? Pe mine mă interesează să se elimine condițiile în care un asemenea individ poate face așa ceva în țara asta. Poate multă lume l-a dorit pe Ceaușescu mort, eu l-am dorit viu și liber, dar complet liber!

EUGEN CHIROVICI: Și înscris în PSM! Chiar așa?

MARIAN MUNTEANU: Da, și activînd, Doamne! Ar fi fost pedeapsa cea mai mare.

CATALINA ȘTEFANESCU: Condamnat la viață.

MARIAN MUNTEANU: Exact!

GEORGE ARION: Să-i mulțumim invitatul nostru.

EUGEN CHIROVICI: Cînd a fost mai periculos și mai obositor: în Piața Universității sau acum?

MARIAN MUNTEANU: Acum.

VICTOR NIȚA: V-a fost frică, frică animalică, atunci, cu minerii?

MARIAN MUNTEANU: Nu. Nu mi-e frică de moarte.



„Asta înseamnă, de fapt, național-democrație”

EXTERNE

TURNUL BABEL

Frontiera
de cristal

„Germania este și rămâne o țară prietenoasă față de străini”. Această declarație a fost făcută de Norbert Schefer, purtătorul de cuvânt al cancelarului Kohl. Afirmația este demnă și promițătoare dar capătă un grad mare de complexitate dacă precizez că ea a devenit publică în timp ce la Rostok germanii pur singe asediau și atacau violent o clădire burdușită cu azilanți. Din punctul de vedere al atacanților cei care meritau ofensivă erau țiganii români. Aproximativ o sută de vietnamezi aflați în incintă s-au trezit dezavuați prin contaminare. Germanii de afară aveau ce aveau cu țiganii.

Incidentul de la Rostok început banal s-a umflat cu pompa, a angrenat mase largi dispuse să-și toace timpul în chip activ și a devenit un mic Los Angeles. Urmărind imaginile filmate acolo remarci întreaga panoplie de gesturi și emoții care condimentează un război civil. Desigur, problema nu este atât germano-țigănească și nici de ordin local. Chiar dacă Germania este și rămâne o țară prietenoasă față de străini rămâne în picioare adevărul că germanii, sau, mă rog, o anumită parte a lor au început să fie exasperați de năvala unei anumite părți a străinătății. Este puțin probabil ca americani, englezi, belgieni sau norvegieni aflați în vacanță în Germania să fie bombardați cu sticle incendiare și luați cu fărâșul din hotelurile de reședință. Vizate sînt segmentele sărace ale vizitatorilor — disperații scurși din lumea a treia și a patra, azilanții păguboși fără carte de muncă și puși pe „ciordeală”.

Interesant este că în timp ce la Rostok păruiala capătă proporții inflamând guvernul, partidele politice și, bineînțeles, presa, în Suedia — țară imperturbabilă și în general scutită de lupte de stradă — ministrul emigrației Bergit Friggebo stîrnea un scandal național declarînd că refugiații albanezi din Kosovo (50 000) sînt „predispuși” la furtisaguri și alterează prin comportamentul lor necivilizat climatul tradițional suedez. Bineînțeles că Partidul de Stînga a decolat de pe această bază tematică și a bombardat guvernul incriminîndu-l de rasism, naționalism etc.

Incidente de genul celor relatate mai sus se consumă în ultima vreme cu diuimul în Europa occidentală. Se dovedește că partea vestică a bătrînilui continent nu prezintă capacitatea de absorbție a Statelor Unite, unde imigrația oficială și clandestină este enormă. Europa occidentală dincolo de limitele obiective ale posibilității de a caza mase importante de săraci își declină în ultima vreme limitele subiective. O anume voluptate a etanșezării, o anume aroganță conservatoare și tendință de puritate a publicului autohton se profilează ca niște repere greu de dizlocat. Pericolul cel mare nu vine din sud, ci din est. Dizolvarea „cortinei de fier” și presiunea răsăritenilor deveniți beneficiarii pașapoartelor pune Europa de vest în fața unei situații paradoxale: ea a promovat libera circulație a persoanelor decenii în șir. Acum cînd această idee exemplară a devenit operațională efectele ei... nocive au devenit prevalente. Aceasta este sursa unei tensiuni de calibru continental pe care ideologia Maastrichtului o va potența într-un mod pe care puțini sînt dispuși să îl releve pe șleau.

RADU BUDEANU

Silviu Brucan acordă un interviu ziarului austriac STANDARD

Iliescu, ultimul mohican comunist,
blochează acuzarea Securității

- Totuși Securitatea a rămas și rămîne problema nerezolvată a revoluției române
- Și ce scrie în dosarul dv. ? Că sînteți agent K.G.B. ? Nu, scrie că sînt agent C.I.A.
- Cine a apelat la mineri în iunie 1990 ? Păi Iliescu, președintele !

Ziarista Livia Klingl de la sus-numitul ziar austriac, i-a interviuat, la 20 mai 1992, pe politologul Silviu Brucan. Pînă aici nimic surprinzător. Silviu Brucan acordă interviuri de o grămadă de vreme, ține conferințe de-a lungul și de-a latul lumii și scrie și cărți, în care își expune părerea cu privire la comunism și la neajunsurile acestuia. Dar să vedem ce spune în ziarul cu pricina.

— România este acum guvernată democratic ?

— Noi avem toate drepturile unui regim liberal. Însă ele sînt obiectul abuzurilor.

— Președintele Iliescu dă impresia că pare să dorească o frinare în stil comunist a reformelor...

— Nu este așa. În partidul de guvernămînt, al FSN, există trei curente: gruparea din jurul ex-premierului Petre Roman, cea mai progresistă, cea care este pentru terapia de șoc, apoi cele conservatoare, din jurul președintelui senatului Al. Bîrlădeanu și din jurul președintelui Camerei Deputaților Dan Mărtian, cea care are bazele la vechii comunisti.

Președintele era la mijloc. Acest scenariu a ținut pînă la spargerea Frontului (aprilie 1992) lucru care, de altfel, într-un an de alegeri, este o greșală. La congresul Frontului, a fost ceva ce s-ar putea numi „friendly fire”, adică atacuri la persoană între membrii Frontului, colegi de partid. Iliescu reușise să țină pînă atunci partidul laolaltă. Avea deci o calitate care se vădise defavorabilă la revoluție dar folositoare la un președinte.

— Credeți că a fost într-adevăr vorba despre o „revoluție” ?

— Încă din 1985 s-a tot încercat să se organizeze o lovitură de stat. Acțiune pusă la cale, cea a unui grup de înalți ofițeri și generali în 1985 dăduse greș, fiind trădată. Toți actorii importanți ai puciului încercat atunci au fost și în 1989 în scenă.

— Cine deține acum puterea în țară ?

— Din punct de vedere politic cabinetul condus de premierul Th. Stolojan, cu bazele în partidul Frontului și cel național-liberal. Totuși Securitatea a rămas și rămîne problema nerezolvată a revoluției române. Nu s-a ajuns niciodată la o confruntare cu dînsa. Gen. Vlad (șeful Securității sub Ceaușescu) nu a fost acuzat decît pentru evenimentele dintre 17—25 dec., 1989. Dar nu a existat niciodată vreun proces contra lui ca șef al Securității și nici vreun act de acuzare împotriva acesteia. Acest lucru s-a reușit să fie pînă azi împiedicat.

— Despre cine ? Și de ce ?

— A fost împiedicat intenționat... Cred că Iliescu poartă aci marea răspundere...

— Este oare România ultima țară est-europeană care posedă la conducerea ei neosau criptocomunisti ? Adică cei care dețin puterea ?

— ...Iliescu, ultimul mohican ! Vedem că peste tot în Est structurile vechi comuniste mor cu încetul. Comunismul lui Iliescu moare și el cu încetul. Dar rezistența comunismului s-a vădit mult mai puternică decît ne-am fi închipuit.

— În România legăturile dintre vechea și noua nomenclatură sînt prea vizibile. Fiul lui Ceaușescu, Valentin, și Petre Roman ciocnesc paha-

rele împreună chiar în public...

— Desigur că aci există o legătură. Totuși rămîne faptul că Parlamentul dominat de Front a votat legile destinate să consacre trecerea țării la alt sistem. Definiția țării azi ar sîna așa: o perioadă de trecere.

— Dar peste tot domnește corupția: iar foștii securiști au fost primii cei care au pus pe picioare întreprinderi private.

— Corupție există, de pildă, și în Japonia. De ce să fie România mai virtuoasă decît Japonia ? Totuși procentajul infractorilor, hoților, este la noi, fără îndoială, foarte ridicat. Și securiștii au printre ei cele mai bune relații.

— Se vorbește că ar funcționa, în paralel, trei servicii secrete...

— Eu cred că există numai unul. Dar chiar președintele Iliescu a declarat mereu că în noul serviciu secret român (SRI) au fost integrați cam 5000 de vechi securiști. Deci mai sînt...

— Cine a apelat la mineri în iunie 1990 ?

— Păi Iliescu, președintele ! După propriile mele estimări, țara a avut cu ocazia acestei „mineriade” (invasia minerilor) o pagubă de circa două miliarde de lei în domeniul afacerilor neconcluzionate. A doua „mineriadă” (cea din sept. 1991, cea care-a provocat demisia premierului P. Roman) a cauzat României o altă pierdere de vreun miliard două sute de milioane...

— Dosarele Securității vor rămîne închise timp de 40 de ani. Nu ar fi mai bine să fie date publicității totuși ?

— Aici eu merg laolaltă cu Vaclav Havel: ar trebui să existe o posibilitate individuală

de luare la cunoștință. Ar trebui făcute publice dosarele celor care au fost pe statele de plată ale Securității. Eu, personal, îmi cunosc dosarul și l-am dat publicității.

— Și ce scria în el ? Că sînteți agent al KGB-ului ?

— Nu, cîcă sînt agent al CIA-ului ! În difinitiv, să nu uităm că am locuit peste 7 ani în S.U.A., nu ?

— Ce este acum cu alegerile și alegerea președintelui ?

— Aceasta este o problemă spinoasă. Toate creditele sînt legate de condiția unor alegeri libere și a unui guvern ales corect. Cel de acum este un cabinet provizoriu. Dacă se amîna iar alegerile, se amîna simultan și creditele.

— Care formă de guvernare este cea mai probabilă ?

— Nu va mai exista o majoritate masivă pentru un singur partid. De aceea de aici decurge că o coaliție este o necesitate inexorabilă. Variantele ar fi: o coaliție între național-liberali și fracțiunea FSN — Roman, național-liberalii cu Convenția Democratică, partidul național-țărănesc cu FSN — Roman. Dar cea mai funestă variantă ar fi o alianță a partidelor mici, așa cum a fost în Polonia. Atunci țara ar deveni chiar de neguvernare...

— Cît de puternici sînt monarhiștii ?

— O restaurație a monarhiei presupune o altă modificare a Constituției. Nu există la ora de față încă o forță politică capabilă pentru așa ceva, poate numai partidul național-țărănesc. Și, în fond, adică în afară de asta, o țară care nu este în stare ca să-și plătească nici muncitorii, nu poate fi în stare nici să-și permită să plătească un rege.

— O unire cu Moldova este oare un proiect de viitor ?

— Nu. Chestia asta nu poate merge decît după expresia „încetul cu încetul se face oțetul...”

Traducere de DAN HOGEA

Americanii
în aer la
București

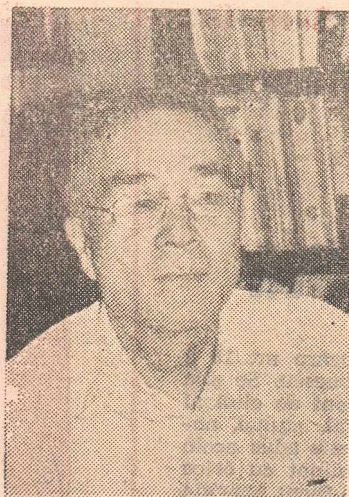
Se terminase cel de-al doilea război mondial și bătrînii noștri timp de aproape 5 ani s-au hrănit cu ideea că vor veni americanii și-i vor gonii pe ruși. Dacă ar fi fost să fie, americanii ar fi venit de bună seamă, numai și numai cu avioanele. Tot privind cerul bătrînilor noștri li se făcuseră ochii cit cepele. De unde să știe ei, săracii noștri părinți, că americanii vor veni abia peste 50 de ani ?! Într-adevăr după ce s-au lăsat atîta așteptați americanii, iată vor veni călare pe avioanele lor și vor împodobi cerul României la data de 15 septembrie, la Băneasa, cînd o formație de înaltă acrobație aeriană a Marinei militare, intitulată Ingerii albaștri, va evolua întru incintarea celor care i-au așteptat cu sufletul la gură. Oricum, mai bine mai tîrziu, decît niciodată. (V.N.)



Nașul poporului român, cel care ne-a numit stupid people, avea pe timpul lui Ceaușescu, părul alb. A încărunțit de necaz și ciudă că odiosul a trădat comunismul pe care guru îl propovăduise cu sîrg și diabolică inteligență în tinerețea sa ? Acum, că Iliescu ne-a promis un socialism cu față umană, guru și-a vopsit părul în... roșu. În amintirea steagului iubit, sau, penibilă cochetărie de june tomonic ?!

„Sintem chemați în foarte multe locuri din lume“

Interviu cu dl. Kyoji Yasui, reprezentantul firmei Kanematsu Corporation în România



vestiții din Occident. Credeți că Japonia va investi în țara noastră?

— Președintele Iliescu ne-a făcut o vizită în noiembrie 1990. Din discuțiile purtate atunci a reieșit că dacă poporul român este harnic și vrea să muncească serios noi îl putem ajuta. Sintem de acord și putem să investim. Sintem gata, dar așteptăm o legislație nouă. Nu putem să investim în actualul context legislativ. Așteptăm alegerile din septembrie, trecerea la o democrație adevărată, și să schimbăm cit mai repede sistemul vechi comunist cu unul capitalist. Prin aceste alegeri trebuie să obțineți un Parlament care să scoată legi democratice, au-

— Dle Kyoji Yasui, reprezentați KANEMATSU CORPORATION, una din cele 11 firme japoneze prezente la ora actuală în România. Vă rugăm să ne spuneți, vă aflați aici pentru afaceri? Dacă da, cum merge vânzarea de automobile HONDA? Știți bine..., n-avem atîția bani. Clienții dv. rămîn firmele particulare, unii cetățeni străini aflați aici.

— Mai întîi vreau să vă spun că noi nu am venit aici pentru afaceri, să facem business așa cum fac arabii. Dacă noi am face afaceri aici România ar da faliment imediat. Navem voie să facem așa ceva. Am venit pentru intermediari, pentru a duce contracte direct la Tokyo. Așa că, deocamdată, nu ne interesează vânzarea acestei mașini. Poate peste 4—5 ani..., cine știe, depinde de schim-

bările economice din țara dv. HONDA este mașină de formula 1, asta înseamnă competiție. De fapt ne interesează motorul HONDA pe care vrem să-l promovăm aici. În realitate problema fundamentală pentru noi este cea a transplantului, adică a producției de mașini de mică și mare tracțiune care să aibă în componența lor părți de origine japoneză. România poate colabora cu Japonia în domeniul tehnologiei HONDA. Deja avem în desfășurare contracte de cooperare cu uzinele AVERSA din București și TRACTORUL din Brașov. Deci, HONDA aici înseamnă influență; dacă face impresie bună, alte firme vor veni: TOYOTA, NISSAN.

— Cunoașteți problema grea pe care o înfruntă România. Este lipsa de in-

tentice, așa cum sintem noi obișnuiți în lumea capitalistă. Asta va da credibilitate și siguranță pentru investitori ca mine și ca alții. România are nevoie de noi și noi avem nevoie de piața de desfacere din România, dar nu putem aștepta ani și ani adevărata democratizare a țării dv. Sintem chemați în foarte multe alte locuri din lume.

— Înțeleg că deocamdată nu aveți încredere în noi, să investiți...

— Deocamdată nu. Au trecut mai bine de doi ani de la revoluție și nu s-a schimbat aproape nimic. Oamenii nu sint obișnuiți să muncească serios, să se concentreze... Prea mult se vorbește în limba asta a dvs., se pierde timpul. Noi am invitat pînă acum vreo sută de români pentru școlarizare în Japonia. S-au întors speriați toți de ritmul în care lucrăm noi. Nu se poate așa. Gîndiți-vă, sintem 120 de milioane de oameni pe o suprafață de 370.073 Km pătrați din care 90 la sută teren muntos. În afară de mina de lucru nu avem nimic. Altă soluție în Japonia nu există decît cea de a munci și a trăi din export.

— Cam în cît timp trebuie făcută această schimbare în România, după părerea dvs.?

— Personal sint convins că românul este deștept, iar

acest lucru poate să-l facă în maximum 2 — 3 ani. Și singuri, fără ajutor.

— Mulți înțeleg că primul pas spre economia de piață este închiderea fabricilor care nu mai dau randament, oamenii devenind astfel șomeri. Ce credeți că trebuie făcut?

— Aveți fabrici vechi, dar asta nu înseamnă că trebuie să le închideți. Faceți modificări tehnologice. Așa e sistemul capitalist, să te descurci, să nu strigi după ajutor. Aveți bogății naturale, aveți pămînt. România are nevoie de oameni cu curaj, care să știe să conducă. După părerea mea aveți prea mulți politicieni: 20 de candidați la președinție și peste 200 de partide politice. Așa ceva nu există în lume. Pe noi nu ne interesează politica din România. Un lucru este sigur — va fi greu de atras un investitor străin fără a-i garanta un nivel ridicat de productivitate a muncii.

EUGENIA VASILE

Turism prea mic pentru un Ceahlău atît de mare

La Piatra Neamț, capitala unui județ în care turismul a avut dintotdeauna șansa celei de a doua industrii. Adevărul acesta e recunoscut de majoritatea oamenilor de specialitate cu care, la sfîrșitul lunii iulie, am stat de vorbă. Și aici, după doi ani de experimente și căutări, turismul e încă un copil readus pe lume înainte de termen: incubatorul economiei de piață cu greu îl poate face să supraviețuiască.

Și nu întîmplător aș începe cu ceea ce la Piatra Neamț se numește „scandalul Baltur”. Întreținerea de turism balnear „Baltur”, reorganizată la 12.XI.1990 pe lîngă Prefectura de Neamț, cuprinde stațiunile Băltătești și Negulești, transportul naval Bicăz, agrementul Bitca Doamnei. Factorii de specialitate din județ au raportat că întreprinderea concurează acum pentru titlul de cea mai falimentară societate. La 31 mai 1992 a-vea în cont suma de 785 lei. Am vizitat stațiunea balneară Băltătești, ocupată mult sub capacitate.

● Baza de tratament deteriorată, serviciile de cazare și masă sub posibilități. Aerul de „stațiune de interes local” o îndepărtează de ceea ce medicul Dan Vlad Filimon intenționa să facă aici cu ani în urmă.

● O altă perla a turismului pemțean, stațiunea Durău se confruntă și ea cu lipsa de turiști dar și cu condiția de a trebui să negocieze cu schitul Durău chiriile pentru anul viitor. Prin Hotărîre guvernamentală, schitului i-au fost redat terenurile deținute anterior, terenuri pe care, în-

tre timp, au fost construite obiective cu caracter turistic: vile, pîrtie de schi, un teren de fotbal... Primăria comunei Ceahlău a eliberat titlul de proprietate pentru aceste terenuri, schitul devenind beneficiarul unor venituri de pe activități cu totul laice.

● De la Durău, am coborît în orașul Bicăz unde există mari posibilități pentru turism. Sub baraj, am descoperit o cabană închisă „pentru renovare”. Șeful acesteia e de părere că „hardughia trebuie demolată”, într-atît este de degradată, prețul ei îndepărtînd și un eventual cumpărător. Clădirea trebuia, de altfel, casată din 1982. Jalnic mi-a părut și debarcaderul de la barajul hidrocentralei, jalnice ambarcațiunile, oamenii care peticeau ici-colo petice mai vechi, Portul Bicăz, Campingul Potoci, motelul „Cristina” — obiective din jurul lacului de acumulare — pot deveni oricînd baze rentabile pentru un investitor inspirat. Acum ar fi necesar să se decidă asupra extinderii restaurantului „Pescăruș”, situat pe un teren alunecos și amenințat, ca și motelul „Cristina”, de prăbușire.

● Întorcîndu-ne la Piatra Neamț, discutăm cu Gheorghe Toncu, șeful Complexului „Ceahlău”. Unitatea este în locație de gestiune din 1991 și colaborează, astăzi, cu opt firme din Franța, Belgia și Israel. Cu „MARDO” din Belgia a încheiat, recent, un contract care prevede serii de 7—21 zile în care turiștilor li se oferă tratament balnear la Băltătești și un program turistic din care nu lipsesc vizite la mănăstirile din județul Neamț, la Cheile Bicazului,

lui, croazieră pe lacul de acumulare, berbeque, foc de tabără. Un punct de atracție îl constituie și salonul „Panoramă” de la etajul 12 al hotelului „Ceahlău” de unde, instalat comod într-un scaun de paie, poți urmări apusul soarelui după virful Toaca. „În general, turiștii străini au foarte puține informații corecte despre România” — ne spune inimoasa recepționeră de la „Ceahlău”, Gabi Popa. „Cînd ajung la noi, unii constată cu surpriză că românii sint superiori multor cetățeni din țările lor... De altfel, despre calitatea salariului din turism se poate vorbi numai de bine, de vreme ce conducerea grupului hotelier „ACOR” din Paris, aflat în vizită la Piatra Neamț, aprecia că, în actualele condiții ale turismului din România, numai niște cadre excepționale ar putea face față cerințelor; un francez ar renunța, apucîndu-se de o altă meserie. Societatea „Ceahlău” practică, în general, prețuri medii, urmărind rentabilitatea și menținerea celor 250 de salariați. Deși baza materială se degradează aici, ca peste tot, oamenii păstrează optimismul unor vremuri mai bune.

● Un optimist incorrigibil este și Nicolae Trifa, șeful restaurantului lacto-vegetarian „Garofița”. Unitatea este concepută pentru toate categoriile de consumatori, un meniu consistent, nedepășind aici 200 lei. „Ne zbatem să menținem prețurile, uneori chiar să supraviețuim” — ne spune Nicolae Trifa pe care l-am întîlnit muncind cot la cot cu minuitorii-distribuitori. Pentru turistul venit de la gară întîia oară în Piatra Neamț, localul surprinde prin abundența vegetației, dîndu-i sentimentul că urmează să a-masa într-o seră; o seră cu televizor color și canari.

● Am ținut să vorbesc despre oameni pentru că și la Piatra Neamț oamenii pot face, înainte de toate, ca turismul să prospere. Medii naturale insuficient exploatate au devenit acum, numai la Piatra Neamț, parcul zoologic, pădurea care urcă pe dealul Cozla și în care restaurantele

„Colibele haiducilor” și „Terasa gospodinelor” se străduiesc să ofere ceva mai mult decît gustări reci și plăcintuțe. Ultimul, gestionat de Relu Păduraru, are șansa de a fi tot atît de bine plasat ca și „Panoramica” din Brașov. Un elvețian ar face din el polul de atracție al zonei.

● Dotat cu o excepțională poziție geografică, județul Neamț poate deveni câmpionul turismului românesc. Marea cotitură poate începe acum și aici. Noul director al Societății „Durău”, Mihai Rusu, declara unui reporter local referitor la pariul pus pe turism: „Atîta timp cît în conducerea Departamentului Turismului din minister și în fruntea unor societăți comerciale și agenții de turism sint oameni care nu știu — sau nu vor — să facă turismul rentabil pentru țară, pariul ăsta

se poate constitui din însumarea unor pariuri mai mici, pariurile celor care se pricep”.

În dialogul nostru am abordat și problema reorganizării administrative a teritoriului județului Neamț. În perspectivă, acesta ar putea pierde orașul Roman care ar deveni o nouă capitală de județ, dar ar obține, în schimb, orașul Borsec. Oare care județ din România va avea atunci concentrată mai multă capacitate de turism pe kilometru pătrat? „Îmi place Poiana Brașov, dar Piatra Neamțul îl iubesc cu adevărat” — ne spune dna Gabi Popa. Venind de la un lucrător cu experiență în turism, declarația aceasta echivalează cu o garanție a devotamentului cu care nemișanii sint gata să parieze mereu pe turism.

VALENTIN DIACONU

O cafea cu... „Dimineața” e ca pîinea cu dulceață!

Patronul firmei „Viitorul”, dl. Marin Constantinescu (str. M. Kogălniceanu 12 — Craiova), este, de o vreme, în culmea fericirii. Protecției de care s-a bucurat pînă acum din partea doar unei... anume părți a poliției doljene (că, de, oameni sintem și mai există și recunoștință vizavi de generozitatea de altădată a foștilor gestionari!), i s-a adăugat un articol elogios publicat de „Dimineața”, în care un trecut tumultuos, în neputință de a fi trecut cu vederea de atîția craioveni, e bine spălat, frenetic clătît și... atît de curat încît nu se mai vîd decît perspectivele roz — înfloritoare! Fiindu-i cunoscut probabil faptul că și Craiova s-a mai trezit și nu mai este chiar atît de „roșie”, ce s-a gîndit dl. Marin Constantinescu? Că neapărat trebuie să mulțumească și susțină-

torilor săi „de sus”, care nu l-au uitat! În acest sens, n-a pregetat să cumpere un mai-dăr din numărul respectiv al cotidianului F.D.S.N., oferind zilnic gratuit cite un exemplar spre lectură, o dată cu comanda solicitată, oricărui consumator care-l calcă pragul birtului-prăvălie. O fi ajuns dl. M. Constantinescu la concluzia că o cafea cu „Dimineața” e ca... pîinea cu dulceață? Dacă da, craiovenii îi sugerează să „sechestreze” neîntîrziat întregul tiraj rezervat Doljului din ziarul iliescian preferat și să persevereze în ideea de a oferi gratuit clienților ispititoare exemplare. Nu de altceva, dar se zice, pomană îngrășă, consumatorii se vor înghesuș profitul va crește și falimentul (nu, nu al patronului ci „Viitor” ci al „Dimineții”) va fi, poate, întîrziat. (V.T.)

SOCIAL

O moarte dinainte stabilită

Revoltat de acțiunile prin care SOVROM-urile jefuiau țara la sfârșitul anilor 40, studentul medicinist Radu Damian răspindește, în 1949, împreună cu colegii săi, manifeste în întreaga țară. Sperau să ridice la proteste și rezistență pe destinatari. Medicinistii mai plănuiau aruncarea în aer a conductelor care transportau petrolul de la Ploiești către URSS. Această ultimă acțiune nu s-a mai desfășurat. Mergând pe fir, securitatea îi descoperă pe complotiști, speculând greșeala acestora de a fi trimis manifeste tocmai în comunele natale. Arestat împreună cu alți 3 colegi, Radu Damian trece prin filtrul bătailor și al torturii fără a dezvălui numele altor 30 de studenți participanți la conspirație. Fiind imposibil de dovedit existența unei organizații teroriste, cei 4 se aleg fiecare cu câte 7 ani pentru agitație și instigare la încălcarea ordinii publice. Trista și dureroasă captivitate a lui Radu Damian a fost eșalonată 10 luni la Jilava, un an și 6 luni la Aiud, 3 ani la Canal, 6 luni la Baia-Sprie, un an la Gherla, 2 luni la Lugoj. Nu ne vom opri asupra fiecărui episod în parte deși groaza pe care o inspirau execuțiile închisorilor părea dezbrăcată de orice trăsătură umană.

La Canal soldații habar n-aveau că păzesc deținuți politici. Erau informați că pușcăriași sunt criminali abominabili. Sub priviri încărcate cu ură, deținuții erau siliți să sape și să încarce pământul în roabe, apoi să-l transporte, pe un teren denivelat, undeva la 300 m distanță. Condamnații la muncă silnică se înghimau la juguri confecționate din sîrmă învelită în cirpe rupte din propria lenjerie. Cei care scăpau cu viață se alegeau cu spondiloză cervicală, artroze și multe alte necazuri. Uciderea unui deținut era floare la ureche. Într-una din zile,

la brigada pentru reeducare nr. 13 a fost adus doctorul Simionescu. Se știa despre el că a fost student de elită al generației 1922, considerat, atunci, naționalist și legionar. Fusesse adus acolo în scopul de a fi exterminat cu orice preț. În același timp și-a făcut apariția un maior care avea misiunea de a-l supraveghea pe Simionescu și de a grăbi uciderea sa. Deținuții, de la brigada 13, munceau la Mamaia-Sat unde pământul era alfit de tare încît nu putea fi scormonit cu sapa. Trebuia să lovești în el cu ranga pînă săreau scintei. Era aproape imposibil să dizloci cei 3 m³ care și se impuneau să-i cari cu roaba. Spre deosebire de ceilalți captivi, doctorul Simionescu era obligat ca în fiecare zi, după ce se întorcea de la muncă, să spele, toată noaptea, podeaua barăcii. Dacă isprăvea era constrins să o ia de la capăt pînă în zori. Somnul îi era interzis. A rezistat în aceste condiții timp de aproape 10 zile. Zilnic, maiorul îl instiga la evadare: „Treci prin cordon, că știu ce te așteaptă diseară!” — i se striga în urechi. În a zecea zi, a încercat să meargă la infirmerie dar nu a fost lăsat. Epuizarea, bătaile, chinurile fizice și psihice l-au determinat să ia hotărîrea sinucigașă: s-a îndreptat liniștit către cordonul de sîrmă ghimpată. A fost împușcat instantaneu, fără somația regulamentară.

Din amintirile dlui dr. Radu Damian — astăzi în vîrstă de 78 ani, membru al Asociației Foștilor Deținuți Politici — am desprins momentul înțînirii sale — la scurt timp după împușcarea lui Simionescu — cu brigadierul care trăsese. Soldatul era bolnav deși la consult nu i s-a găsit nici un organ suferind. Muștrările de conștiință l-au ucis pe autorul execuției la 6 luni după consumarea ei.

RADU BARABA POPA ■

CRIMINALISTUL ȘTEFAN FORTIS SE DESTĂINUIE

Nu demult am primit prin poștă câteva sute de pagini care au aparținut unui criminalist remarcabil, Ștefan Fortis, decedat de curînd în condiții misterioase, la câteva luni după ce ieșise la pensie și în timp ce se ocupa, pe cont propriu, de o anchetă privind conturile Ceaușescu. În acest manuscris se istorisesc într-un stil alert, palpitant, mai multe cazuri din cariera sa. Evident, numele personajelor și al locurilor unde se petrece acțiunea au fost modificate pentru a nu provoca prejudicii eroilor aflați încă în viață și angrenați în păienjenisul faptelor relatate. După o lectură pasionantă mi s-a părut firească încredințarea acestui jurnal tiparului, pentru ca senzaționalele întîmplări cunoscute și trăite de Fortis să fie știute de cit mai mulți.

GEORGE ARION ■

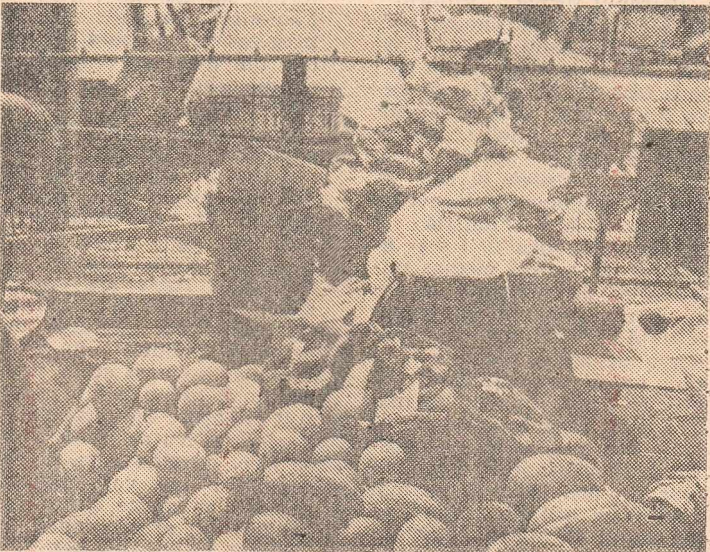
Vom locui în birouri?

Pe str. Corbeni, nr. 30, sector 2, București există un bloc cu 8 etaje nelocuit de nimeni. Aspectul său este cel al unei construcții solide cu balcoane și multe camere spațioase de locuit. Construită în 1970, clădirea a adăpostit pînă în 1987 birourile corpului diplomatic de la diverse ambasade. În 1987 blocul este părăsit, fiind considerat într-o stare avansată de avariere în urma seismelor. După Revoluție, Fundația Elias — care-și desfășoară activitatea sub egida Academiei Române — revendică și obține construcția. În prezent au fost terminate lucrările de consolidare efec-

tuate de CONCIS (firmă de stat, patronată de fosta Biblioteca Națională). Se așteaptă proiectul de finisaj și instalații.

Într-o capitală care se confruntă cu o acută criză de locuințe ni se pare cel puțin ciudat că și în viitor această clădire va adăposti tot birouri, mai ales că aspectul său este cel al unui bloc cu apartamente, nicidecum al unei instituții. Cînd auzim de birouri ne fuge gîndul la fortificarea birocrăției și mai puțin la diminuarea somajului. Sperăm ca realitatea să ne infirmе pesimismul.

RADU POPA ■



Pepeni — 50 de lei kg. Gunoii — pe gratis...

Fotografie de FLORIN IONIȚĂ ■

„Trăim mai bine“ (?!)

Este concluzia dlui Danielescu, ministrul economiei și finanțelor. În buzunarele românilor s-ar afla 265,5 miliarde lei, iar în ultimele luni s-ar fi înregistrat o sensibilă creștere a veniturilor populației în raport cu creșterea prețurilor. Să auzi și să nu crezi!

Trăim mai bine? În lipsa finanțării externe, datorate naturii politice a regimului dimbovitean, executivul a apelat (cu un elan păgubos pentru noi, românii de rînd) la împrumutul intern. Adică dl Stolojan a permis o creștere absurdă a prețurilor, taxelor și impozitelor fără nici o corecție la calitatea produselor și serviciilor.

Trăim mai bine? Șomajul a depășit cifra de 700 000 de persoane. Desigur, pînă la un milion mai e ceva, adică pînă la milionul care poate asigura „echilibrul” economiei naționale.

Trăim mai bine? Deși se vaită periodic că nu are bani, Guvernul a alocat recent peste 200 milioane lei Agenției Naționale pentru Privatizare, probabil pentru a-și desăvîrși ilegalitățile. Dl. Theodor Stolojan chiar nu știe cu ce se ocupă acest or-

ganism care a scandalizat o țară întreagă?

Trăim mai bine? Datoria publică a României este de 3,2 miliarde dolari. Altfel spus, fiecare român are o datorie de 142 dolari. Primul ministru dicit: „România este o țară care nu are nevoie de credite externe pentru a trăi de pe o zi pe alta ci pentru rețehnologizare”. Frumos spus dar inexact. Ne amintim cu toții că pînă la 20 mai 1990 o mare parte din împrumuturile externe a fost destinată — din rațiuni electorale — consumului. Efectele, politice dar și economice, s-au văzut imediat. Cit despre rețehnologizare nu putem spune decît atît: e sublimă, dar lipsește cu desăvîrșire!

Trăim mai bine? Tot nouă, celor săraci și flămînzi, ni se cere să facem economii. Economiiile pot fi realizate prin punerea pe liber a cohorții de secretari de stat, subsecretari de stat, directori generali și directori care bînuie Guvernul României, a bătașilor de la Cotroceni, a sereștilor care în peste doi ani nu au reușit să prindă măcar un singur spion!

LUCIAN TUDORANCEA ■



La Brașov din gulag

O impresionantă expoziție din vîncarcerată a luptătorilor anticomuniști prezintă Filiala Brașov a AFD în colaborare cu muzeul de istorie localitate (Casa Sfatului). Sint de mînte cutremurătoare și obiecte f_nante lucrate de deținuți.

În răgăzul dintre două grupuri vizitatori, dna Margareta Spănu (zeograf) ne spune: „Tinerilor, care învîțat istoria așa cum au învățat această expoziție încearcă să le afața nevăzută și adevărată a istoriei noastre, cu suplicii și martiri, de czeeci de ani, n-am avut voie să aflăm. Chiar eu, ca profesoară de istorie, tulburată de ceea ce am aflat în tea altora, organizînd expoziția, mrevoltată că am fost mințiți în ase nea hal. Dar cine-i vinovat? Ctoți șîntem la fel de vinovați? Și mințiți și autorii minciunii? Dînd plicații și dialogînd cu vizitator străini, ajung să mă simt mai vinotă decît pot fi. Mi se stringe în povestind. Unii ne acuză că am t45 de ani și că am stat cu mîinile sin, răbdînd tot ce le povestesc ei se întîmpla. Ei nu vor sau nu pō

IEAȚA CARE UCIDE

dintre admiratoarele lui l-ar fi de bărbat chiar și acum, când se a de 70 de ani.

Da, dragă, se auzi rostind ca prin -apuc imediat de lucru.

Duse în bibliotecă și scoase de un teanc de cărți o sticlă de care făcea parte din rezerva sa mică, neștiută de nimeni. Fiindcă în casă n-avea voie să bea decât cînd aveau musafiri și chiar numai sub supraveghere. Își tur- r-un pahar licoarea roșiatică și cu voluptate o înghițitură. Apoi ză la birou în fața mașinii de Puse o coală de hirtie în mașină, ivi marginile și se uită fix la ea. a nici o idee.

Împuise pînă atunci sute de crime or făptași erau prinși datorită di- unor polițiști sau detectivi par- i. Asta îl și pasiona atunci cînd întregul eșafodaj care ducea în la prinderea criminalilor. Critica, fel, remarcase zelul pe care îl de- u anchetatorii pentru a-i desco- e criminali.

**Era mult mai tinără
ca soțul ei
și la fel de infidelă**

tită jur-împrejur. Era înconjurat de cărți. Mii de volume erau te pe rafturile fixate în pereți criteriile numai de el știute. Dacă a cineva o carte, o găsea cu ochii i. Cărțile clasicele îmbrăcate în și cu înscrisuri aurii, cîțiva con- rani de marcă și într-un colț mai cărțile polițiste, printre care se si cele scrise de el. Nu le recitea . Nici nu suporta să le vadă. ea rușinea vieții lui.

sorbi o înghițitură de whisky. ra era prea caldă. I-ar mai fi tre- pentru a fi desăvîrșită niște cu- le gheață. Se uită gînditor la pa- și atunci își aduse aminte de o tență care îl fascinasese la fizică. unscută sub numele de Efectul

se lua un bloc de gheață și pes-

te el se petrecea o sirmă de care se lega o greutate, sîrma traversa într-un timp oarecare blocul care însă nu se rupea în două. În urma sîrmei gheața se for- ma la loc. Iar la sfîrșit, blocul era in- tact.

„Asta ar fi o idee“, își zise domnul Stratilat. Ia să vedem ce putem face cu ea.

Începu să bată la mașină, mai întîi rar, apoi, pe măsură ce povestirea că- păta contur, cuvintele i se înșirau cu o mare repeziciune, de parcă ar fi așteptat de multă vreme ordinul său ca să se orînduiască astfel. Imagină un cuplu, domnul și doamna Smith. Se amuză și le împrumută înfățișarea și gesturile lui și ale soției sale. Împinse gluma și mai departe, înfierbîntat de narațiunea care se desfășura ca în vre- murile lui bune, cînd scria zilnic cite 50 de pagini dintr-o suflare; domnul Smith și doamna Smith căpătără iden- titatea deplină a domnului Stratilat și a doamnei Stratilat. Ca și doamna Stra- tilat, doamna Smith era mult mai ti- nără ca soțul ei și la fel de infidelă. Cît despre domnul Stratilat, întocmai ca domnul Smith, se socotea un scriitor care degeaba făcuse umbră pămîntului aproape șaptezeci de ani. Îl creionă ca pe un soarece de bibliotecă plictisit de viața conjugală și scribit de cea socia- lă, avînd un singur hobby: să mește- rească în multe ceasuri de răgaz la un bloc de lemn instalat într-o maga- zie încăpătoare care adăpostea, printre altele, citeva butoaie de mare capaci- tate puse unele peste altele. Domnul Stratilat nu trebui să facă nici un efort de imaginație; își descrie propria lui magazie și, înșirînd cuvintele unele după altele, îi năvăli în nări mirosul plăcut de talaș care cădea de la rîndea și i se încurca sub tălpi.

După ce prezentă cadrul acțiunii și personajele principale, domnul Strati- lat trebui să se gîndească la mobilul crimei. După mai multe clipe de gîndi- re, timp în care mai sorbi din licoarea binecuvîntată, alege o variantă care i se părea cea mai potrivită. Doamna Smith vrea să scape de soțul ei pentru a pune mina pe toți banii, pe care să-i cheltuiască împreună cu un bărbat mai

tinăr și mai puțin ciufut. Pentru asta, trebui să imagineze o astfel de crimă încît nici o bănuială să nu planeze asu- pra ei. După o îndelungată chibzuință, cumpără un bloc de gheață, pe care îl puse pe două grinzi din magazie. Vre- mea era destul de rece, astfel încît n-avea să se topească decât într-un timp îndelungat. Peste bloc petrecu o sirmă de care atîrnă o greutate. Sîrma străbătea blocul în două ore. Puse o greutate mai mare și reluă experiența cu un alt bloc de aceeași dimensiuni.

**Fu strivit
fără să apuce să se apere**

De data asta, sîrma trecea dintr-o par- te în alta într-o oră și jumătate. Satis- făcută de rezultat, inventă o urgentă călătorie la o mătușă, unde avea să stea mai multe zile. Avu grijă să plece cu puțin înainte de ora la care soțul ei obișnuia să robotească în magazie. Puse blocul de gheață cumpărat din ajun și ținut la rece pe cele două grinzi. Atîrnă greutatea de sîrma care începu să se înfigă încet în gheață. Cînd sir- ma avea să-și termine cursa, greutatea avea să cadă smulgînd o pană care ți- nea butoaiele lîngă perete. Își sărută cît se poate de tandru soțul, se urcă în mașină și porni la drum.

Domnul Smith își frecă miinile de bucurie fiindcă rămăsese singur. Trase o dușcă de whisky din rezerva sa stra- tegică și se duse în magazie, unde se opăcă de îndată de lucru. Voia să facă vreo citeva rafturi la bibliotecă, deoa- rece în ultima vreme i se adunaseră citeva teancuri pe care numai avea unde le pune și zăceau pe lîngă pereți. Munci atît de absorbit, încît nici nu auzi căderea greutății și numai vuietul bu- toaielor care se rostogoleau asupra sa îl făcu să-și ridice privirea. Prea tir- ziu însă. Fu strivit fără să apuce să se apere.

Zgomotul fu auzit de femeia venită la curățenie. Ea se repezi să vadă ce se întîmplă. Intrînd în magazie, nu zări la început decât butoaiele clăie peste grămadă. Apoi îl văzu pe domnul Smith

într-o baltă de sînge. Leșină. Cînd își veni în fire, încercă să scoată trupul de sub butoaiele grele. Nu izbuti. Se duse în casă și sună poliția.

Ancheta s-a desfășurat la repezeală și atribui moartea domnului Smith unui accident nefericit. Nimeni nu luă în seamă nici blocul de gheață suspendat de cele două grinzi, nici pana smulsă de greutate. Numai un bun elev la fi- zică ar fi putut descoperi sub aparența unui accident banal o crimă. Locote- nentul care condusesse ancheta fusese însă de o mediocritate desăvîrșită la obiectul respectiv.

Doamna Smith își îngropă bărbatul cu toată cinstea cuvenită unui mare autor de romane polițiste. Îl pînse cu discreție și lumea îi aprecie atitudinea rezervată. Cu aceeași discreție își în- casă și moștenirea care i se crăvea, vîndu proprietatea unde locuiseră în ultimii ani și se pierdu în lumea largă. Chiar dacă prin absurd cineva ar mai fi deschis dosarul Smith și ar fi avut vreun simbul de indoială, n-ar mai fi găsit cu cine sta de vorbă.

După ce scrisese ultimul cuvînt, do- mul Stratilat se întinse satisfăcut și se ridică de pe scaun. Își termină de băut paharul și ascunse sticla la locul ei. Apoi își strigă nevasta și îi înmînă încă în transă colile. Ea le înșfăcă și se apu- că să le citească, fără să ia în seamă greșelile de dactilografie. La sfîrșit, nu se mai putu stăpîni și îi sări de gît și îl sărută.

— Ești formidabil, dragul meu! For- midabil.

Cina fu o sărbătoare. Mîncară frip- tură și băură vin roșu. Noaptea, con- trar obiceiului, intrară în același dor- mitor și făcură dragoste.

A doua zi, doamna Stratilat cumpără un bloc de gheață.

Vreți să deveniți ziarist la Flacăra?

Ceea ce nu se poate uita

● Din Birlad, dl. Ion Marin ne serie cam de două ori pe săptămînă. Scri- sorile sînt interesante, dar cam greu de publicat, întrucît conțin prea multe considerații generale. Nu de „comen- tarii“ politico-sociale ducem lipsă, ci de fapte, de dezvăluiri, de întîmplări, de date despre corupție, matrapazlicuri, foști securiști... Între comentariile do- mului Ion Marin se strecoară, uneori, cite o informație privind viața la zi a foștilor nomenclaturiști. Despre sine, dl. Ion Marin serie: „Sînt acel ofițer în rezervă care v-am răspuns la între- bările privind acea rachetă căzută în cartierul Militari în decembrie '89. A- tunci am riscat mult, dar am conside- rat că trebuie să spun ceea ce știu, pen- tru a spulbera cit de cit secretomania care domnea în jurul acelei rachete. M-ați elogiat pentru că v-am răspuns, dar îmi pare rău că n-ați știut folosi prilejul ca să le arătați colonelilor și generalilor cu epoleți stalinisti că mai sînt în țara asta și oameni care știu ce s-a întîmplat de-adevăratalea și ar fi cazul să nu mai imbrobodească lumea cu tot felul de năzbîții.“ Despre un fost nomenclaturist, astăzi primar F.S.N., aripa Iliescu, în comuna Însurățel, ju- dețul Brăila, aflăm: „Acolo (în Însu- răței — n.n.) tronează de la începutu- rile comunismului în România cea mai odioasă figură a deprăvării comuniste din județul Brăila, Nicolae S. Nicolae, fost președinte al C.A.P. «Grivița Ro- șie» — Însurățel, fost primar, fost pre- ședinte la C.A.P. «Scintela» — Însu- răței și din nou, primar, acum, cu F.S.N.- ul, aripa Iliescu. Este una și aceeași persoană cu Nicolae S. Nicolae, depu- tatul de Brăila în M.A.N., Erou al Muncii Socialiste, Erou al Noli Revo- luției Agrare, membru al Comitetului județean al P.C.R.“

Ceea ce-l supără foarte tare pe dl. Ion Marin și pe mai toți cei care-l cu- nosc pe Nicolae S. Nicolae, este că res- pectivul taie și spinzura în continuare.

Revolta dlui Ion Marin este sută la sută îndreptățită, mai ales că de-alde Nicolae S. Nicolae sînt cu duimul în țara asta, care abia mai respiră de-ăți- ția foști „eroi“.

● O scrisoare întrucitva asemănă- toare, dar cu un pronunțat iz personal, ne trimite dna **Ana-Eugenia Manea** din Slatina: „Zilele trecute mă aflam într-o piață slătineană, la o masă pe care aveam formularele pentru cei ce voiau să semneze pentru dl. Emil Con- stantinescu. Trecătorii se opreau, pri- veau fotografia candidatului Convenției Democratice, unii semnavă, alții bombă- neau, iar alții ne «supravegheau» de la distanță. Printre supraveghetori, colo- nelul de securitate Zărnescu, unul din- tre cei mai cumpliti bătauși ai foștilor deținuți politici. Se postase la cîțiva metri de noi și ne «sorbea» din ochi. O femeie umflată, pe care mai degrabă o săreau decât o ocoleai, vinzătoare la un chioșc particular de ziare (ca să vedeți cine vinde zărele în Slatina!), a aruncat o înjurătură birjărească la adresa dlui Emil Constantinescu. Dar nu numai despre astfel de chestii am vrut să vă scriu. Iată ce s-a întîmplat mai departe. La un moment dat, lîngă noi s-a oprit un bătrîn. Îl cunoșteam. Îl cunosc de cînd eram copilă. Și n-am

să-l uit cite zile voi avea. Cum aş pu- tea să-l uit pe învățătorul Eugen Popescu, care prin 1952 l-a turnat la Se- curitate pe unchiul meu, fratele mamei, Patriciu Milcoveanu, fost campion de box al României în perioada interbelică? Învățătorul Eugen Popescu a spus Securității că unchiul meu fusese co- misar de poliție și că ar fi ucis un în- vătător comunist. Că unchiul meu a fost comisar de poliție și că era un dușman al comunismului, era adevărat. Dar că ar fi ucis un învățător comu- nist, asta era o minciună care pînă la urmă nu s-a dovedit. Dar unchiul meu a stat după gratii timp de 5 ani, grație minciunilor învățătorului Eugen Popes- cu. Colegii mei l-au invitat să dea o semnătură pentru dl. Emil Constanti- nescu. A refuzat. Sigur că da, e drep- tul lui. Dar nu m-am putut abține să nu-i spun cine sînt. Bineînțeles că l-am spus tot ce știam despre el. Colegii mei erau stupefiați. La toate acuzele mele a biiguit ceva de genul: «asta era a- tunci situația!» și a încercat să dea vina pe altcineva. Dar nu a negat ni- mic din ceea ce i-am reproșat. Nici nu putea. Era un adevăr pe care l-am aflat atunci, copilă fiind, și l-am ținut min- te și nu am să-l uit niciodată. Cîtă su- ferință am îndurat din cauza acestui «adevăr», eu, tatăl, mama, mătușa, ve- rii mei (copiii unchiului) și unchiul în- suși, nu mai spun.“

Așadar, două scrisori din care nu am făcut altceva decât să extragem acea durere de neînăbușit a gîndului și-a vieții.

VICTOR NIȚA



Fotografie de FLORIN IONIȚA



mărturii românească

aleagă că eu însămi, de exemplu, copăr aceste adevăruri în 1992, ca cialist. Neîncerderea lor este, poate, mul fruct otrăvit al minciunii sta- ste care ne-a falsificat istoria și ta“.

Înt prezenți, pentru a da explicații tatorilor, dna Maria Baicu (deținută ani) și dl. Vasile Dragoș (8 ani de hisoare). Apare chiar și dl. inginer re Baicu, trecut 16 ani prin barba- e gulagului românesc, omul ale că- memorii se citesc, în serial, pe t la EUROPA LIBERĂ. Originalul stor mărturii se află în expoziție. Petre Baicu a împlinit 84 de ani ontinuă să scrie.

De-așa expoziție este sponsorizată revista MEMORIA. Grafica-aparți- dui Mircea T. Spănu, care a fă- -o în semn de omagiu, neacceptînd, pă cum ne-a spus, să fie plătit.

În fotografie: soții BAICU, împreună o tinără, care a venit special să-i noască pe acești martiri, de care se nte legată prin lacrimă.

DORIN GHERGHINESCU

FOSTA REDACTIEI

MARIA SAPORAN — Oradea, str. Cometei, nr. 2, cod 3700, jud. Bihor: Pentru a afla amănunte despre doamnele Stanciu și Bratu, luați legătura cu dl. Bordeianu, telefonându-i la 59 62 33. În ceea ce o privește pe dna Desanca Nicolai, adresa dinsei este următoarea: Piața Vasile Roaită, bl. O, sc. F, ap. 19, et. 4, Arad. Telefon: 966/32434.

VASILE PANDELE — București, Alcea Răcari, nr. 1, bl. 30 B, sc. 1, ap. 10, sector III: Trăim într-o perioadă de dezordine planetară. În acest context neînțelegerile la nivelul blocului în care locuim pot părea minore. Deoarece vă scriu din comitetul asociației de locatari dați dv.

EUGEN HULUB — Vaslui, str. M. Kogălniceanu, Bl. 33, sc. C, ap. 33: Reproducem scrisoarea dvs. și încercăm, totodată, să vă dăm și un răspuns: „Am urmărit unele articole ale dvs. despre anumite succese în tratarea cancerului, dar nu credeam că voi fi nevoit să apelez la acei medici și prin urmare nu am dat importanță prea mare acelor articole din publicația dvs. Este vorba de fratele meu (36 de ani), diagnosticat de curând la Spitalul CFR-Iași, ca având cancer. Vă rog dacă puteți să ne trimiteți adresa unui astfel de medic sau orice altă informație care i-ar oferi o șansă de vindecare. Vă rog din suflet nu ne uitați. „Vă sfătuim să încercați tratamentul ing. Coman. Locuiește pe str. Cogălnic, nr. 27, cartier Dristor, București. Telefon: 20 75 45”.

GHEORGHE STAN — Slatina, jud. Olt; **GHEORGHE LASCU** — Vințu de Jos, str. Sibieni, nr. 576, jud. Alba: Așa cum am promis ne-am interesat la Ambasada Bulgariei și prin bunăvoința atașatului de presă am aflat următoarele: „Baba” Vanga locuiește în localitatea Petrici, situată la granița cu Grecia și își desfășoară sedințele în căsuța de la Rupite, aflată la câțiva kilometri distanță de Petrici. La Petrici se ajunge pe următorul traseu: Sofia, Stanke, Dimitrov, Blagoevgrad, Simitli, Petrici. Este de

dovadă de înțelepciune și încercați cu vorba bună să faceți pace printre colocatari.

PETRU PANTEA — loc. Seleuș, jud. Arad: Nu știm ce promisiuni vi s-au făcut și de către cine în legătură cu Almanahul „Flacăra”. Oricum, acel calificativ pe care ni-l acordăți ni se pare nedrept, mai ales că singurele anunțuri pe care le-am făcut în revistă menționau data apariției almanahului și, mai recent, posibilitatea de-a cîștiga un televizor color, decupind o anumită fotografie din almanah și răspunzînd la întrebarea care vă cere să descoperiți pe cine reprezintă chipurile din poză. Noi nu avem posibilitatea de-a expedia almanahuri.

preferat ca deplasarea să se facă cu autoturismul. Aveți nevoie de pașaport. La fel ca peste tot, are căutare doar valuta forte: deci nu schimbați leul în leva. Interpretul vi-l găsiți dvs. personal. Mai aveți nevoie și de o bucătică de zahăr deoarece „baba” Vanga prezice viitorul folosindu-se de acest aliment. Puteți afla amănunte despre persoana care vă interesează din cartea apărută recent la Craiova în Editura „Star”, intitulată „Vanga — Tratament naturiste”, scrisă de nepoata Vangăi, Krasimira Stoianova.

MIRELA IORDACHE — Craiova, Str. Brazda lui Novac, bl. V 1, sc. 1, et. 4, ap. 18 jud. Dolj; Dragă Mirela, cu părere de rău, te anunț că noi nu avem posibilitatea să-ți trimitem manualele școlare deoarece nu noi le tipărim. Pot însă să-ți anunț pe cititori, Mirela ar avea nevoie de următoarele cărți: Muzica — cls. VII-a, Geometria cls. VII-a, Limba și literatura română clasele VI și VII, Geometria — cls. VI-a

PITU CRISTIAN MIHAI — Constanța, Bdul. Alexandru Lăpusneanu, nr. 117, bl. AL 4, sc. B, ap. 30: Problema dvs. ține de competența Comisiei pentru Cercetarea Abuzurilor. În consecință am trimis acestei comisii scrisoarea pe care ne-ați expedit-o.

ELENA GRESCU ■

SCRISOAREA SĂPTĂMÎNII

Subsemnata Gherghina Barbu, domiciliată în comuna Otopeni, strada Tudor Vladimirescu, nr. 4, Sectorul Agricol Ilfov, pensionară, în vîrstă de șaiszeci și cinci de ani, îndrăznesc să apelez la revista dvs. pe care o apreciez foarte mult, prezentîndu-vă spre analiză problema familiei mele, pentru ca dumneavoastră să judecați situația și în măsura în care puteți interveni, prin intermediul revistei la care lucrați, să mă ajutați să-mi recapăt condiția de om și traiul decent, să pot să ies din stadiul de animal în care mă aflu în prezent.

Încă de la începutul anului 1991, casa în care locuim eu, soțul meu și băiatul s-a prăbușit la pămînt total, în urma ploilor, fiind construită din pămînt amestecat cu paie și neavînd instalație electrică. Ne-am adresat Primăriei Otopeni pentru a ne repartiza și nouă o locuință din fondul locativ al statului, deoarece, practic, rămăseserăm pe drumuri.

De la Primăria comunei Otopeni a sosit la fața locului o comisie care a constatat situația, s-a închinat de cele văzute și a hotărît că trebuie să primim apartament de la „urgente”.

După plecarea comisiei, Primăria Otopeni a uitat de cazul nostru și, astfel, pe tot parcursul anului 1991, eu personal m-am prezentat în audiență la primar în fiecare săptămînă. De fiecare dată am fost tratată cu indiferență și dispreț de către domnul primar de atunci, Anghel Ștefan. Am înțeles că de la mine se așteaptă o sumă de bani pentru mituire, dar noi sîntem oameni săraci, n-am avut bani, așa că primarul nici n-a vrut să stea de vorbă cu noi.

De reparat casa în care am

locuit nici nu poate fi vorba, nu mai avem ce repara, iar pentru reconstrucția altă casă, în condițiile actuale, este imposibil pentru veniturile noastre materiale.

Între timp, au avut loc alegerile locale din februarie, anul acesta, conducerea Primăriei Otopeni a fost schimbată, primar devenind dl. Pestreanu Vasile, propus de formațiunea politică FSN. Am crezut că la acest nou primar voi găsi mai multă înțelegere, dar m-am înșelat categoric. Am mers și la dînsul în audiență, dar și de către acest om am fost tratată cu indiferență, dispreț și cinism, în timp ce în comuna Otopeni sînt multe apartamente goale, nedate în folosință! Declar pe propria mea răspundere că apartamente libere, nerepartizate, există și nu înțeleg de ce familia mea nu are dreptul la o locuință modestă!

Trebuie să vă mai spun că de la prăbușirea casei în care am locuit, de la începutul anului 1991, eu, soțul meu și băiatul ne-am mutat la niște rude binevoitoare, dar de atunci și pînă în prezent, locuim șapte persoane în două camere, dormim pe jos și ne chinuim îngrozitor. Dar cînd rudele se vor satura să mai stăm pe capul lor, ce se va întîmpla cu noi? Vom ajunge în stradă, sub cerul liber? Și nu mai este mult pînă va veni iarna!

Acum, singura speranță pentru soluționarea problemei mele a rămas revista dumneavoastră. Terenul de 250 mp pe care a fost construită casa mea, îl voi ceda statului în caz că primesc locuință. Vă rog deci să mă ajutați ca să se facă dreptate în spiritul legii!

Cu stimă și respect,
Gherghina Barbu

CURIER JURIDIC

SMARANDA NICOLESCU, str. Teiului, bl. 4, sc. C, et. 1, ap. 4, Slatina, jud. Olt.

a) Terenul de care ne scrieți constituie proprietatea statului și, ca atare, poate fi folosit numai de către acest proprietar.

Faptul că unele persoane fizice, în speță, foști dv. vecini, au încălcat această interdicție, ocupîndu-l parțial prin extinderea propriilor grădini de zarzavat, constituie o ilegalitate.

b) Nu era de datoria dv. să vă opuneți ocupării abuzive a terenului, întrucît nu mai erăți proprietara acestuia.

c) Puteați însă sesiza primăria cu privire la folosirea fără drept a terenului în cauză. Aceasta poate dispune aplicarea unor sancțiuni pecuniare persoanelor vinovate de nerespectarea legii și, respectiv, restabilirea situației de fapt.

d) Pentru redobîndirea proprietății dv. asupra acestui teren sau pentru închirierea sa, urmează să vă adresați primăriei din localitate, competentă să vă soluționeze aceste probleme.

AURICA NASTULEA, str. Oituz, bl. 10, et. 1, ap. 13, Petroșani, jud. Hunedoara:

a) Scrisoarea dv. nu este foarte clară.

Se pare că ați dat o procură unei surori în vederea vînderii casei părintești. În acest caz, trebuie să știți că, prin procură, sînteți de acord cu actul de vînzare-cumpărare a casei, în condițiile stabilite de persoana care vă reprezintă. Acum este tardiv să reveniți asupra acordului manifestat în scris, chiar dacă nu mai vreți să vindeți casa.

Era bine să ne fi consultat înainte de-a proceda la întocmirea unor acte juridice, spre a evita astfel de situații.

CORNELIU OLTEANU ■

Am luptat pentru țară

Subsemnatul **BALAC I. IOAN**, din satul Poiana Micului, comuna Mănăstirea Humorului, județul Suceava, născut la 28 februarie 1921, în comuna Poiana Micului, raionul Gura Humorului, regiunea Suceava, vă rog să binevoiți a mă ajuta la obținerea adeverinței privind timpul cit am fost pe frontul celui de-al doilea război mondial și cit timp am fost în prizonierat în fosta URSS. Sînt veteran de război, dar n-am cu ce proba acest lucru.

M-am adresat cu o asemenea cerere dlui. comandant al Unității Militare 02405 PI-TEȘTI în data de 10 septembrie 1991 și nici pînă acum nu am primit nici un răspuns. Cei care sînt în realitate veterani de război au unele avantaje. De ele eu nu mă pot bucura. Exact, îmi lipsesc dovezile. În duplicatul „Livretului militar” nu este trecută perioada bătăliilor de pe frontul de est și a prizonieratului. Este o lipsă a Comisariatului Militar Gura Humorului care n-a completat corect imprimatul „Livretului militar”, cu toate că are o asemenea rubrică. Este o crasă neglijență a celui salariat de atunci. Și cite nu s-au mai comis... Vă rog pe dv. să mă ajutați pentru a beneficia de drepturile unui veteran de război. Dacă în timp de un an de zile nu s-a putut rezolva cererea mea, oare cum își fac datoria militară cei vinovați de nerezolvarea cererii mele?

Sper că dv. veți fi salvarea mea și rezolvarea durerilor pricinuite în timpul prizonieratului.

Vă mulțumesc din inimă pentru ajutorul pe care-l dați unui om ce și-a epuizat toate șansele de rezolvare. Să dea bunul Dumnezeu să fie într-un ceas bun!

Balac I. Ioan

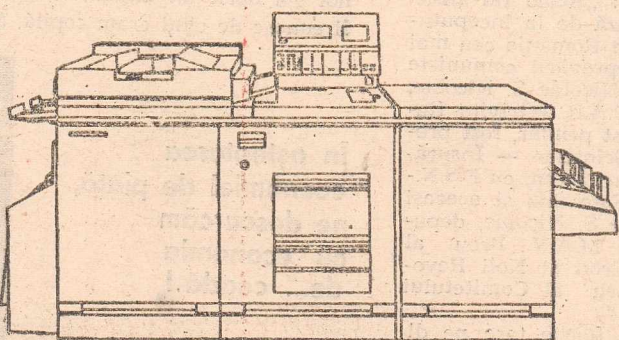
RANK XEROX

RANK XEROX România: București 70749, Str. G-ral Berthelot 27. Tel.: 12.00.53. Fax: 12.00.54

LIBERTATEA DE A-L ALEGE PE CEL MAI BUN

Copiator de
mare productivitate

Xerox 1090



1090

THE CLASS
AND QUALITY
OF RANK XEROX

Unii zic că e nebun, alții zic că e sănătos



Dl. Constantinescu Mihai s-a născut la 18.06.1953 în comuna Vadu-Moldovei județul Suceava. După absolvirea școlii generale din Fălticeni, urmează Liceul Militar din Cimpulung Moldovenesc, până în 1972. Este admis la cursurile Școlii Militare de Ofițeri din Sibiu, specialitatea transmisiuni, pe care o termină în 1975, fiind repartizat la Școala de maiștri militari și subofițeri „Gheorghe Lazăr” din același oraș. În 1977, deoarece un elev de-al său a pierdut un cartuș, a fost anchetat de dl. Tabără Vasile, ofițer C.I. și obligat să devină informator. I s-a dat numele conspirativ Costin, fiind solicitat să

I s-a dat numele conspirativ Costin

dea note informative, privind evenimentele din cadrul batalionului de transmisiuni, nominalizarea celor ce vorbeau contra lui Ceaușescu sau spuneau bancuri politice și mai ales, să-l urmărească, în special pe comandantul batalionului lt.-col. Dumitrescu. Nu s-a achitat de sarcinile privind „supravegherea politică” a colegilor. Timp de două săptămâni locuința sa a fost folosită pentru „ascultarea” unei tinere violoniste din Sibiu. În 1979 a fost mutat, la cererea sa, la o unitate militară din Botoșani, iar din 1981 la Comisariatul Militar Județean Suceava. Aici a fost contactat de lt.-maj. Leonte Mircea, ofițerul C.I. al unității, care i-a cerut să continue colaborarea. În plus, îi dădea în vedere la diverse case conspirative din oraș, la care nu s-a prezentat niciodată. În același an, se căsătorește cu Grosu Lilia, ajutor analist programator la UJCOOP Suceava. În 1986, a fost promovată în funcție (de la maior 8, la lt. col. 11) și mutat la Statul Major al Apărării Civile Suceava, șeful său fiind col. Buha Vasile. În februarie 1988, după apariția Dec. 57/1988 și a Ord. M.Ap.N. nr. 127/88, a fost detașat în economia națională, la C.C.H. Suceava, devenind șeful colectivului de încălzire-descărcări vagoane și expedierea mărfurilor la export și intern. Aici o cunoaște pe Ursu Maria, secretara proaspăt divorțată a directorului C.C.H., o persoană controversată, care face o puternică pasiune pentru ofițerul brunet, cu mustață, zvelt și viguros. Începe calvarul soției sale, mama unui băiat — care a împlinit recent 10 ani. Lucrează la Combinat până la 16 ianuarie 1990, când s-a abrogat decretul comunist, revenind la Statul Major al Apărării Civile. În perioada 22 decembrie 1989 — 7 ianuarie 1990, dimineața a lucrat la C.C.H., iar după amiaza și noaptea — a fost permanent la sediul Apărării Civile, la solicitarea col. Buha Vasile.

☆
Instigare la delatiune și represiune făcută de președintele Ion Iliescu pe data de 13 iunie 1990, a produs numeroase victime în toate județele țării, nu numai la București. Structurile totalitare, până atunci aflate doar într-o stare de pînă agresivă, au fost încurajate să-și reia vechile metode. Începînd cu justiția, o instituție cel puțin la fel de vinovată și coruptă ca și securitatea, poliția, colaboratorii securității, unii medici psihiatri — în întregul angrenaj — respectiv, a cunoscut o spectaculoasă revigorare.

Ceea ce i s-a întâmplat tânărului ofițer de armată, Constantinescu Mihai din Suceava, fost membru CADA, simpatizant al PNTCD și par-

ticipant la câteva mitinguri din Piața Universității la începutul lunii iunie 1990, reprezintă o pagină „de referință” a neototalitarismului românesc, girat de ex-prim-secretarul Ion Iliescu. Și o incredibilă dramă, pentru curajosul ex-ofițer, cu un psihic extrem de puternic, care nu a clacat, în ciuda imenselor presiuni ale unui sistem represiv aberant. Redau acum relatarea sa: „Necazurile mele au început de la un incident cu șeful meu, col. Buha Vasile, în 1987, de la o nefecită altercație, pe care am avut-o cu dînsul, deoarece am refuzat să semnez un proces verbal, precum că s-a ținut un exercițiu de alarmare publică în orașul Fălticeni, care în realitate nu a avut loc. Atunci, m-a amenințat că voi avea de-a face cu el. Și prima ocazie a venit în februarie 1988, cînd m-a detașat în economia națională. După revenirea mea de la C.C.H. Suceava, m-a schimbat pe o funcție mai mică (de la lt. col. 11, la maior 8), pe funcția mea aducînd o cunoștință de-a sa, căpitanul Frăsineanu. Am considerat acest fapt ca pe un abuz, nemeritată retrogradare, deoarece în perioada anilor 1980—1989, am avut numai calificativul „foarte bine”. Am făcut raport, pe cale ierarhică, la eșaloanele superioare, neprimind nici un răspuns.

„Am vorbit cu vehemență împotriva președintelui Iliescu”

În perioada 24 mai 1990 — 10 iunie 1990, am fost detașat la o unitate din București, în vederea susținerii examenului pentru gradul de maior, pe care l-am luat cu media 6,97. După susținerea examenului, eram foarte surmenat și am mers la medicul Comandamentului Militar Suceava, pentru a obține câteva zile de concediu medical. Mr. Luchian Dragoș, medicul nostru m-a trimis la Spitalul Militar Iași, secția neuropsihiatrie, condusă de col. Kelemen, unde am ajuns pe 18.06.1990, chiar în ziua mea de naștere. Mi s-a spus să mă prezint la o doamnă, al cărui nume nu-l mai rețin, soția directorului SRI — Iași. Acesta provenea din armată, fusese comandantul batalionului de transmisiuni din Iași, și îl cunoscusem cu cîțiva ani înainte, la Botoșani, într-o misiune. A venit și el la spital împreună cu soția sa și, cu un lt. major de intendanță, m-au dus la un local, unde mi-au dat de băut, sub pretextul că trebuia să fiu sîrbătorit de ziua mea. Am fost sincer în ceea ce privește aprecierile politice și am vorbit cu vehemență împotriva președintelui Ion Iliescu. La spital mi-au făcut investigații și pentru rinichi (3 radiografii) și, medicul col. Panaitescu, mi-a spus că am piatră la rinichi de mărimea unghiei, insistînd să accept să fiu operat. Am refuzat, deoarece nu am avut niciodată dureri și totul mi s-a părut foarte dubios. Am fost externat pe data de 20.06.1990, cu diagnosticul: „decompensare nevrotică formă anxioasă de suprasolicitare pe fond psihic labil”.

Revenit la unitate, i-am raportat medicului despre situația mea și dînsul mi-a făcut bilet de trimitere la Spitalul Militar Central București, secția neuropsihiatrie, spunîndu-mi că acolo se vor face și noi investigații la rinichi. Am fost internat la... domiciliu, pe data de 29.06.1990, locuind la un frate de-al meu din București.

Șeful secției de neuropsihiatrie era col. Neagu, iar medicul la care mă prezentam zilnic la discuții se numea Gheorghe. Nu mi s-au administrat medicamente. Pe 3 iulie 1990, col. Neagu mă cheamă la dînsul și-mi spune că sint nebun, urmînd a fi pensionat cu gradul de invaliditate II și n-o să mai mă pot angaja în nici o unitate socialistă (este termenul său), fiind în același timp inapt pentru conducerea autoturis-

„A încercat să mă determine să semnez în alb certificatul medical”

mului. A adăugat că trebuie să mă prezint pe 5 iulie 1990, ora 10,30 la Comisia de expertiză medico-militară. A fost o livitură de trăznit. Am protestat în zadar. Am gonit ca un „nebun” cu mașina spre casă, l-am luat pe tatăl meu și pe 4.07.1990 ne am prezentat la Comandantul Spitalului Militar Central, generalul maior Vișoreanu Acsente, povestindu-i ce am pățit și insistînd să fiu externat de la... domiciliu! A dat telefon colonelului Neagu să fiu externat și acesta, după ce m-a făcut încă o dată nebun în prezența tatălui meu, mi-a eliberat un bilet de ieșire pe care, în loc de diagnostic, a scris: „se externează la cererea insistență a tatălui său”. A încercat apoi să mă determine să semnez în alb certificatul — decizie medicală pe care trebuia să-l completeze a doua zi Comisia de expertiză. Am refuzat și am mers din nou la comandantul spitalului, întrebîndu-l dacă este de acord cu „diagnosticul” de pe biletul de ieșire. Mi-a răspuns că nu pricepe, deoarece este radiolog! Am plecat acasă indignat, fără să mă mai prezint a doua zi la Comisia de expertiză. Ajuns la Suceava, i-am arătat unui specialist de la Spitalul județean, dr. Dobromir Nicolae radiografiile făcute la rinichi la Iași și o ecografie. Surprins: eram perfect sănătos!

În lipsa pacientului (?), Comisia de expertiză medicomilitară de pe lângă SMC București, a eliberat certificatul — decizie medicală nr. 1550/5.07.1990, în care au fost trecute date fictive: înălțimea 1,75 m (C.M. are 1,82 m), greutatea 70 kg (în loc de 95

kg) iar perimetrul toracic 99 cm (în realitate 103 cm). Nu mai puțin fictiv este probabil și examenul clinic și de laborator: „Examen psihiatric: pacient în stare de neliniște psihomotorie, dezinhibat psihic — dezarticulat temporar — spațial, incoerență ideo-verbală, lipsă de ordine și claritate în gîndire, incomprehensibil cu critica la care este impetabil. Polipragmazie. Preocupări necaracteristice cu statutul de ofițer, pe care îl ignoră, îl superficializează. Pre-dispus la conflict. Fumează exagerat, abuzuri etanolice, scădere ponderală. Suspicios, ostil”. Da, ostil societății neocomuniste, stîmpei domni cu preocupări — „necaracteristice” cu statutul de medic! Diagnosticul: stare hipertensivă cu elemente interpretative. Rezultatul acestei incalificabile sentințe politice a fost clasarea dlui cpt. Constantinescu Mihai ca inapt pentru serviciul militar, cu scoaterea din evidență și, în final, pensionarea sa începînd cu 12.10.1990 (2.200 lei/lună), la numai 37 ani.

O roțiță din infernalul angrenaj al Poliției Politice

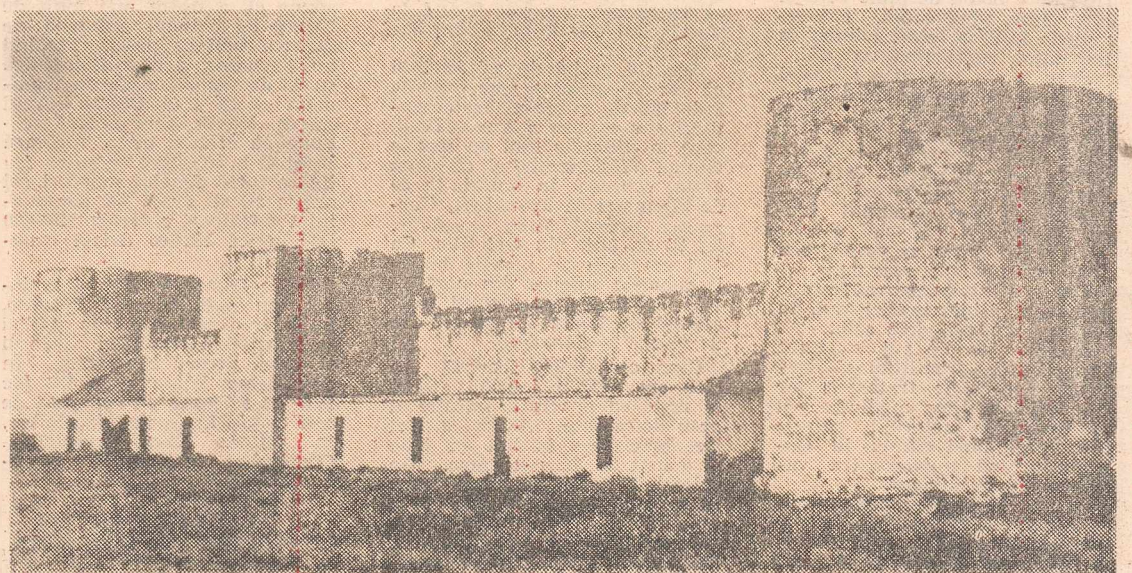
În perioada 8.07.1991 — 23.07.1991, dl. Constantinescu Mihai se internează la cea mai serioasă instituție de neuropsihiatrie din țară, Spitalul „Socola” din Iași, sub supravegherea medicului primar Postelnicu Cicerone. Diagnosticul de pe biletul de ieșire nr. 5663/23.07.1991 este următorul: Fără tulburări psihice manifestate în prezent; continuîndu-se cu următoarele observații: „Pe timpul actualei internări, pacientul a fost supus unei atențe și permanente observații clinice cît și unei complexe investigații de specialitate. Pe parcursul spitalizării nu s-au obiectivat manifestări de suferințe clinice cu semnificație clinică psihiatrică, elemente de afectare a discernămintului critic asupra propriei stări și diverselor interrelații sau a structurii raționale a personalității. Pacientul obiectivează un comportament perseverent și argumentat axat pe revizuirea poziției sale medicomilitare. Nu a fost supus la intervenții terapeutice”. Curajosul medic care a rupt lanțul crimei psihiatrice organizate, deși se

pare că s-au făcut presiuni asupra sa, face și următoarea recomandare pe biletul de ieșire: „modificări ale poziției medicomilitare și capacității de muncă la nivelul organismelor militare în drept, potrivit prevederilor baremurilor și criteriilor în vigoare, de preferat la nivelul comisiei medicomilitare a SMC București”. Cu toate acestea, la suprapertizarea medicală, realizată ca urmare a contestației mr. rez. Constantinescu Mihai, Comisia de expertiză de la SMC București eliberează pe 10.09.1991 certificatul — decizie medicală nr. 5007/22 (președinte: dr. Tudor Ion, membri: col. medic Ivan Murgu, col. medic Ganță Petru, col. medic Vrînceanu Nicolae) prin care se reconfirmă situația sa de condamnat psihic printr-un alt diagnostic: „episod psihotic hipomaniacal remis pe fondul unei personalități cu note prevalente”, adăugîndu-se perfid că pacientul are amnezia tulburărilor psiho-patologice ce nu determină clasarea ca inapt pentru serviciul militar”. Cu toate memoriile adresate ministerului, gen. N. Spiroiu, procuraturii militare, TVR și altor foruri, situația sa a rămas neschimbată, la SMC București spunîndu-i-se că numai un nebun scrie atîtea memorii! Cît cinism!

Am fost recent cu dl. Constantinescu Mihai la Comandamentul Militar Suceava, pentru a discuta cu fostul său șef, col. Buha Vasile. Iată ce i-a răspuns acesta, după ce a ascultat învinuirile aduse: „Dacă tu consideri că eu, prin telefon, am influențat două comisii medicale de la două spitale diferite, înseamnă că aceia nu sînt medici. Nu sînt vinovat de tragedia în care te zbați. Nu m-am exprimat niciodată că ești nebun”. Nu este exclus ca sentința acestei condamnări politice să fi fost dată de sus, iar dl. col. Buha Vasile, care a transmis SMC București o notă de relații neadevărată (în care se menționa că nu se cunoaște activitatea dlui C.M. din timpul revoluției), nu a fost decît o roțiță din infernalul angrenaj al Poliției Politice.

Constantin Severin

Cetatea Tighina, un vis aminat pe harta amară a neocomunismului românesc



SĂNĂTATE

Bătălia pentru Pavel Kozak

CE ZIC AI NOȘTRI

CE ZIC STRĂINII

● Nici nu s-a uscat bine cerneala unui articol pe care România liberă i l-a dedicat autodidactului Pavel Kozak — după care a urmat, la câteva zile, un altul, în revista noastră — că Societatea Română de Dermatologie a reacționat prompt, prin Comitetul său alcătuit din cei care o viață întreagă l-au persecutat pe toate căile posibile și imposibile, atribuindu-i o serie de epitețe care, în pofida unor rezultate ce au uimit lumea, n-au îmbătrânit.

Interpelat telefonic, după ce i-am trimis un fax cu „bălăcăreală” foștilor și actualilor săi detractori, Pavel Kozak ne-a răspuns din Spania. „Voi reveni în țară pe data de 5 septembrie. Voi răspunde cuvint cu cuvint la toate aceste minciuni sfruntate. În plus, profit de ocazie pentru a vă ruga să incredințați tiparului, alături de răspunsul dermatologilor români, d'scursul ministrului sănătății din Canada, domnul Larry Grossman, pentru ca lumea să vadă cum privesc străinii metodele de tratament Kozak și cum le-au privit și le privesc medicii români. O mai mare descalficăre pentru membrii Comitetului Societății Române de Dermatologie nu cred să existe”.

Chiar așa și procedăm. Poate-poate vom limpezi intrucitva apele, adică se va înțelege cine vrea binele, de-adevăratelea, al bolnavilor de piele din România.

În virtutea dreptului la replică și pentru a asigura protecția bolnavilor neavizați, în legătură cu articolul intitulat „Un om împotriva disperării” publicat în „România liberă” nr. 14718 (serie nouă 684) din 01.07.1992, dorim să vă facem cunoscute următoarele:

Cetățeanul Pavel Kozak, „autodidact” cu opt clase și fost meseriaș, așa cum a binevoit el însuși să precizeze la conferința de presă organizată de A.Z.R. în ziua de 1 iulie a.c., a fost impus opiniei publice în toamna anului 1977 de către redactorul șef al săptămânalului „Falcă”, Adrian Păunescu, ca „posesor al unor soluții miraculoase pentru vindecarea bolilor de piele”. Reprezentanții Ministerului Sănătății și ai Comisiei de dermatologie din etapa respectivă i-au cerut să prezinte documentația necesară pentru verificarea „metodelor” sale terapeutice conform normelor și prevederilor legale, în ședința din 24.10.1977. Răspunsul cetățeanului Pavel Kozak a fost o amplă campanie de presă; în acest context, Societatea română de dermatologie, alarmată de numărul crescând de victime cu boli cronice grave ce eșuau, în final, tot pe paturile instituțiilor spitalicești, a organizat în 6.02.1978 o ședință deschisă în care s-au subliniat gravele implicații medicale, științifice, deontologice și sociale ale reclamei inițiate cu concursul anumitor reprezentanți de atunci ai presei.

Cetățeanul Pavel Kozak capătă însă prin ordin prezidențial titlul de cercetător științific gr. I și dreptul de a trata bolnavi într-un serviciu înființat în mod special pentru el în anul 1978 — 1979 la spitalul de interes republican „Fundeni” cu acoperirea medicală — pe care și-o dorește și în prezent — în persoana unui dermatolog tinăr, transferat din provincie. Rezultatele șocante lăsându-se așteptate, pleacă la un congres în Canada, rămânând în Occident, unde încearcă să-și valorifice titlurile ceaușiste, începând o carieră de impostor internațional.

În vara lui 1980 — așa cum o atestă revista „Der Deutsche Dermatologie” din oct. 1981, p. 999 — 1003 — este angajat de dr. Lucia Radovici, emigrantă română, în clinica particulară a acesteia „Revita — Klinik” din Homburg/Saar unde tratează pacienții atrași de o reclamă bine organizată, pe bază de topice cu corticoizi puternici (pe care-i trece sub tăcere) și a unei diete imposibil de respectat, chiar și în condițiile standardului de viață occidental, contra unui onorariu de cca. 10.000 D.M., din care 50% plătit anticipat. Clinica nu rezistă decât pînă în mai 1981.

Pavel Kozak își continuă cariera începută, încercând să se impună în Anglia, unde, după propriile lui mărturisiri la conferința de presă din 1.07.1992 — constituie subiectul unui scandal.

În concluzie, așa-zisele vindecări realizate de P. Kozak nu pot fi decât întâmplătoare, dacă nu chiar dubioase și, în orice caz, incontrolabile. În acest context, este cazul să se sisteze o publicitate care are ca subiect un pseudocercetător științific scos la suprafață în întinerul epocii ceaușiste cu mijloacele specifice acelei epoci și să nu mai fie împinsă gîndirea celor în suferință să alunece înapoi, spre atmosfera tenebroasă a alchimistilor medievali sau a vrăjilor de odinioară; nu vom intra în Europa pe această cale.

COMITETUL SOCIETĂȚII ROMÂNE DE DERMATOLOGIE

Prof. dr. Alex. Dimitrescu, Dr. doc. Șt. Antonescu, Prof. dr. Al. Colțoiu, Conf. dr. D. Forsea, Med. Prim. dr. S. Iosif.

Doamnelor și domnilor: Sînt convins că sînteți familiarizați cu lucrările domnului Pavel Kozak, biologul care se află în centrul atenției publice datorită activității sale de pionierat în domeniul tratamentului maladiei cronice de piele.

Epidermolysis Bullosa. Această maladie este una din cele mai grave afecțiuni ale pielii, producînd o descumare foarte accentuată și o avansată fragilitate a pielii, condamnînd bolnavul la o lungă suferință și izolare și poate cauza moartea.

Am plăcerea să fiu în situația de a anunța azi că Ontario este pe cale să devină centrul cheie de cercetare și tratament al maladiei cronice de piele, precum și de aplicare a reușitelor metode de tratament descoperite de dl. Kozak.

Ministerul Sănătății din Ontario a decernat Universității din Toronto o nouă subvenție pentru cercetări în valoare de 900.000 dolari, astfel ca universitatea să poată porni la un intens efort de cercetări.

Acest nou program de cercetări va fi sub direcția domnului dr. Colin Ramsay, care este șeful secției de dermatologie a spitalului general din Toronto și profesor de dermatologie la Universitatea din Toronto.

Doctorul Ramsay va lua imediat legătura cu dl. Pavel Kozak pentru a-i comunica despre această subvenție și pentru a-l invita să vină la Toronto. Noi ne vom baza mult pe descoperirile și competența domnului Kozak. Lucrările domniei sale au stimulat un interes crescînd în rîndurile specialiștilor și acest program de cercetări este neîndoiel de rezultatul acestei concentrări de interes.

Sperăm cu toții că această importantă subvenție va deschide o nouă eră în domeniul cercetării afecțiunilor de piele. Acest program de cercetări va adăuga la procedeele care sînt aplicate în clinica domnului Kozak din Germania de Vest, studiul unor variate maladii de piele.

Un procent de 15 la sută din pacienții ce consultă doctorul de familie au drept motiv o afecțiune de piele. Dar aproape o treime dintre pacienții ce se prezintă pentru consultații la doctorul de familie pentru indiferent ce afecțiuni, sînt descoperiți că suferă de boli serioase de piele. Cu toate acestea, cercetările în domeniul dermatologiei, atît în Canada cît și lumea întreagă, sînt limitate.

Încurajînd aceste cercetări științifice de sub egida universitară, guvernul este convins că după cîțiva ani, efortul de pionierat al provinciei va duce la îmbunătățirea tratamentului sau chiar la descoperirea unor cure pentru cei ce suferă de aceste afecțiuni.

Centrul de atenție al acestui program va fi tratamentul pacienților în paralel cu cercetări de laborator, așa cum se desfășoară programul domnului Kozak în Germania de Vest.

Am ferma convingere că fiecare dintre noi realizează importanța unui asemenea program datorită succeselor clinicii domnului Kozak în tratarea pacienților. Aș dori să subliniez că tratamentul aplicînd procedeele Kozak, va fi acoperit de planul de asigurare a sănătății din Ontario, cu condiția de a fi aplicat aici de către medicii noștri. Nu va mai fi necesar pentru canadieni să plece în străinătate pentru tratament.

Mă bucură faptul că mai multe instituții din Ontario participă la această acțiune curajoasă care va da neîndoiel de rezultat atît imediat cît și pe termen lung, de care vor beneficia în egală măsură îngrijirea medicală și studiul teoretic.

Spitalul general, spitalul de copii și spitalul colegial al femeilor din Toronto au căzut de acord pentru a oferi toate condițiile și personalul necesar acestui proiect de cercetări.

Medicii rezidenți care se specializează în dermatologie la Universitatea McMaster, Universitatea Western Ontario și U OF T, vor participa de asemenea în cadrul programului de colaborare științifică ce există în prezent între aceste instituții.

Proiectul actual de cercetări va include cîteva domenii de cercetare. Primul va fi o cercetare a programelor de tratament al unui grup de maladii determinate genetic, cunoscute sub denumirea de Epidermolysis Bullosa. Așa cum am menționat, aceasta este maladia asupra căreia se concentrează eforturile domnului Kozak.

De asemenea, vă amintiți că domnul Kozak s-a întîlnit toamna trecută cu un grup de doctori în Toronto, și a acceptat să participe la un studiu al metodelor sale de tratare ale acestei maladii.

Dar proiectul nostru va merge ceva mai departe. Cercetările vor fi conduse în domeniul reacțiilor anormale la radiații ultraviolete sau chiar la obișnuita lumină de zi. Un alt domeniu de cercetare este farmacologia clinică sau studiul medicamentelor și a influenței acestora asupra tratamentului maladiilor de piele.

Ministerul meu este îndatorat celor care au muncit atît de mult la traducerea în viață a acestei propuneri.

Aș dori să mulțumesc în mod deosebit doctorului Gerald Burrow, șeful Departamentului de Medicină la Universitatea din Toronto, doctorului Lionel Boxall, șeful secției de dermatologie a Spitalului de copii și doctorului Ricky Shachter, șeful secției de dermatologie a Spitalului colegial al femeilor.

Desigur, aș dori să exprim recunoștința noastră profundă domnului Pavel Kozak pentru aducerea în atenția comunității medicale a necesității unor asemenea cercetări în domeniul bolilor de piele. El a aprins lumina, dacă pot să mă exprim astfel, acum nouă ne revine misiunea de a explora cît putem mai bine domeniile pe care această lumină le-a conturat.

Aș dori acum să-l rog pe doctorul Ramsay să se apropie pentru a-i înmîna decizia de subvenție a guvernului pentru aceste cercetări îndrăznețe, care vor face ca Ontario și comunitatea noastră medicală să devină un punct cheie în găsirea unor căi noi de a aduce ușurare binecuvîntată tuturor celor ce suferă de aceste înspăimîntătoare maladii de piele.

Din discursul dlui LARRY GROSSMAN, ministrul sănătății din Canada, martie 1992

ÎNCĂ NU EXISTĂ TRATAMENT PENTRU SCEPTICI

Incredințăm, totodată, tiparului unul din zecile de articole pe care presa străină le-a dedicat cazului Kozak. Aparut în Canada, în revista Maclean's, în decembrie 1981, articolul vorbește de la sine nu doar de pre-reușitele lui Pavel Kozak, sau despre anume rezerve privind valoarea tratamentelor sale, dar și despre costul ridicat al acestor tratamente. Interpelat telefonic asupra acestor cifre, Pavel Kozak ne-a declarat: „Nu știu de unde au scos reportajele acele sume exorbitante chiar și pentru occidentali. Dar, ca să nu se sperie lumea, în cazul că voi reuși să pun pe picioare o Fundație Pavel Kozak în România, țin să precizez că prețul unui tratament va fi cel hotărît de medicamentele folosite. În orice caz, nici vorbă nu poate fi de năucitoarele sume vehiculate de reporterii canadieni”. Revenind însă la oile noastre, tare mult am dori să publicăm în revista noastră articole asemănătoare despre vindecările, în țară sau străinătate, ale măcar unuia din medicii care, mai sus, semnează ca membri ai Comitetului Societății Române de Dermatologie. În fine, un amănunt nu lipsit de importanță: majoritatea celor pe care Pavel Kozak i-a vindecat în România au fost ani mulți pacienții celor care azi, ca și ieri îl încredințează pe Pavel Kozak. Numai că nu diplomele i-au vindecat pe acei disperați al soartei, ci tratamentele lui Pavel Kozak. Asta, doar așa, ca să se știe.

A fost supranumit „pelerinajul suferinței”.

Din toată Canada și Statele Unite, 18 adulți și copii suferind de o boală de piele rară și incurabilă, pînă acum, epidermolysis bullosa, s-au adunat la Edmonton săptămîna trecută.

Erau acolo pentru a-l întîlni pe Pavel Kozak, un biochimist român, cunoscut ca fiind capabil să vindecă această oribilă boală. Stînd împreună cu familia și prietenii, ei au ascultat timp de 2 ore cum Kozak, adresîndu-li-se prin cumnatul său, ca interpret — dr. Dan Enescu — le-a transmis mesajul său „Nu renunțați la speranță”.

Dar a oferit puține amănunte pentru a risipi scepticismul, în legătură cu metodele sale.

Kozak, 50 de ani, a plecat spre Canada promițînd să dezvăluie secretele tratamentelor sale oficialităților medicale și susținătorilor materiali pentru înființarea unei clinici în Canada, pentru a demonstra valorosul său tratament.

Dar după ce le-a arătat medicilor din Edmonton o serie de pacienți înainte și după tratament, Kozak a ascuns secretul unor patente și copyrighte și a

dat puține informații noi despre metodele sale. „Am fost foarte dezamăgiți”, a spus Dr. Roy Le Riche, de la Colegiul Fizicienilor și Chirurșilor din Alberta: „Prezentarea n-a fost făcută la standardul comunității științifice sau clinice”.

Această grabă de a-l învinui că ar fi șarlatan este pusă la îndoială de succesul tratamentului său asupra a 4 canadieni, care în ultimele luni au stat la clinica Vital, un hotel cu două etaje, renovat, în munți, la 50 de kilometri de Frankfurt, Germania. Primul, Tony Degabriele, 32 de ani, din Oakville. Ca toți cei care au această boală, Degabriele suferea din naștere. I la 50.000 de nou-născuți este afectat de boală — peste 200 de cazuri în Canada.

Cînd era tinăr, corpul lui slab era învelit într-o crustă și roșu ca o ceapă, minile îi erau deformate. Acum 8 ani Degabriele s-a înmuiat în baie și a luat 25 de somnifere. Un prieten l-a găsit aproape mort. În august trecut, Degabriele a luat avionul spre clinica lui Kozak. Cîntărea aproape 40 de kilograme. Timp de 6 săptămîni, Kozak l-a îngrijit, admi-

nistrîndu-i o dietă specială cu apă minerală, ceaiuri de plante, mere fierte, piersici și carne albă, excluzînd carnea de porc și alcoolul. Bandajele lui Degabriele erau schimbate din 5 în 5 ore. Înainte de a pleca spre Germania, medicul lui Degabriele nu se aștepta ca acesta să mai trăiască pînă la Crăciun. Dar pe 18 septembrie — doar după 6 săptămîni — Degabriele s-a întors acasă bine. Bineînțeles că acum Degabriele luptă pentru Kozak.

De fapt, este chiar povestea lui Kozak — care aparent îl conduce — căci el povestește că și trupul lui a fost acoperit de o crustă toată copilăria (la București), pînă cînd, după ce medicii i-au spus că e incurabil, a căutat și s-a vindecat singur.

Din 1970 oamenii au început să vină pentru ajutor din toată România. În ultimii 25 de ani, spune el, a tratat mai mult de 100.000 de bolnavi suferind de diverse boli de piele. Plecînd în Germania, a deschis o clinică cu 55 de paturi, unde un tratament costă 250—300\$/zi. Anul trecut, Kozak, care poartă costume cu croială bună, fumează Dunhill în manieră rusească (cu țigara între degetul mare și cel arătător), și arată ca personajul TV Quincy, a cîștigat 250.000 DM, adică 132.400 dolari canadieni.

De la Edmonton, Kozak a plecat cu avionul spre Toronto, unde vrea să contacteze medicii și Ministerul Sănătății federal și statal pentru colaborare. În acest timp, bolnavii de EB fac liste și așteaptă cu speranța de a fi tratați în Germania, cîndva, în viitor. Dacă vreodată... (Traducere de Cătălina Ștefănescu).

(Traducere de CĂTALINA ȘTEFĂNESCU)

(Va urma)



Pavel Kozak a redat și acestei fetițe zimbetul copilăriei

Întreabă-mă să te-ntreb

Sînt pașnic:
dau cu „bătu”!



— Vă vom pune o întrebare dacă nu „incuetoare”, oricum dificilă: de ce nu v-am văzut numele pe nici una din listele de candidaturi electorale?

— Nici n-o să-l vedeți. Cel puțin pînă în anul 2000. Mă socotesc prea tînăr pentru a face politică avînd norocul de a fi un artist și prea bătrîn spre a crede în șansa mea — alta decît cu fila tipărită — de a sluji obștii.

— De ce?

— Politica e și ea un meșteșug și oricît l-am împodobi de podoabe (și o facem cu voluptate), acest meșteșug e legat de multe, alese însuși: pregătire istorică, economică și juridică, forță morală și psihică, mobilitate, incisivitate, toleranță (elegantă), umor, o bună stare de sănătate și un trecut neacoperit de nori. Or, eu am fost membru al partidului comunist din convingere. M-am despărțit destul de repede de credința în sloganele ce guvernau epoca, dar n-am avut tăria de a mă dezice de opțiunea mea din tinerețe. Am crezut că harul unui bun scriitor, inteligența lui, „viclenia”, îl pot face un dizident (nezgotos, ce-i drept) doar prin reflexul paginilor pe care le scrie și, mai ales, prin paradoxala greutate a celor pe care nu le scrie. Am mai fost convins că guvernarea comunistă era inexpugnabilă și că singura posibilitate de a o contracara o conferea doar condiția de membru al partidului. S-au realizat unele lucruri bune în cultură chiar în, vai, ședințe de partid: confruntarea bunelor intenții cu mizeriile realității conducea, adesea, la „analize” ce ficeau „dreptate”. De altfel, opresorii nu se interesau prea mult de atitudinea „apoliticilor” sau a nemembrilor și erau peste măsură de „atenți” cu cei care le dădeau ședințele „peste cap”. Am fost martor în chiar Decembrie 1989 la milogeala unui sus-pus ce-l „ruga” pe Fănuș Neagu să nu „strice” alegerile de partid, să nu provoace motive de „discuții”.

Așadar, mi se poate spune, dumneata ești de acord cu celebrul punct 8 al Timișoarei?

Exact. Numai că abia acum reiterearea lui îmi pare logică. Aplicat în Ianuar ’90 ar fi dus la mari tensiuni sociale, era nevoie de o trecere, de un spațiu de respirație. Prea mulți erau „necunoscuți” ce ni se propuneau, iar eroii în viață ai Memorialului Durerii mult prea în vîrstă spre a lua în mîini frînele a ceea ce credeam că e o revoluție.

Acum da: putem alege oameni cu care să mergem spre un viitor ce se zugrăvește în cele mai rele vopsele dar la capătul căruia să se întrezărească o șansă pentru chinutul nostru popor. Cu condiția ca personagiile cu dosar „încărcat” să se tragă singure de-o parte, să lase loc altora, să se conacre altor cinstite îndeletniciri (comerț, scrierea de memorii, jurnalistică, etc.), să apeleze la bunul simț românesc.

Am fost „neînsemnat” pe scara valorilor sociale în trecutul regim și slavă Bogu, așa am rămas pînă azi: ambițiile mele (și ele constant realiste) au fost pur literare.

Și totuși, totuși am simțit și simt nevoia de a sta în banca mea, de a-mi vedea lungul nasului (și nu sînt cîrn) refuzînd cîteva gesturi oferite atît de „putere” cît și de opoziție: director ori șef de jurnale și edituri, catindat pe nu știu care liste ș.a.m.d.

E un modest „exemplu” dar nu cred în posibilitatea ca el să fie urmat.

Voi face politică doar — cum zicea Argezei — dînd cu bățul (creionul), lăsîndu-le celor născuți pentru (sau de) politică truda de a ieși cu orice preț din anonim, oboseala interviurilor și a recepțiilor galante...

GHEORGHE TOMOZEI ■

Ludovic Spiess atent la gusturile Cotrocenilor

În suita manifestărilor culturale prilejuite de Expoziția Universală de la Sevilla, 12 septembrie a.c. este ziua consacrată României. Organizații, dorind firese să informeze exact și din timp mass-media spaniolă asupra conținutului spectacolelor ce vor fi prezentate, au solicitat cu luni în urmă forurilor culturale române un răspuns prompt și detaliat. Ministerul Culturii nu a rămas dator și, amînînd o bună reprezentare, cu totul altfel decît pînă acum, a expediat la timp toate datele cerute. Nu se poate preciza dacă la acea oră cînd au fost, normal, anunțați să „pregătescă” intens pentru ea sînt... pe listă, viitorii fericiți vizitatori români ai lui EXPO '92 știau sau bănuiau că vor avea onoarea să zboare în avionul prezidențial, cert e că din momentul în care la Cotroceni s-a aflat cine vor fi „reprezentativi” ce-l vor însoți pe președintele Ion Iliescu la Sevilla, dl ministru Ludovic Spiess a început să „radiografieză” după cu totul alte criterii, evident deloc noi,

schema prezumtivei prezențe culturale românești. Au fost repudiați și-au dispărut peste noapte de pe listă balerina Adina Cezar și Ion Tugearu, s-a năruit subit și varianta spectacolului „Scapino” al Teatrului Nottara deși dl director Victor Ernest Mașek apucase să-și exprime public entuziasmul i se cere expres regizorului Horea Popescu (de ce nu lui Hero Lupescu, că era mai versat!) să gîndească rapid un spectacol grandios în aer liber, cu foarte mult folclor, din care să nu fie omisi formidabili noștri călușari, solista Sofia Vișneva, și taragotistul Dumitru Fărcașu (cine-a avut ocazia să asculte odată în avion, nu-l poate uita niciodată, nu-i așa!). Nu i se pare prea „specific românesc” dlui ministru nici trupa marionetistilor de la Teatrul Tăndărică, încep discuțiile, sînt invocate de o parte punga ministerială cam ușurată și „nevoia” de decibeli a locuitorilor Sevillei (care, chipurile, n-au timp și „stare” să urmărească specta-

cole teatrale), cheltuielile deja făcute (text și bandă sonoră în spaniolă, zecile de ore de repetiții) — de cealaltă parte. Doamna Mihaela Tonitza-Iordache, directoarea teatrului, e categorică și nu cedează! Se ajunge totuși la un... consens: dl ministru Spiess insistă să vizioneze, personal, spectacolul împinșat deși acesta („Dialoguri Urmuz” în regia Cătălinei Buzoianu) fusese văzut la premieră de „trimișii speciali” de profil ai ministerului. Pregătirile de vacanță sînt lăsate la o parte, sala Lahovary e amenajată festiv pentru eveniment, dl Ludovic Spiess asistă (cenzurează?), e singur în sală, nu are replică și recunoaște, în final, învins, unei montări inedite dar... Dar ca să aibă totuși ultimul cuvînt domnia sa sfîșiește la plecare secția tapiterie a teatrului care-a lăsat de izbeliste cîteva scaune din sală (!).

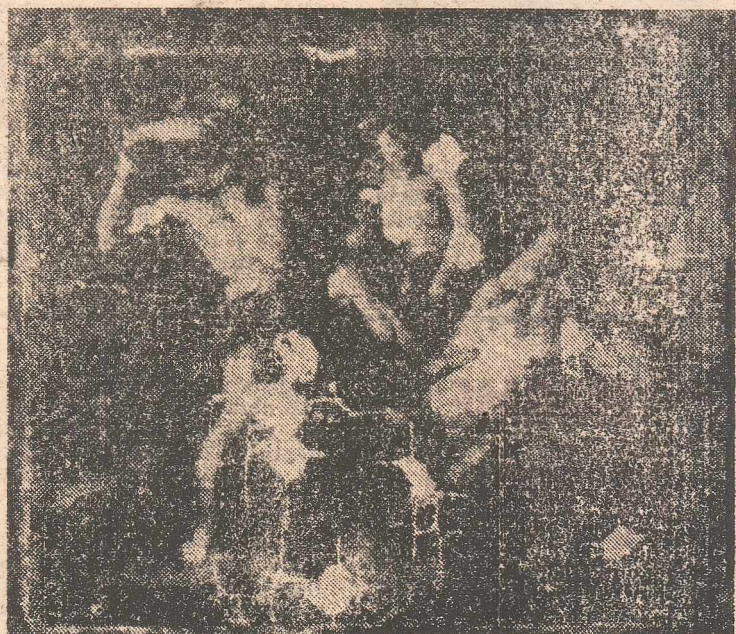
Sentința s-a cam dat, comunicarea verdictului — la o dată care se va anunța ulterior! Sau niciodată.

VIOREL TEODORESCU ■

„Operele de artă sînt pacienții noștri”

Faptul că se adună întotdeauna cîțiva gură cască lîngă un om care bate un cui, înaltă un zid sau sapă o groapă dovedeste că orice muncă oferă suficiente motive de curiozitate pentru a fi și un spectacol. Există profesii în care facerea presupune un număr atît de mare de cunoștințe, dexterități și revelații încît misterul e asigurat. O astfel de profesiune e aceea de restaurator al operelor de artă. De cîțiva timp, muzeele organizează expoziții cu lucrări restaurate, un tip nou și foarte atrăgător de manifestări muzeale unde se prezintă, de fapt, o profesiune. Devine astfel accesibil un mister sau, mai bine zis, o activitate umană privilegiată, care multora le dă ocazia să vizeze. Restaurarea e un proces de recuperare, iar privilegiul constă în implicarea intelectuală deplină. Tot ce-i agresiune pentru om e și pentru opera de artă. Pentru valoare se poartă lupte și din aceste lupte obiectul de artă iese tot mai deteriorat. Distrugerile se produc, paradoxal, chiar și în acțiunea de salvare a obiectului de artă. Lucrul se întîmplă cînd un

bolnav începe pe mina unui vraci. După revoluție, Muzeul Național a patronat mică expoziție cu picturi celebre din fondul patrimonial restaurate în Olanda și în Statele Unite. Cine le-a văzut, și-a dat seama ce mari resurse științifice mobilizează recuperarea unui tablou vechi. Cîteva lucrări de școală italiană se găsesc, de asemenea, în din traviu și vor face motivul unei expoziții. Cum pinza cu cele mai impresionante dimensiuni — „Lupta lui Hercule cu centaurul” de Luca Giordano — se află în țară, după ce a trecut mai multe luni printr-un celebru atelier de restaurare din Italia, i-am solicitat lui Ioan D. Popa, specialistul român care, urmare unei burse, a participat la „etapa bologneză” și încheie acum, în atelierul muzeului nostru, restaurarea tabloului, un interviu. Mai trebuie spus că tabloul vădește, între toate cele cîteva zeci afectate la revoluție, cele mai grave stricăciuni. Veșnica luptă a prostiei cu opera de artă!



smulse de gloapte, au izbit, au deformat și perforat suportul de pinză. Din nenorocire, aceste perforări s-au produs în zonele unde apar personajele compoziției. Faptul pune probleme deosebite la restaurare. De-a lungul veacurilor, lucrarea a mai fost restaurată. Posibil chiar la sfîrșitul secolului al XIX-lea. Cauza a fost slaba rezistență a suportului original și, poate, o slaba aderență a preparației la suport. Ca să poată fi transpusă acum pe o pinză nouă, au fost îndepărtate, în atelierul de restaurare din Italia, trei rînduri de pinză veche. Operațiunea grea, care pretinde o dotare și o pregătire profesională excepțională.

— Care e povestea călătoriei dumneavoastră în Italia?

— După revoluție, din străinătate am fost vizitat de mai multe delegații de specialiști, pentru a realiza natura și importanța distrugerilor din fondul galeriei universale. Italienii s-au angajat să ajute Muzeul cu restaurarea cîtorva tablouri precum și cu o bursă de pregătire în domeniul restaurării. Am făcut un stagiu de trei luni la școala de restaurare din Roma, apoi am ajuns la Bologna, în laboratoarele lui Ottorino Nonfarmale, cea mai solicitată autoritate în domeniul. Numele lui se traduce interesant: înseamnă „nu face rău”. E un laborator privat, cel mai mare din Italia. Aici am rămas trei luni, din care două am lucrat efectiv la tabloul lui Luca Giordano.

— Ce fonduri sînt necesare pentru restaurarea unui tablou ca acesta, despre care discutăm?

— De ordinul mai multor zeci de mii de dolari. O restaurare banală se face cu cîteva mii de dolari. Dîntre toate operațiunile, transpunerea pe o pinză nouă e cea mai pretențioasă. Nonfarmale are o echipă cu multă experiență și o dotare complexă.

După transpunere Nonfarmale nu-a încredințat lucrarea pentru restul operațiunilor.

— Atelierul de la Bologna e mare?

— Ca suprafață, de cîteva ori suprafața atelierelor noastre,

care nu sînt nici ele mici. De fapt, e o veritabilă grupare de ateliere, o întreprindere și totodată o școală.

— Dumneavoastră ce pregătire „de specialitate” aveți?

— Am absolvit artele plastice în 1980, la clasa de pictură, dar cu o anume pregătire și în domeniul restaurării, dobîndită mai cu seamă în practica la Muzeul național și în anii următori, ca angajat. Restauratorii din muzeu sînt tineri. Eu sînt cel mai vechi — dacă doisprezece ani înseamnă vechime. Școala la muzeu a fost baza și nu pot spune că nu am avut ce învăța. Noi facem toate operațiunile; italienii sînt specializați pe etape. Acum, mă aflu în faza de retus. La Nonfarmale lucrau trei pictori, angajați special pentru retușuri.

— După revoluție s-au întîmplat multe. Între altele și apariția pe piața operelor de artă — nouă și ea — a unor tablouri care se cer a fi urgent restaurate. Intervențiile sînt practicate adeseori de pictori, poate buni, dar care nu știu nimic în materie de restaurare științifică. Ei dau „față comerțială” lucrărilor grăbind, în fapt, deteriorarea. Credeți că ar fi o oportunitate înființarea unor ateliere private de restaurare? E-ventual deschiderea unei școli — pe lângă Muzeul Național — de restaurare?

— Dacă apare problema, apar și oameni care se oferă s-o rezolve. Oportunitatea nu mai trebuie dovedită. Chestiunea e cum ar trebui organizată o școală. Mi-au trecut prin mină unele lucrări pe care au intervenit nepricepuți. De multe ori nu mai e nimic de făcut. La Viena am fost impresionat de secția de restaurare a Academiei de arte, dovadă a importanței care i se acordă acestei profesiuni într-o țară cu un patrimoniu foarte bogat. Cum adevărata învățatură ca restaurator, eu n-am primit-o la Institutul „Nicolae Grigorescu”, ci în muzeu, cred că apare ca extrem de oportună înființarea unei școli naționale de restaurare pe lîngă muzeu.

TUDOR OCTAVIAN ■

Trei neveste legitime pentru același bărbat



Să ne închipuim următoarea scenă: într-una din zilele acestui an, la un mare spital din localitatea californiană Palo Alto, sosesc trei femei

indoliate, fiecare în parte declarând că este soția de drept a medicului Norman J. Lewinston, decedat de curând. Derută, stupefactă printre cei prezenți, dar mai ales surpriză de proporții pentru cele trei văduve care se văd la față pentru întâia oară și se cunosc abia în acele momente. Și totuși întâmplarea este strict autentică. Protagonistul acestui triplu mariaj este chirurgul unui spital pediatric, afiliat Universității Stanford, medic recunoscut în întreaga Californie ca o personalitate în chirurgia toracică. El este omul care, până în ziua morții, a izbutit prin manevre subtile, să-și întemeieze trei familii; având trei soții legitime ce au locuit separat, fără să se cunoască vreodată între ele.

Cu prima soție, Diana, Norman s-a căsătorit în 1960, a avut cu ea trei băieți și până la sfârșitul vieții sale s-a dovedit a fi un soț și un părinte model. Timpul dăruit celorlalte două neveste a fost justificat prin anunțarea din vreme a unui program încărcat: lucrări, conferințe, de-

plasări, îndatoriri profesionale de zi și de noapte. Motivații pe măsura unui ilustru și solicitat terapeut.

Cu cea de-a doua soție, Kathy, s-a însoțit în 1985. Ea a fost unica nevestă prezentată amicilor, scoasă în lume și tot singura care l-a însoțit în vacanțe și călătorii. Dar Norman a izbutit să-și onoreze zilnic obligațiile matrimoniale, anunțându-și consoartele pe rând că este nevoit să doarmă la spital, cele două paturi conjugale fiind folosite prin alternanță. Dar a venit și cea de-a treia soție, Phelps, o asistentă medicală din San Diego, pe care a luat-o în căsătorie în 1989. Aceasta a „înțeles” însă că bunul ei soț lucrează la spitalul din Palo Alto și deci nu poate veni acasă decât de trei ori pe lună.

Cu ultimele două neveste, Norman J. Lewinston nu a avut copii, dar s-a dovedit același soț exemplar, culant și tandru. Și dacă le-a făcut pe toate trei fericite, bietul Norman merită să se odihnească în pace.

ENIGME PE TERRA

Într-una din zilele lunii ianuarie, pe țărmul turcesc al Mării Negre, mai mulți pescari ai satului Gerçe aveau să descopere, uluiți, o balenă vie. Prezența uriașului mamifer în această zonă a planetei a produs, cum era de așteptat, senzație, iar poza cetaceului a apărut în toate ziarele. I s-a dat și un nume: Aidyna, animalul intrând imediat în atenția biologilor și chiar a ministrului ecologiei din Istanbul. S-a dispus hrănirea zilnică a cetaceului cu 50 kilograme pește. Apoi, din nou stupefact: curînd, la Gerçe, a apărut o a doua balenă!

Misterul avea să fie dezlegat abia peste un timp cînd s-a aflat că Aidyna se numește... Timofei și aparține de drept bazei navale sovietice de la Sevastopol.

Iată faptele: În toamna anului trecut — ne înștiințează revista italiană „Cro-naca Extra” — pescadarele sovietice au capturat în Oceanul Pacific trei cetacee. Acestea au fost transportate pe calea aerului la Sevastopol și găzduite într-un uriaș acvariu creat din vreme în acest scop. Întreaga operație a făcut parte dintr-un plan strategic al fostei armate roșii, cele trei mamifere urmînd să fie „instruite” pentru a deveni torpile vii antisubmarine. Autorii acestei arme secrete au avut în vedere transformarea lui Timofei și a celorlalți doi captivi în torpile submerse, purtătoare de încărcătură explozivă. Bale-

nele, cu alte cuvinte, trebuiau să atace submarinele dușmane și să le distrugă cu prețul vieții lor.

Dar Dumnezeu a vrut altfel. O furtună, dezlănțuită imediat după aducerea balenelor la Sevastopol, a rupt zăgăzurile acvariuului, două cetacee regăsindu-și libertatea. Ele au acostat, cum am arătat mai sus, pe țărmul turcesc. A urmat apoi litigiul dintre Rusia și Ucraina în legătură cu flota Mării Negre. La cererea militarilor ucraineni, Turcia a fost nevoită să retrocedeze balenele adoptate, care, odată ajunse la Sevastopol, au fost reintroduse în acvariu. Ce alte „însărcinări” vor primi? (L.T.)

BELMONDO ȘI ALȚII PICTEAZĂ PENTRU HANDICAPAȚI

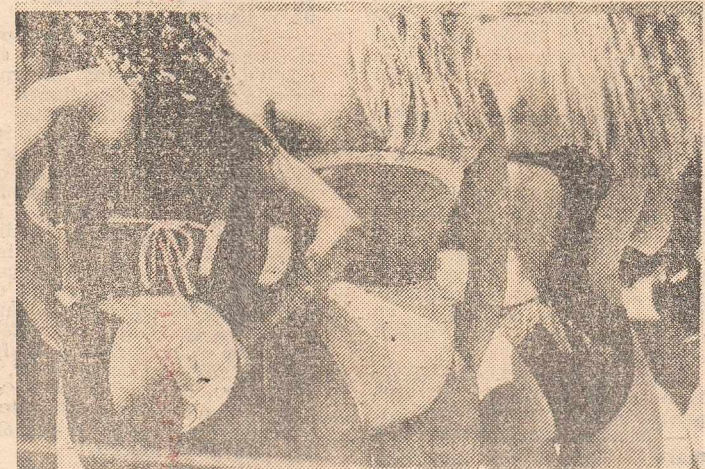
Există un punct comun între clovnul prințesei Stephanie, nasul cyranesc al lui Belmondo, foca bebelus a Brigittei Bardot? Răspunsul este la fel de insolit: handicapații Franței. Secția din Nisa a acestei asociații a avut ideea de a determina starurile să picteze pietricele.

În felul acesta Michèle Morgan, Roman Polanski, Catherine Deneuve, Yannick Neah și alții au avut surpriza de a descoperi la cutia lor poștală un pachet neașteptat; el conținea o paletă, pensule, tuburi de guașă, o pietriceică și un mesaj: „colorați-o, semnați-o și trimiteți-o însoțită de un certificat de autenticitate. Va fi expusă și vindută la licitație”. Au răspuns la apel 170 de celebrități. „Pietricecele picturi” ale Patriciei Kaas și ale lui Jean-Michel Folon au sosit în extremis. Leul regal pictat de prințul Rainier a fost adus de un mesager special. De, noblețea obligă! Rezultatul vânzării este destinat vacanței handicapaților. Doar o inimă de piatră ar fi putut refuza... (Elena Grecescu).

J.R. nu mai cîntă la cimpoi

În iarna lui 1989, LARRY HAGMAN și-a spart un dinte cîntînd la cimpoi pentru un grup de amici. J.R.-ului, care încă filma în nelipsitul nostru delicioz „DALLAS”, nu i-a fost prea greu, vă dați seama, să plătească nota, chiar excesiv de piperată, a „avizatu-lui” dentist. Cu această ocazie, presa de senzație nord-americană a ținut neapărat să dezvăluie în premieră tuturor cititorilor... cochetele sume pe care le primeau o parte din

protagoniștii serialului pentru fiecare episod în parte. Astfel, în afara salariului ca producător asociat (35.000 dolari), Larry Hagman era recompensat cu 150.000 dolari, LINDA GRAY (Sue Ellen) — cu 75.000 dolari, BARBARA BEL GEDDES (Miss Ellie) — 45.000 dolari, KEN KERCHVAL (Cliff Barnes) — 34.000 dolari, iar CHARLENE TILTON (frumușica Lúcy) cu „doar” 20.000 dolari! Despre ceilalți, nici o vorbă! (V.T.)



Dintre sute de catarge, / cite, oare, au să se-ncline?... (Elena Grecescu).

S.C. RULMENȚI S.A. BÎRLAD
TEL: 984/12120 FAX: 984/13838 TELEX: 021724 irbr

Lista stocurilor disponibile

NR	DENUMIRE MATERIAL (CIP-DIMENS. CALIT. FORMĂ-CARACT.)	STOC DISP.
459.	PIATRA RUBIN 75*14*16	66A 80/16K 766
460.	PIATRA RUBIN 150*14*20	66A 80/16K 100
461.	PIATRA RUBIN 125*22*20	66A 80/16K 171
462.	PIATRA RUBIN 125*18*20	66A 80/16K 50
463.	PIATRA RUBIN 55*11*10	66A 80/16K 307
464.	PIATRA RUBIN 50*13*10	66A 80/16K 300
465.	PIATRA RUBIN 125*13*20	66A 80/16K 200
466.	PIATRA RUBIN 200*22*75	66A 80/16K 170
467.	PIATRA RUBIN 120*15*20	66A 80/16K 200
468.	PIATRA RUBIN 45*8*10	66A 80/16K 298
469.	PIATRA RUBIN 95*50*20	66A 80/16K 81
470.	PIATRA RUBIN 95*17*16	66A 80/16K 461
471.	PIATRA RUBIN 95*40*20	66A 80/16K 302
472.	PIATRA RUBIN 30*40*6	66A 80/16K 1549
473.	PIATRA RUBIN 150*120*50,8	66A 80/16K 104
474.	PIATRA RUBIN 160*90*50	66A 80/16K 150
475.	PIATRA RUBIN 125*33*20	66A 80/16K 292
476.	PIATRA RUBIN 45*13*10	66A 80/16K 337
477.	PIATRA RUBIN 125*20*20	66A 80/16K 207
478.	PIATRA RUBIN 150*100*50,8	66A 80/16K 102
479.	PIATRA RUBIN 30*40*10	66A 80/16K 600
480.	PIATRA RUBIN 65*10*10	66A 80/16K 305
481.	PIATRA RUBIN 65*20*16	66A 80/16K 201
482.	PIATRA RUBIN 95*65*20	66A 80/16K 33
483.	PIATRA RUBIN 130*22*30	66A 16K 55
484.	PIATRA RUBIN 110*16*20	66A 16K 400
485.	P. SULF 10*12*4	50A 16M 3687
486.	PIATRA SULF 12*7*4	50A 150/8L T3 2600
487.	P. CORINDON SULF 12*9*5	50A 90/12L T3 1088
488.	PIATRA SULF 12*13*5	50A 80L T3 5063
489.	PIATRA VERAL 16*10*5	50A 90L T3 (SULF) 1200
490.	P. SULF 17*15*5	50A 80L 006 30000
491.	P. SULF 20*5*2*6,4	50A 150L 005 10000
492.	CORIND. SULF 20*8*8	50A 90/12L T3 923
493.	PIATRA SULF 40*8*10	150L T3 280
494.	P. SULF 45*5*10	50A 150L 012 952
495.	PIATRA SULF 50*12*10	50A 150L T3 188
496.	PIATRA SULF 50*17*10	50A 150L T3 309
497.	PIATRA SULF 50*22*10	50A 150L T3 38
498.	PIATRA SULF 55*11*10	50A 150/8L T3 2167
499.	P. SULF 55*5*10	50A 150Y 030 302
500.	P. SULF 60*10*10	50A 150Y 052 786
501.	P. SULF 60*13*10	50A 150Y 075 464
502.	PIATRA SULF 65*10*10	150L T3 333
503.	PIATRA CORINDON IF 38*8*6,5	55A 150L T3 165
504.	PIATRA SULF 55*14*10	50A 150/8L T3 437
505.	P. SULF 70*7*16	50A 150Y 052 186
506.	PIATRA SULF 70*10*10	150L T3 132
507.	PIATRA SULF 12*14*5	33A 16L 98
508.	P. SULF 70*30*16	50A 150Y 255 72
509.	PIATRA SULF 80*6*10	150L T3 30
510.	PIATRA SULF 80*8*10	50A 150/8L T3 450
511.	PIATRA SULF 80*10*16	50A 150L T3 103
512.	P. SULF 80*13*16	50A 150Y 149 90
513.	PIATRA SULF 80*18*16	50A 150L T3 353
514.	PIATRA SULF 95*5*16	150L T3 64
515.	PIATRA SULF 90*10*16	50A 150/8L T3 1611
516.	PIATRA SULF 90*14*16	50A 150L T3 18
517.	P. SULF 90*15*16	50A 150Y 196 700
518.	PIATRA SULF 65*8*16	50A 150/8L T3 140
519.	PIATRA SULF 100*9*16	50A 150L T3 163
520.	PIATRA SULF 65*13*16	50A 150/8L T3 155
521.	PIATRA SULF 70*13*16	50A 150/8L T3 10
522.	PIATRA SULF 70*16*16	50A 150/8L T3 92
523.	P. SULF 105*7*5*16	50A 150L 130 45
524.	PIATRA SULF 70*45*16	50A 150/8L T3 673
525.	PIATRA SULF 80*7*16	50A 150/8L T3 324
526.	PIATRA SULF 90*13*16	50A 150/8L T3 37
527.	PIATRA SULF 110*24*20	50A 150/8L T3 338
528.	PIATRA SULF 90*30*16	50A 150/8L T3 45
529.	PIATRA SULF 90*38*16	50A 150/8L T3 36
530.	PIATRA SULF 90*50*16	50A 150/8L T3 805
531.	PIATRA SULF 95*12*24	50A 150/8L T3 80
532.	PIATRA SULF 95*23*16	50A 150/8L T3 421
533.	PIATRA SULF 100*7*20	50A 150/8L T3 185
534.	PIATRA SULF 125*23*20	50A 150/8L T3 151
535.	PIATRA SULF 100*7*5*20	50A 150/8L T3 72
536.	PIATRA SULF 100*11*20	50A 150/8L T3 11
537.	PIATRA SULF 500*14*305	50A 150/8L T3 79
538.	PIATRA SULF 100*25*20	50A 150/8L T3 160
539.	PIATRA SULF 110*10*20	50A 150/8L T3 126
540.	PIATRA SULF 110*10*305	1208/200 1
541.	PIATRA SULF 110*12*16	50A 150/8L T3 75
542.	PIATRA SULF 115*30*20	50A 150/8L T3 131
543.	P. SULF 600*12*305	90L 5160 4
544.	P. SULF 600*30*305	50A 90L 12900 1
545.	P. SULF 600*48*305	50A 90L 20640 8
546.	P. SULF 600*50*305	50A 90L 21200 253
547.	P. SULF 600*65*15*10	50A 150/8L T3 424
548.	PIATRA SULF 70*5*16	50A 150/8L T3 542
549.	PIATRA SULF 70*6*16	50A 150/8L T3 14
550.	PIATRA SULF 120*8*20	50A 150/8L T3 18
551.	PIATRA SULF 145*68*24	50A 150/8L T3 45
552.	PIATRA SULF 150*30*32	50A 150/8L T3 1
553.	PIATRA SULF 600*14*305	50A 150/8L T3 410
554.	PIATRA SULF 65*5*10	50A 150/8L T3 276
555.	85*6*16	50A 150/8L T3 7
556.	PIATRA SULF 600*18*305	50A 150/8L T3 1200
557.	100*8*16	50A 130/10L S 348
558.	55*11*10	50A 12L T3 21
559.	PIATRA SULF 95*27*20	50A 8Y 658
560.	PIETRE SULF 90*18*16	50A 8Y 72
561.	PIETRE SULF 90*23*16	50A 8Y 185
562.	PIETRE SULF 90*27*16	50A 8Y T3 30
563.	PIETRE SULF 80*23*16	CIL. PL. 600 12.0 10.0 90/12L 6 1008
564.	50A CERAMIC 1A	50A 12L 1510
565.	P. CORINDON 45*12*16	50A 90/12L T3 44
566.	PIATRA SULF 600*20*305	50A 8L T3 1210
567.	PIETRE CORINDON 80*25*16	50A 8L T3 20
568.	PIETRE CORINDON 65*30*16	50A 150/8L T3 801
569.	PIATRA RUBIN 55*13*10	50A 12L 374
570.	PIETRE CORINDON 65*12*10	50A 12L 341
571.	PIETRE CORINDON 75*15*16	50A 12L 863
572.	PIETRE CORINDON 40*12*10	CIL. PL. 1500 10.0 51.2 120/10K 6 1941
573.	33A CERAMIC 1A	50A 80L 12L 30000
574.	PIATRA SULF 16*24*5	50A 150/8L T3 18781
575.	PIATRA SULF 10*14*10	50A 150/8L T3 40000
576.	PIATRA SULF 90*35*16	50A 150/8L T3 534
577.	PIATRA SULF 65*4*16	50A 150L T3 366
578.	PIATRA SULF 35*4*8	50A 150L T3 280
579.	PIATRA SULF 40*4*8	50A 150/8L T3 460
580.	PIATRA SULF 60*4*10	50A 90/12L T3 88
581.	PIATRA SULF 600*28*305	50A 90/12L T3 180
582.	PIATRA SULF 90*32*16	50A 90/12L T3 6
583.	PIATRA SULF 600*16*305	50A 90/12L T3 3
584.	PIATRA SULF 600*38*305	50A 90/12L T3 1
585.	PIATRA SULF 600*53*305	50A 90/12L T3 6
586.	PIATRA SULF 600*64*305	50A 8L 800
587.	PIATRA SULF 45*10*10	50A 150L T3 10000
588.	PIATRA CORINDON IF 36*7*5*6,5	50A 150L T3 5000
589.	PIATRA CORINDON IF 38*8*6*6,5	50A 8L T3 5000
590.	PIATRA SULF 26*5*2*6,5	50A 150/8L T3 19626
591.	PIATRA SULF 20*4*6	50A 150/8L T3 35000
592.	PIATRA SULF 24*5*2*6,5	50A 150/8L T3 29309
593.	PIATRA SULF 16*15*5	50A 80/16L 72536
594.	50A 8L SULF 10*10*4	50A 90/12L T3 35
595.	PIATRA SULF 32*6*2*6,5	50A 150/8L T3 34
596.	P. CORINDON 30*12*10	50A 150/8L T3 82
597.	P. CORINDON 50*30*16	50A 150/8L T3 420
598.	P. CORINDON 60*12*10	50A 150/8L T3 215
599.	P. CORINDON 60*23*16	50A 150/8L T3 143
600.	P. CORINDON 65*5*10	160 245
601.	P. CORINDON 65*16*10	120L 8
602.	P. VULCANITA 400*13*203	11A CERAMIC 1A 125
603.	P. VULCANITA 500*70*305	66A 80/16L 296
604.	P. VULCANITA 600*305*406	CIL. PL. 3500 25.0127.080/16L 5 6
605.	11A CERAMIC 1A	CIL. PL. 4500 13.0203 2.60/25N 4 50
606.	P. CORINDON 350*30*127	CIL. PL. 5000 16.0304 8.46/40P 5 100
607.	11A CERAMIC 1A	CIL. PL. 5000 40.0304 8.46/40P 5 200
608.	11A CERAMIC 1A	400 100
609.	PIATRA CORINDON 500*45*305	

Premiere la Ștrandul Tineretului. Olimpicii au înotat în milioane

Nici nu s-au stins bine e-courile „Jocurilor” barceloneze, statisticienii sportivi încă mai prelucrează rezultatele, federațiile trag concluziile de rigoare și, iată, la aproape trei săptămâni, „eroii păcii” au revenit în actualitate. Deși banii nu aduc fericirea, gloria sportivă fiind mai presus de orice, ca și prețuirea pe care le-o acordă iubitorii sportului românesc, începând de vinerea trecută, numărul „millionarilor” români a crescut cu acel al sportivilor care au primit generoase premii. Astfel, suma brută oferită de M.T.S. și C.O.R. s-a ridicat la 160 437 250 lei, impozitul reprezentând 59 903 530 lei, ceea ce a însemnat net 100 533 720 lei! Bineînțeles, multipla medaliată la J.O., Lavinia Miloșovici, a fost și aici prima în top, ea intrând în posesia unui carnet CEC avind înscrisă suma de 7 207 537 lei. Și ca să ne referim tot la mnastică: Cristina Bontas — 1 959 537 lei, Gina Gogean — 1 255 537 lei, Mirela Pașca — 1 223 537 lei, Vanda Hădărean și Maria Neculiță — cite 967 537 lei. De asemenea, nu au fost uitați nici antrenorii: Octavian Belu — 2 807 537 lei, Ioan Pop — 1 640 421 lei, Mihaela Săndulescu — 2 042 737 lei, Leana Sima — 1 205 137 lei, Rodica Demetrescu — 599 537 lei. Pentru colectivul de medici și tehnicienii Federației: Ioan Șerbescu — 519 537 lei, Ioachim Oană — 135 537 lei, Nicolae Vieru și Adrian Stoica (președintele și, respectiv, secretarul general al F.R.G.) — cite 455 537 lei, Toma Prădatu — 217 457 lei, Anca Grigoraș — 217 457 lei, Doina Barabaș — 91 697 lei. După cum se vede, o listă destul de lungă și, de aceea, la celelalte discipline nu vom ilustra decît cu „millionarii”. La canotaj: Elisabeta Lipă — 3 309 421 lei, Nicolae Taga — 2 896 921 lei, Dimitrie Popescu — 3 367 537 lei, Iulică Ruican și Viorel Talapan — cite 3 847 537 lei, Dumitru Răducanu — 2 887 537 lei, Veronica Cochela — 1 659 421 lei, Maria Pădurariu și Victoria Lepădatu — cite 1 159 537 lei, Adriana Bazon și Iulia Bobeică — cite 999 421 lei, iar pentru tehnicieni: Victor Mocianu — 4 116 337 lei, Heria Constantinescu și Ion Dospinescu — cite 1 793 137 lei, Doina Bălaș — 1 123 171 lei și alte multe premii, în total 51 837 524 lei. La atletism, doar Alina Astafei și antrenorul său, Constantin Dumitrescu, au cochetat cu „millionul”: cite 967 537 lei. De asemenea, la tir, Sorin Babii — 743 537 lei. La box, un total de 1 234 078 lei, cu „par-tea leului” pentru marele ne-dreptățit de către arbitri Leonard Doroftei — 487 537 lei. La haltere, un total de 1 337 836 lei, din care 421 921 lei i-au revenit primului nostru medaliat olimpic, Traian Cihărean. Nu au fost uitați nici sportivii de la lupte, scrimă, caiac-canoe (cu un total de 5 804 831 lei), tenis de masă, natație, judo etc. (P. L. Dumitrescu).

DIVIZIA NAȚIONALĂ, etapa a 3-a

Electroputere — Farul 3-1 (1-0), Sportul studentesc — Dacia Unirea 1-0 (1-0), „U” Cluj — Steaua 0-3 (0-1), F.C. Ploiești — Oțelul 3-0 (0-0), F.C. Bacău — Rapid 0-2 (0-1), Progresul — F.C. Brașov 2-1 (2-0), C.S.M. Reșița — Gloria Bistrița 1-1 (1-0), „Poli” Timișoara — Universitatea Craiova 2-1 (2-1), Dinamo — F.C. Inter 4-0 (3-0).

Etapa viitoare: Oțelul — „U” Cluj, Dacia Unirea — „Poli”, Universitatea — F.C. Ploiești, Steaua — F.C. Bacău, F.C. Brașov — C.S.M. Reșița, Rapid — Progresul, Gloria Bistrița — Electroputere, F. C. Farul — Dinamo, F.C. Inter — Sportul studentesc.

DIVIZIA A, etapa a 3-a

Seria 1: Portul Constanța — Callatis Mangalia 3-2 (1-0), Steaua Mizil — C.S. Olt '90 12-0 (8-0), F.C. Argeș Dacia Pitești — Politehnica Iași 3-0 (0-0), Unirea Slobozia — C.S.M. Suceava 2-0 (1-0), Chimia Rm. Vilcea — Gloria Buzău 3-1 (1-1), ASA Tg. Mureș — Unirea Focșani 1-0 (1-0), Flacăra Moreni — Autobuzul 3-0 (2-0), Faur București — Ceahlăul P. Neamț 2-1 (0-1), Foresta Fălticeni — Gloria CFR Galați 1-0 (0-0).

Etapa viitoare: Focșani — Faur, Buzău — Slobozia, Suceava — ASA, Ceahlăul — Mizil, Politehnica — Foresta, C.S. Olt — F.C. Argeș, Galați — Portul, Callatis — Moreni, Autobuzul — Chimia.

Seria a 2-a: Metrom Brașov — Olimpia Satu Mare 4-1 (0-0), Unirea Alba Iulia — CFR Cluj 1-0 (0-0), Drobeta Tr. Severin — Gloria Reșița 1-0 (1-0), Corvinul Hunedoara — Armătura Zalău 3-0 (2-0), ICIM Brașov — Jiul Craiova 2-1 (1-0), F.C. Maramureș — Tractorul Brașov 2-0 (1-0), Metalul Bocșa — Metalurgistul Cugir 4-1 (0-0), CFR Timișoara — Jiul Petroșani 3-2 (2-1), UTA — F.C. Bihor 2-0 (1-0).

Etapa viitoare: Satu Mare — UTA, CFR Cluj — Drobeta, Reșița — Metrom, F.C. Bihor — CFR Timișoara, Tractorul — ICIM, Jiul Petroșani — F.C. Maramureș, Jiul Craiova — Metalul Bocșa, Cugir — Corvinul, Armătura — Unirea Alba Iulia.

Un fel de erată

Numai cine nu muncește nu greșește, deși prima lui greșeală este că nu muncește. În numărul trecut, articolul Fără sferturi, jumătăți sau treisferturi de măsură s-a încheiat brusc, aproape de neînțeles. Din diferite cauze, respectivului articol i-a lipsit chiar finalul. Din respect pentru cititori, reproducem acel final care a dat titlul articolului.

În etapa trecută a greșit grav craioveanul Ion Velea. Din fericire, greșeala acestuia nu a schimbat rezultatul meciului. De data aceasta, cea a lui I. Danciu, s-a lăsat cu urmări evidente asupra etapei de marcaj. Dacă se va continua tot așa, etapa și greșeala, vom avea un clasament aproximativ, pe măsura preferințelor arbitrilor, nu a valorii echipelor, situație cu care, ca să zicem așa, sintem obișnuiți de multă, foarte multă vreme. Dar, lăsînd zîmbetul amar de-o parte, parcă altceva așteptăm, totuși, de la arbitrii noștri. Unii dintre ei, cei care greșesc, neintenționat, ar fi bine să ne cam lase în puce, cel puțin cîteva etape. Cît despre

cei care au oareșcari intenții, ei bine, aici se cuvine să se taie în carne vie, respectivii să fie excluși pentru totdeauna din perimetrul gazonului, inclusiv de la tușă. Altfel, fără măsuri radicale, nu se poate. Cine are urechi de auzit să le folosească în direcția potrivită, iar cine are în mînă pîinea și cuțitul să procedeze ca atare, fără sferturi, jumătăți, sau treisferturi de măsură. În fine, încheiem aceste comentarii anunțîndu-l pe Cornel Dinu că Silviu Lung a apărut de nota 8 la Sibiu și că ar face bine selecționerul să-l aibă, totuși, în vedere, pentru meciurile oficiale.

VICTOR NIȚĂ ■

CARICATURI



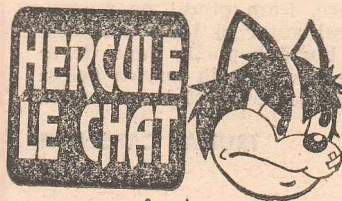
de MIHAI ZGUBEA

Paralele inegale

● Vă mai amintiți de fotbalistul internațional francez Touré? Mare speranță acum 3-4 ani, Touré a dispărut datorită unei vieți nu tocmai sportive. Vara aceasta, însă, formația Tours (influențată și de prietenii lui Touré, rugbystul Serge Blanco și tenismanul Yannick Noah) îl angajase pentru un sezon de probă. Numai că Touré (29 de ani) și-a dat din nou în petic, apucîndu-se să joace fotbal pe stradă cu gioalele unor trecători nevinovați. Beat fiind, firește. Tribunalul, în procedură de urgență, l-a condamnat la 4 luni închisoare, la care se adaugă 6 luni neexecutate anterior. ● Mașina de punctaj din box n-a fost ținta criticilor numai la noi. Iată o declarație făcută în „L'Equipe” de către fostul campion european profesionist de box Jean-Claude Bouttier: „Dezaproab această „scoring-machine”, care face din boxul amator un alt sport. Eficacitatea, creativitatea nu mai sînt deloc recompensate. O fi scrimă, o fi plăcut pentru u-

nii, dar acest stil nu-l pregătește pe pugiliști să devină luptători, nici ca profesioniști, nici în viață”. ● La 25 august, pilotul german Michael Schumacher a sărbătorit un an de la debutul în Formula 1. Bilanț excelent, care anunță o carieră de excepție: de 5 ori prezent pe podium în „Grand Prix”-uri, al doilea la Barcelona și Montreal, pe locul 3 la Ciudad de Mexico, Sao Paulo și Hockenheim. La numai 23 de ani! ● Întrecerile Jocurilor Olimpice de la Barcelona continuă să fie disecate. Iată, măsurători extrem de exacte, efectuate prin analize biomecanice cu aparatul de înaltă tehnologie, au stabilit că săriturile lui Carl Lewis și Mike Powell au fost de 8.89 m și, respectiv, 8,74 m, și nu de 8,67 m — 8,64 m. S-a ținut seama, desigur, de locul din care s-a sărit desprinderea de sol. Ar fi o idee să se oficializeze — tehnica există — acest sistem. Am asista în curînd la n i recorduri mondiale.

TEODORA OPREA ■



Pe cînd Internaționaia ?

Un transfer senzațional în presa română: de la „Socialistul”, organul PSM — aripioara unică, — de-aia vine-n cioc, la „Sportul românesc”. Cel puțin așa putem pricepe din producțiile „redactorului” Ovidiu R. Alexandru în „Sportul roșu”. La rubrica „Bucuroși de oaspeți”, sub titlul „Rînduri — rînduri”, se scrie, textual: „Vorba cîntecului, puțin adaptat la situație, trec rînduri, rînduri, vizitatorii”. Acum, noi, ăștia care am fost făcuți pionieri mai demult, ne amintim și versurile de care se face vorbire: „Trec rînduri, rînduri, muncitorii, / cu steagu-n vînt desfășurat / E steagul marilor victorii / De partid înălțat!”. O fi fost o întimplare. Numai că, în același număr de ziar, (282), sub aceeași semnătură, există un text intitulat: „Cin-cin-alul Americii”. Cin' să fie, cin' să fie? Stupoare! „Redactorul” respectiv, Ovidiu R. Alexandru, este un copil nevinovat de nici 14 ani, fiul tov. prim Geo Raetchi (inițiala „R” însemnînd chiar Raetchi). N-o să fim atît de răi încît să sugerăm că textele sînt scrise de tată, am mai văzut talente precocce. Admitem că le-a scris O.R.A. În această situație, celebrul imn comunist, intrat în min-tea proaspătă a puberului, a fost inoculat de obiceiul patern de a-l adormi, în loc de cîntec de leagăn, cu marșuri revoluționare, educație pe care a continuat-o cu termenii economiei comuniste.

Tricoul roșu, al sprinterilor

În același număr al aceluiași ziar se produce și cunoscutul D.D. Rujan, cel care are comun cu sportul doar cursa de „10 000 garduri”, cum ar spune Graur, din ziua de 22 Decembrie, cînd, fugărit de foștii concetățeni, purta pen-

tru ultima oară tricoul (roșu) de șef de secție propagandă la Comitetul municipal PCR Brașov. Sprijinitorul de acum vreo două luni, alături de companie (sau pluton...) al FRF, „bagă în cerneală” Biroul Federal. Ce s-a întîmplat între timp de s-au răcită relațiile între „S.R.” și FRF? Cum, nu știți? Știm noi și vă vom spune, stați pe-aproape!

Stampila

Ca să încheiem cu acest adevărat bogat număr din „Sportul românesc”, îi rugăm pe corespondenții din Toronto, Paul Slăvescu (Poldi Schlesinger, pe numele de fată) să ne transmită și nouă numărul de pe stampila de cenzor, pe cînd, la Direcția Presei, mînuia de zor instrumentul de bază al democrației socialiste. Rugămîntea este legată de faptul că am intrat în posesia unor texte cenzurate la D.P. și n-am vrea să facem vreo confuzie, implicîndu-l pe actualul democrat de Toronto pe nedrept.

Să recapitulăm, deci: marșuri revoluționare inoculate unor copii nevinovați, șef cu propaganda PCR, fost cenzor. Nu degeaba i se spune „Sportul roșu”!

„Complex de agrement” — Gică Popescu

Că Gică Popescu nu-și uită obîrșia și orașul natal — chiar dacă, devenind celebru la Eindhoven în Olanda, eștigă acum lunar o sumă indecent de pronunțată — ne-o reconfirmă prof. Oprea Caraleanu, fost antrenor al divizionarei C. Dunărea Calafat: „Așa o fi și mi se pare normal să-și cumpere o masină ultrasofisticată cu 200 000 de dolari, dar nici pe noi nu ne uită. La Calafat vor demara în curînd lucrările de construire a unui important complex de agrement, cu vedere spre Vidin, finanțat de marele nostru fotbalist. Restaurant de lux, hotel, bowling și-alte săli de sport pentru copii și tineret, piscină acoperită, terenuri sportive. Cîteva miliarde de lei, e ceva!”. Categori-c, e. (V.T.).

DI-
VER-
TIS-
MENT

Horoscop politic

Radu Câmpeanu : Preferați zonele de deal. Acolo e bine să inspirați cât mai adinc aerul în piept și să-l expirați cât mai puțin. O să vedeți că procedind așa, în mod sigur veți începe să urcați. Curaj!

Ion Iliescu : Atenție la unghii! Au crescut prea mult și lasă urme când înșfăcați de gît pe cineva.

Silviu Brucan : E un bun moment de a reciti „Așa s-a călît oțelul” în limba engleză. Rămîne în continuare o bună carte pentru oțelari.

Marian Munteanu : Evitați zonele de cîmpie, rămînînd acolo unde sînteți.

NOSTRADAMA ■

Crimă neorganizată

Ușa, boule!

Doamne, cît de mult tîin la modul cum începe un roman! Încă de mic copil eram fascinat de primele pagini ale cărților. Dacă ele mă deranjau stilistic, abandonam lectura și inventam suplicii pentru autorii care mă dezamăgeau. Cu timpul, dragostea pentru frazele de la începutul unui roman a căpătat un loc și mai important în existența mea. Pur și simplu, eram în stare să citesc de zeci de ori pasajele introductive care mă încantau. De aceea, nici nu poate fi de mirare că

fraza de la începutul lucrării „Așa se duc parașutiști” m-a înnebunit prin atentatul cultural săvîrșit împotriva mea. Cum să nu te scoată din minți cînd descoperi că prima frază sună așa: „Vezi că n-ai închis ușa bine, boule!” N-am stat mult pe gînduri. Mi-am înșfăcat arma de vînătoare, l-am pîndit pe netrebnicul autor și i-am descărcat în burtă o porție bună de alice. Acum aflu pentru prima oară de la dv. că l-am omorît.

TRUMAN CAPONE ■

Varietăți sportive

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
2									
3									
4									
5									
6									
7									
8									
9									
10									

ORIZONTAL : 1) Candidat de maestru — Incursiune în terenul advers. 2) Prezentă pe linia de sosire — Nu tîin cu nici o echipă (fem.). 3) Bază pentru proba de cîocan. 4) Dețin supremația la greutate (fem.) — Un retur de răsunset. 5) Se consumă în urma unei bătaii zdravene — Cursă strînsă — Mijlocăș scos din lot! 6) Start în raliu! — Schimb de locuri pe cîmpul de joc. 7) Deschidere în adîncime — Timpul de joc pînă la pauză. 8) Selecționate pe bază de baremuri — Arbitru debutant! 9) Susținătoare active în deplasare — Iau totul pe cont propriu (fem.). 10) Locul pe care îl ocupă arbitrul într-un meci de tenis — Campion autohton la înălțime și greutate.

VERTICAL : 1) Campion australian la sărituri — Jucă-

tor greoi, aplaudat de public. 2) A suferit o suspendare — Ultimele reprize de joc... la hochei! 3) Sistem clasic de apărare în fața porții — A lîrosi un atac. 4) Final la cros! — Cursă de un ridicat nivel tehnic. 5) Îmbrăcăminte de cauciuc pentru automobiliști (pl.). 6) Mijlocăș la Steaua! — Terenul propriu. 7) Participă la probele de lungime, care se desfășoară în mod obișnuit — Prima clasată la capătul unei evoluții fantastice. 8) Purtat de înaintași — Acord de începere la o partidă — Imbatibili cînd intră în careu (sg.). 9) Inter stînga și dreapta! — Vechi participanți la o ștafetă. 10) Intrare în joc — Rapidul evoluind în deplasare.

BOGDAN VLAD ■

Dezlegarea careului din nr. 33

NISIP ; PLAJĂ ; AMARARE ; MAL ; VENUS ; SPORT ; IN ; CALCANI ; GBS ; RIURI ; M ; A ; AURIȚI ; TOA ; TARĂ ; OTI ; CR ; OT ; DURA ; LEI ; ROSITA ; PIAN ; LAO ; LAGUNA.

Pamflet

Vacanța la mare a unui calic

Se spune că step-ul a fost inventat de un rus, Stepan Stepanovici Stepașchin, care avea unsprezece copii și o singură oală de noapte. E clar că nu există situație disperată, cînd în cauză se găsesc oameni descurcări și că orice inconvenient poate fi speculat, de o minte isteasă, ca un avantaj. Românii, se știe, sînt descurcări. Aș merge mai departe cu lauda afirmînd că sîntem un neam cu geniul ecuațiilor fără soluție. Iată o povestioară care dovedește ce sîntem.

Un vecin sărac, muncitor la betoane, crește opt copii. De curînd, s-a întors de la mare cu toată familia. Sînt negri toți ca smoala, inclusiv bunica de optzeci de ani, pe care o implementează zilnic la citeva cozi. „Domnu-le”, mi-a explicat omul betoanelor, „eu nu ridic mai mult de opșpe mii pe lună. Asta, pricepe: matale, m-a pus la ambiție. O cameră de hotel costă cît leafa mea pe o săptămînă, o chillă cît masa de dimineață a copiilor. Totuși, am scos-o la capăt două săptămîni la Neptun numai cu cinci mii. Le-am arătat noi lor!”

Omul a vrut să spună că le-a arătat el celor cu bani. De fapt, chiar că le-a făcut-o și dacă noli îmbogățiți au nevoie de o persoană cu idei, îl recomand pe Mitică. Pînă la Constanța, au călătorit cu toții într-o betonieră. Un mic incident a avut loc la ieșirea din Tulcea, cînd din pricina absolut inexplicabile oala betonierei s-a învîrtit vreun sfert de ceas. În rest, drumul a fost plăcut, cu întîmplări vesele, frecvente în familiile cu prunci de țîță și vîrsnici cu incontinență urinară. De la Constanța la Neptun, au mers pe jos, drumul fiind, spre seară mai ales, plăcut, prielnic meditațiilor despre natură. A fost o scaldă lungă, întrucît copiii au ținut-o numai prin apă, iar părinții i-au însoțit înotînd prin nisipul plajei. S-au hrănit cu porumb fierc cules direct din cîmp, cu scoici fierce, care conțin mult fosfor, cu guvizi căpătați de la pescarii amatori, guvizi recunoscuți ca avînd cel mai mare procent de fosfor în chimia lor cernobilică, și-au prîmit digestia consumînd în neștire bostani copti direct în nisip, de unde un substanțial adaos de fosfor astfel că, din cauza fosforului, noaptea erau repezați de paza de coastă de la mari distanțe. La Neptun, au sosit relativ grupați, în sensul că bunica a apărut prima, dintr-o mașină frigorifică de ocazie și i-a așteptat trei zile pe-o stîncă. Tabăra au construit-o ca primii creștini, cînd plocau misionari în păgînime, sub fereștele directorului vilei lui Ceaușescu. Nu doar să-l sfideze, ci să profite de mirosul de friptură ce se prelingea pe ușa bucătăriei în zilele cînd înalții oaspeți nu mai suportau langusta. Baza alimentară în familia Mitică au constituit-o oasele de vacă, mai bine zis ciolanele de taur cumpărate en gros de la abatorul din Mangalia cu 6 lei kg. Din oase au preparat supe, din zgîrciuri chiftele, din măduvă sufleurii, din tendoane compoturi diverse, mai ales dietetice, recomandate în zilele toride. Sufleul de dovlecei cu măduvă de taur al doamnei Mitică, pregătit simplu și sănătos, fără mirodenii, numai cu sarea care se cojea seara de pe spatele copiilor, a făcut modă. La „Calul Bălan” s-a servit, pentru nemții care cereau specific local, preparate — obținute la a doua mînă, din bucătăria campestre a betonistului — sub numele ațîțător de „cerveau des traces au nature” în sensul că existînd doar o singură oală de supă, în restul timpului ea primea întrebuintări felurite. În orice caz, familia Mitică a mincat mai bine decît la restaurantele sindicale cu preț redus, unde aceeași supă de oase — furnizată de betonist, ca urmare a unui contract de sezon cu doi martori și șpagă mică — se chema cînd ciorbă ardelenască la grec, cînd mușchi la Ștefania. Ca să nu mai spunem că mușchiul la Ștefania se pregătea și din resturile de la masa nemților hrăniți la „Calul Bălan”. În perioada petrecută pe litoral de vecinii mei cu venit mic a avut loc cea mai intensă reciclare a materialelor, într-o felie de mușchi tocat un sindicalist timid din Slatina găsînd, timp de trei zile la rînd, resturi din cruciulița de aluminiu a buncii. Sindicalistul timid din Slatina n-o să știe niciodată că s-a vindecat de ulcer cu aluminiu blagoslovit, cum de altfel nici nemții n-or să realizeze că s-au hrănit ieftin în România cu creier trac rezultat din măduvă de tauri impotenți și resturi de piine turcească. Așa să ne ajute Dumnezeu! Cît timp Mitică e ambițios, patria e salvată.

TUDOR OCTAVIAN ■

AȚI AFLAT EVENIMENTUL SĂPTĂMINII?

Ne bucură că Tia Șerbănescu a preluat, în rubrica sa, Bref, după o săptămînă, versurile marelui Nichita, parafrazate de noi și publicate în Flacăra nr. 34, la Ultima oră!

PUBLICATIILE Flacăra

Director general:
GEORGE ARION



Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerțului București sub nr. J 40/5888/1991 din 04.07.1991

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341.
Telefoane: 17.60.10, 17.60.20 (cu interioarele de mai jos);
Fax: 12.82.89

Cont (lei) — 40.72.30.110.496
BCR, sector 1, București

Cont (dolari) —
17 03.326. 350-6 BRCE

Flacăra

Redactor șef:
LIVIU TIMBUS

Secretar general de redacție:
Eugen Chirovici

Actualitatea politică: Tudor Octavian; Mapamond: Ion D. Goia. Realitatea imediată: Dorin Gherghinescu, Roxana Paicu Manolescu, Radu Popa, Maria Timuc, Lucian Tudorancea; Cultură: Liana Tatos; Eveniment: Victor Nită; Drepturile omului: Cristina Atanasiu, Elena Grecescu, Dorin Sălăjan; Foto: Elena Ghera, Florin Ioniță; Secretariat de redacție: Adrian Petrescu; Corectură: Maria Bărbulescu, Pompiliu Dumitrescu, Smaranda Petrea, Angela Ștefănescu. Telefoane: 2002 — secretariat director, 2558 — redacție șef, 2600 — eveniment, 2559 — drepturile omului, 2560 — cultură, știință, 2523 — fotoreportaj, 1453 — corectură.

REBUS

Redactor șef:
ALEXANDRU PASĂRIN

lurel Stefan Alexandrescu, Adrian Mitu, Bogdan Vlad, Mihai Zgubea, Simona Simzianu.
Telefoane: 2036 (redactor șef), 457 (redacție).

Finanțiar



ALMANAH

„FLACĂRA”

■ FINANCIAR, JURIDIC (2143): Avidă Balica, Gabriela Ionescu, Corneliu Olteanu, Eugenia Ciurea, Aristică Văduva, Florenta Tudor.
■ ADMINISTRATIV: Dan Mircea Popa (2634), Liliana Crețu.
■ SECRETARIAT SOCIETATE: Cătălina Ștefănescu (17.59.69).
■ PUBLICITATE: Mihai Sândoiu, Nastasia Maniu, Eugenia Vasile (2634).
■ DIFUZARE: Manuela Vasiliu, Florin Enache, Gabriel Milan Sava (17.48.91).

Cititorii din străinătate se pot abona prin RODIPET S.A. — P.O. Box 33—57, telex 11.995, 11.034, Fax 18.56.73 — București, Piața Presei Libere nr. 1, Sectorul 1.
■ Tiparul: Imprimeria CORESI București

16 pagini — 25 lei

ULTIMA ORĂ

În cel mai rău caz votați un singur trandafir, nu tufa